

**KNJIGA 10**  
**KOLEKCIJA DRINJANIN**

[http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds\\_ndh\\_drinjanin/2023-00\\_General\\_Drinjanin.htm](http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm)  
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>  
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=10>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?  
Prikaz rezultata str. 181/872

## **Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?**

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?  
Dno obrazca

26-03-2014 14:22 [#181](#)

### **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije  
Jun 2013  
Poruke  
2,348

### **TUŽITI NEKOGA ZA POSJETITI POGLAVNIKOV GROB**

general Drinjanin,

23.V.1962.

Br. A. Kršinić,

Usa.

### **Dragi Ante !**

Kada sam zadnji put pisao nisam imao pri ruci Tvoje pismo od 16 travnja 1962., jer smo se selili u konačnu prostoriju tiskare, (Ovo je jako dobro znati. Zašto? Zato što su se dionice prodavale za kupnju tiskare DRINAPRESS i sav potrebni materijali oko tiskare, i zato što se je od te iznajmljene zgrade napravilo glavno središte HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, i zato što su mnogi istaknuti Hrvati dolazili tu kod generala, raspravljalo se o Hrvatskoj i kako istu osloboditi, i zato što su tu mnogi prenoćili, i zato što je general početkom 1969. godine nastojao kupiti tu zgradu a Ratko Gagro iz Toronta pokrenuo skciju prikuljanja sredstava da se ta zgrada kupi, i konačno zato što je Udbi uspijelo preko svojih agenata, a specijalno preko "KUMA" Ilije Stanića, koji je na 20 travnja 1969. ubio Vjekoslava Maksa Luburića, hrvatskog generala Drinjanina, mo. Otporaš), već radi na stalnom mjestu, gdje ima mogućnosti za razvijanje i eventualnu trgovačku bazu za tiskanje. Pa ću sada upodpuniti odgovor.

Hvala na Uskrsnoj čestitci. Ja nisam ove godine nikome, ama baš nikome, čestitao. Selili smo se, posao kod tvrtke u sezoni, a tiskara daje briga. I kako smo se pokrenuli, to je pisama na kile. Hvala na čestitci, a eto, naknadno i ja Tebi i Tvojima, čestitam Uskrs, i Božić, i rodjendan i imendan, i Svetog Antu i sve skupa!

U pogledu Baćana i pisma i dolara za Drinu. Mi smo bili rekli dva dolara, pa većina digla graju, da

se nemože. Pa nekima sam rekao da uzmu normu dolarsku, a gdje se mogne više, i jest dobro, a gdje ne, da znaju, jer ih je bilo, koji su davali po jedan cenat, a pročitali četiri broja, a ima ih, koji su dali u mnogo godina jedan dolar, Ali ih ima, koji su dali i deset za svaki broj. Ima jedna grupa mladića u Kanadi, u šumi, koji rade tamo i koji dobivaju deset brojeva i svaki put i za svaki broj plate 100 dol. tj. deset dolara. Tako izadjemo nakraj. Prema tome reci Baćanu to, i niti pritišćemo, niti zahtjevamo, a niti se odričemo, ako ima plemenitijih i svjestnijih, pa plate i za one nemarne, kojih je najviše.

Pišem danas Sušcu, ([Janko Sušac iz Sacramenta, glavnog grada Californije, rođak ministra Gojka Šuška HOS RH, mo](#)), a poslat ću Drinu. Pišem Mariju, tj. "malom Mariu" ([Mario Matić, svećenik, živio u to vrijeme u mjestu Pacoima, okolica Los Angelesa, mo](#)), a on se meni nije javio, a ako se ljuti, nek se jebe, jer ne znam njegove adrese.

Pa da nisu ti Hercegovci maniti. Jednom je, prije, poslao svoje ime i ime nekog grada, a bez adrese, pa mu rekli, a on odpisuje, da će i mjesto radi njega postati slavno, jer je on u njem, pa neka ga traže. Valjalo bi mu poslati poštaru na magaretu, pa da ga revanjem zove i da mu revanjem odzove.

Pišem i Martinu ([Martin Vidić, kojemu je general poslao sliju svojeg vjenčanja, a tu sliku meni dao u San Francisku Ante Krišinić 1981. Ja sam tu sliku poslao Ivani Josipović koja je tada bila novinarka za portal javno.mo. da ju stavio na portal javn.com za 40 obljetnicu generalove smrti. Ta slika može se naći ako se klikne: Reci istinu u razbiše ti glavu.mo. Otporaš](#)) i zahvaliti ću mu se. Neka šalje Andriji ([Artukoviću, mo](#)) ako treba i dvadeset brojeva.

U pogledu Hefera i drugova neznam šta bi ti rekao, jer jedno je želiti i on možda želi, ali sve je to puno agenata Udbe, posebno ovdje u Evropi. Ovdje mi je stigao i jedan Vendelinov rođjak, Vasilj, ([Živko, mo.](#)) koji je morao kidnuti jer su ga denuncirali službeno od HOP-a da je agent OAS-a ([Živko Vasilj kojeg sam poznao prije pola stoljeća iz Pariza, odakle je početkom 1962. otišao kod generala u Carcagente. Vendalin Vasilj je hrvatski franjevac u Chicagu, bio je bojniki HOS NDH, mo](#)), koji je morao kidati jer su ga denuncirali službeno od HOP-a da je agent OAS-a ([Organisation Armeé Secrete 1961-1963, Francuska Tajna Vojna Organizacija, kojoj je na čelu bio general Raoul Salan a koja se je opirala De Gaulle-u da dadne Alžiru nezavisnost. De Gaulle-ova vlada je progonila simpatizere OAS-a isto kao što Račanove, Mesićeve i Josipovićeve vlade progone hrvatske Domoljube i sve one koji se ističu državotvornim Hrvatima, mo](#)), samo zato jer je bio u HOP-u a prijatelj je Drine. Evo ga sada kod mene i priča mi čudne stvari. I drugi isto. Pukovnik Batušić mi piše, da su i njega denuncirali da stvara Vojsku, a kako ima prijatelja rekli mu, da je od HOP-a došla denuncija. Sve je puno Udbe., i oni imaju glavni glas.

Ne znam kako dugo će se to moći izdržati. Mara i Višnja ([Poglavnikova supruga i poglavnikova kćer, mo](#)) su mene tužili španjolskom sudu da sam se slikao sa vitezom ([Vitez i pukovnik Ibrahim Pirić Pjanić i general Drinjanin su se slikali na Poglavnikovu grobu, i tom prilikom general Drinjanin je napisao članak u Drini br. 2-3 1962. koja je posvećena Poglavniku: NA GROBU POGLAVNIKA I USTAŠKI MIR NA GROBU POGLAVNIKA, u kojim člancima moli Poglavnika DA MU POVRATI NJEGOV MIR. Klinkite: Na Poglavnikovu Grobu ili: Mir Na Poglavnikovu Grobu. mo.](#)) na grobu Poglavnika bez njene dozvole. Pa šta je Poglavnik bio, da ga ta čifutka i danas mrtva hoće izkoristiti kao i živa.

Eto, ali mi ćemo ipak sve učiniti da se rane lieče, jer mislimo na budućnost. Pozdrav Tebi i Tvojima, kao i svim prijateljima, odani Ti

general Drinjanjin.

27-03-2014 03:20 [#182](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

by: Otporaš

### **Američki predsjednik Barack Obama i Hrvatska Zastava**

Drage moje Hrvatice i dragi moji Hrvati prilažem vam ovdje našu hrvatsku zastavu pred kojom je u srijedu 26 ožujka 2014. predsjednik najmoćnije države na svijetu Amerike Barack Obama govorio u Bruxellesu na sjednici NATO organizacije povodom Krimске krize između Ukrajine i Rusije.

Da se je ovo zbiljo prije četvrt stoljeća, milijunska hrvatska emigracija bi na koljenima dopuzala u Washington poljubiti pločnik po kojem predsjednik Barack Obama hoda. Tada su Hrvati bili kamo kud pohlepniji za našm hrvatskom narodnom zastavom nego danas, iako je to ista zastava crven, bijeli, plavi sa 25 polja i političkom oznakom HDZ na zastavi s kraljevskim oznakama, iako Hrvatska više nije nikakova kraljevina i daleko je od svake kraljevske dinastije, iako dr. Franjo Tuđman nije bio kralj; isto kao što je Poglavnik dr. Ante Pavelić stavio na našu narodnu hrvatsku zastavu crven, bijeli, plavipolitičku ustašku oznaku "U" slovo, s razlikom to da je Poglavnik bio i ostao Ustaša: isto kao što je i Tito stavio na našu narodnu hrvatsku zastavu crven, bijeli, plavi svoju političku i ideološku oznaku petokraku, jer je on bio i ostao komunista.

Ne mogu se oteti dojmu a da to ovdje ne kažem da je hrvatski general Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJANIN u pismima svojim suradnicima, poimenice dru. Miljenki Dabi Peraniću pisao da je naše mjesto u okviru zajednice europskih naroda. I sad, kada je naša hrvatska narodna zastava crven, bijeli, plavitu uz bok drugih europskih naroda o kojoj je sanjao general DRINJANIN, trebamo sada biti toliko iskreni i priznati onima koji su se najviše za to trudili i borili da do toga dođe, drugim riječima da se zahvalimo onima koji su preuzeli zadaću generala DRINJANINA i krenuli njegovim putem do Europske Unije, a to su sinovi partizana koji su danas na čelu politike RH.

Drage Hrvatice i dragi Hrvati budimo zadovoljni da se je ostvarila ideja Maksa Luburića, generala DRINJANINA negovom PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, vidi DRINA br. 3/4 1964. Nama, sinovima Ustaša nije žao niti krivo, niti smo ljubomorni što su sinovi hrvatskih partizana uzeli kormilo Hrvatske Države u svoje ruke. Zato su se Ustaše i borile, jer na mlađima svijet ostaje.

Svima želim uskoro nadolazeći Sretan Deseti Travnja! Mile Boban, Otporaš.

27-03-2014 16:59 [#183](#)

[Drinapress](#)

Nepoznati korisnik

Datum registracije

Feb 2014

Poruke

Prvotno napisano od **Bobani**

[B][U]

**Šesta (6)** epoka je najžalostnija zbog toga što svi RADNI SKUPOVI, VANJSKI I DOMOVINSKI FRONT, svi Ogranci, društva, članovi i simpatizeri, prijatelji i suporter, jednostavno se nisu mogli snaći i na svoja leđa preuzeti DUŽNOSTI I ODGOVORNOSTI HNO koje je obnaša general Drinjanin. U tom vrtlogu traženja solucija unutar HNO došlo je do žestokih prepiranja i svađa. Riješenja se tražila, sastanci se održavali, nasljednici se tražili, neki se silom namećali, jedne izabirali a druge rušili i izbacivali, i tako je to išlo do 1974. godine. Te godine u Hamiltonu, Canada, održan je SVEOPĆI KONGRES HRVATSKOG NARODNOG ODPORA, na kojem je, moglo bi se danas reći, dat zadnji čavao u mrtvački sanduk originalnog HNO.

**Sedma (7)** epoka je epoka POLARIZACIJE HNO. Na jednoj strani je bio Dinko Šakić, zet generala Drinjanina, koji je oženio polusestru Maksa Luburića, Nadu, a na drugoj je strani bio Stipe Bilandžić iz Njemačke. Prvi se izživljavaju na legitimiteti prošlosti i djeluju smjernicama originalnog HNO, dakle, idu starim putem, dok drugi kojima su se priključili, kako ih se je tada zvalo, PROLJEČARI, a to su bili između ostalih: Bruno Bušić, Franjo Mikulić, Zlatko Markus, Ivan Cerovac itd.

**Osma (8)** epoka je kada je iz vremenske potrebe originalno ime "ODPOR" prešlo u "OTPOR". Kao Pročelnik HRVATSKOG NARODNOG OTPORA imao sam mnogo žučljivih prepira i svađa sa iskrenim, dobrim i nada sve poštenim Hrvatima. Stari članovi i ODPORAŠI bi sve od sebe dali samo neka ostane staro i originalno ime ODPOR na vječitu i nezaboravnu uspomenu na generala Drinjanina. Ali više nije bilo vremena za povratak na staro ime, ali jest na stare VRLINE. Misija HRVATSKOG NARODNOG OTPORA je završila 21 siječnja 1990. u Clevelandu, kada sam kao Pročelnik HNO na prvoj Konvenciji Hrvatske Demokratske Zajednice, HDZ predao predsjedniku dru. Franji Tuđmanu 21 siječnja predao sve: fizičke, moralne, financijske i ine dužnosti HDZ. Od tada sve aktivnosti Hrvatskog Narodnog Otpora i Otpora su prestale. Otporaš.)

[I]/[COLOR]

Poštovani korisniče Bobani, svaka medalja ima dvije strane, pa tako i sukob u organizaciji Hrvatski Narodni Odpor. Nije mi namjera braniti ni jednu stranu, jer nisam sudionik toga vremena i događaja. Međutim, pošto sam imao čast i privilegij poznavati neke osobe koji jesu, prilažem nekoliko dokumenata na tu temu. Uz najbolje želje



# HRVATSKI NARODNI ODPOR

UREĐ ZA EKONOMSKI RAZVITAK I MEĐJUDRUŠTVENU SURADNJU

Nakon završetka svjetskog Sabora Hrvatskog Narodnog Otpora, koji je okončan dne, 2. studenog 1974 g. u Torontu, i na kome je izabrano novo vodstvo Hrvatskog Narodnog Otpora, donosimo sljedeću:

## REZOLUCJU

1. Polazeći od sve kritičnije konstatacije u Hrvatskoj došli smo do spoznaje da se rad i aktivnost Hrvatskog Narodnog Otpora mora još više orjentirati prema političkoj stvarnosti Domovine.
2. Slijedom toga Hrvatski Narodni Otpor mora još više aktualizirati misli i ideje vodilje pok. generala Drinjanina, i intenzivirati njihovo potpuno ostvarivanje.
3. To znači da se ideja hrvatskog Pomirjenja, kao preduvjet ostvarenja naše općehrvatske sinteze u nadolazećoj slobodnoj i demokratskoj hrvatskoj državi mora još više pročitati i ostvarivati.
4. Novo izabrano vodstvo Hrvatskog Narodnog Otpora stoji na stanovištu da se komuniciranje i suradnja s Domovinom mora još više pojačati, tako da nas skora zbivanja i događaji u Hrvatskoj nebi pretekli.
5. Mi se ne borimo za državu u kojoj bi jedni na vlast, a drugi u šumu, nego za hrvatsku državu u njenim etničkim i povijesnim granicama, u kojoj će svi Hrvati slobodno odlučivati o svojoj sudbini, u hrvatskom Saboru.
6. U ovom imperijalističkom planu velikosrpske beogradske čaršija je, jedan dio Hrvata pobila, drugi zarobila, treći asistrala, ali je zato u četvrtom dijelu probudila svijest i rastoretila nas od kompleksavnije vrijednosti.
7. Svijesni svoga poslanja dragovoljno prihvaćamo teret hrvatske borbe i odgovornost pred povjesti, koja iz toga proizlazi.
8. Ideološko-politička orijentacija Hrvatskog Narodnog Otpora nije usko omedjena krutim pravilima i suhoparnim doktrinama, već se proteže na sve hrvatske državotvorne snage, od krajne desnice, do krajne lijevice.
9. U sklopu najšire primjene hrvatske državotvorne misli, apeliramo, ne samo na pripadnike Hrvatskog Narodnog Otpora, nego i na sve državotvorne Hrvate, u Domovini i inozemstvu, da izvrše svoje dužanstvo i pri tome da luče bitno od sporednog.

Pročelnništvo:





# CROATIAN NATIONAL RESISTANCE

P. O. BOX 41295

CLEVELAND, OHIO 44101

OKRUZNO PISMO.

2. travnja, 1972.

Svima dužnostnicima i članovima H.N.Odpora u svijetu.

Draga braco.

Prigodom proslave ovogodišnjeg 10-og travnja u ime Stozera čestitamo Vam ovaj veliki hrvatski povijesni nadnevak. Ujedno Vam se želimo zahvaliti za avangardni otpor i Vas rad u korist hrv. nar. otpora i njegovog stvaranja u borbi za oslobođenje hrvatskog naroda.

Hrv. Nar. Opor bilo na svoju vlastitu inicijativu, bilo u sklopu sa drugim hrv. organizacijama sudjelovao je u mnogim protestnim skupstima i demonstracijama osudjujući krvavi Titov režim i brutalni porazak nad hrvatskim studentima za vrijeme demonstracije u Zagrebu. Uspjeh Hrv. Nar. Opora bio bi tada i kamo veći i značajniji, da neprijatelji i to onaj isti, koji je lišio života našeg neumrlak kapovjednika Generala Viteza Luburica - uspio je također Hrv. Nar. Opor podvojiti, razvodniti i oslabiti i to u najkritičnijim momentima početka hrvatske revolucije.

Po namjenu TROJKE izvršen je atentat na koordinatora H.N.O. u Carcagente brata S. Crnićkog. Svojim nasilnim postupcima cilj je bio potpuno uništiti rad i ugled organizacije H.N.O. u Spaniji i zaustaviti daljnje tiskanje "Obrane". Ti silnici koji tvrde da današnji Stozer nije dovoljno revolucionaran, pod tu svoju revolucionarnu sposobnost pokazase različenjem članske tiskare i proljevanjem hrvatske krvi.

Te bajna TROJKA poziva Sabor u Toronto, i to pod krinkom "spasavanja i ujedinjenja Opora."

Mi kategoricki odbijamo svaku suradnju i razgovore sa ljudima koji su bili u stanju učiniti pre spomenuto. (Ovo radi posljednja poziva na pojedince i organizacije.) Želimo naglasiti da mi osim te TROJKE ne osudjujemo one članove koji su bili svedeni nemogućim obećavanjima i lažnim objećama serviranim po TROJKI. Svi oni koji se prime bilo kakove dužnosti na tom njihovom Saboru biti će smatrani, da ne žele biti više pripadnici matičnog Opora.

Uprkos svih nedaca i prijetnja Hrv. Nar. Opor uspio je uz pomoć vjernih suradnika i članova organizacija Sjeverne Amerike, Kanade, Europe i Australije održati se na nogama i prošljediti daljnjim radom.

Naši prvi zadatci jesu:

Kada ubijetva pok. Generala Luburica, radi pokušajnog atentata na Upravitelja tiskare brata Crnićkog, radi provale u tiskaru i rasplje nje iste i prouzročavanja civilnog nereda, uprava grada Carcagente predložila nam je selidbu tiskare u drugi grad. Toga radi prihvatili smo seliti tiskaru uz velike materijalne žrtve. Tiskare će biti postavljena na trgovačku bazu sa dovoljom poslovanja i tako legalizirati rad tiskare. Tiskara će upravljati sa to odredjeni članovi i to kao predstavnici H.N.O. koji će biti (ODPOR) registrirani vlasnik tiskare.

OKRUŽNO PISMO

str. 2.

2. travnja, 1972.

Obnoviti tiskanje "Obrane" glasnika Hrv. Nar. Odpora i "Brine" jer u ovom momentu tisak nam je i te kako potreban.  
 Nastala situacija u domovini diktira nam poduzimanje još nekih drugih koraka o kojima će biti govora na ZBORU. Isti će biti sazvan u što skorije vrijeme i biti će pozvani predstavnici H.N.Odpora u svijetu i to oni birani i potvrđeni na Prvom Svjetskom Kongresu u Torontu 1969. godine. Neće biti pozvani oni koji dobrovoljno napustise redove NATIONOG ODPORA koji je jedini bio ustrojen po pok. Generalu Vjekoslav Vitezu Luburicu.

Nadalje jedan od sedstaka jest: obnoviti skojju podizanja spomenika pok. zapovjedniku jer se približuje vrijeme kada će se njegovi zemni ostaci moći legalno premjestiti u novu grobnicu. Kad to vrijeme dođe ni smo sigurni da još ima na životu dovoljan broj njegovih časnika i prijatelja te članova Odpora, te su se na to u dostojnom obliku, a nesoj mladosti pokaze, da znano članovi one, koji svoje vijete dadose u službi domovine. Natione organizacije H.N.Odpora jest jedina koja će to moći isposlovati kao prijatelja pokojnog generala.

Tragični rezultat demonstracija hrvatskih studenata i radnika svima nam je poznat. Hrvatsko narodu digla je glas svog protesta nad nesoljivenjem i uplavljenjem svog hrvatskog naroda. Nisu ih zainteresirale Titove prijateljice ni nacovjecn. Brutalni postupak njegove vojske i policije. Ni u slobodnom svijetu svijesni smo da je ovo tek pocetak drame koja se neminovno nastavlja. Stoga Hrv. Nar. Opora se pripremiti na velike događaje, da bi što uspješnije mogli pružiti pomoć Domovini.

U to ime stavljamo svim Oporasima na srce da podvostruce svoj rad i zrtve i nedozvole da im se razbijanje naših redova, kako bi umogli otvoriti gore spominjeno, s to je sloboda naše drage i potlačene Hrvatske.

Uz bratski pozdrav klicemo vam; Sloboda Hrvatskoj!  
 Slava Gen. Vjekoslav Vitezu Luburicu!

Glav. Blagajnik,  
*Ivan Džabo*  
 Ivan Džabo

Glavni tajnik,  
*Ante Rivač*  
 Ante Rivač

Procelnik,  
*Rudolf Eric*  
 Rudolf Eric

Predaj. Nazz. Odbora,  
*Ivan Coric*  
 Ivan Coric

Tajnik Stranah Jezika,  
*Ivan Prcela*  
 Ivan Prcela



RESISTENCIA NACIONAL CROATA  
CUARTEL GENERAL



CROATIAN NATIONAL RESISTANCE  
GENERAL HEAD QUARTERS

HRVATSKI NARODNI ODPOR  
GLAVNI STAN

Glavnom Odboru H.N.O.-a za  
U.S.A. i Kanadu i svim dužnostnicima  
i članstvu u svijetu.-

Draga braćo!

Primali smo poziv da prisustvujemo svijetском Saboru H.N.O. kojeg nam je uputio gore naslovljeni Glavni Odbor. Uz poziv je priložen i zapisnik sjednice Gl. Odbora, održane dne 15 rujna ove god. u Clevelandu, Ohio, U.S.A. Iz zapisnika proizilazi, da je radom "vrlo plodne i korisne" diskusije, donijet "zaključak" svih prisutnih delegata, da će na Saboru imati pravo glasa samo: Predsjednik, potpredsjednik, tajnik i Blagovnik Glavnog Odbora, četiri "poslanika" (izjava u Clevelandu dne 22 tranja 1973) naša op. / i predsjednici ograna sa Sjeverno-američkog kontinenta.

Svi ostali delegati, koji su pozvani da figuriraju kao "dabornici, bivši i aktivni dužnostnici (Evropa, Južna Amerika i Australija) mogu predlagati i biti birani, ali nemaju prava glasa.

Koja je svrha pozivati aktivne dužnostnike na "sabor, na kojemu moraju prestatiti sve dosadašnje i sadašnje nesloge, tj. da se unaprijed unkratuje najosnovnije prave demokratskih principa, pravo, da slobodno izaberu put, kojega smatraju najboljim za postignuće željenog cilja. Takav postupak ne vodi k "sluzi", nego naprotiv dovodi do većih nesuglasica i suprotnosti. Želi se "sloga" demokratizacija i kolektivno vodstvo organizacije, a to se pokušava provesti metodom koja su svojstvena samo totalitarnim sustavima.

Vrlo razumljivo je stanovište, prema kojemu se "ne može jednako gledati na sve kontinente". To znači, da se diskriminira, da se nas klasificira, kao "više ili manje vrijednu robu", kao instrumente, koji su ipak potrebni, da svojim prisustvom dadnu pečat legalnosti "Saboru" na kojemu će samo Sjeveroamerički ogranci odlučivati o budućem vodstvu i radu organizacije.

Koliko nam je poznato, upoređujući demokratskog sustava, imade jednako pravo glasa i onaj marnat, koji plaća stotine milijuna poreza, kao i onaj građanin, koji živi od socijalne skrbi. Istina je, mi nismo jedna demokratska stranka, nego prebendiramo, da smo revolucionarni pokret, pa ćemo onda, želi netko prikrivati ovako nespretno "demokratskim" plaštem...

Istina je, da zbog većih ekonomskih mogućnosti, "Amerika i Kanada" može više materijalno pridonijeti, ali, ta činjenica se nebi smijela po "demokratskim" principima upotrijebiti za ograničavanje prava, onih



članova, koji nemaju iste ekonomske mogućnosti.

Vašim postupkom stavili ste sve ostale članove dâljem svijeta u kategoriju "manje vrijednih" pa nije se nadati, da će takovi smatrati, potrebnim i korisnim izlagati se velikim materijalnim žrtvama i gubitku vremena dolazeći na jedan "Sabor" gdje bi bili nijemi promatrači i da gledaju, kako "zelene" novčanice poput elektronskog mesga (kompjuter) riješavaju "sve probleme". Inače i biti će ljudi u Odporu, koji daju od sebe ono što se ne može dolarima platiti.

S toga Glavni Stan najenergičnije odbija takova smisvoljna i diktatorska stanovišta, koja umjesto sloge i napredka vode u potpunu anarhiju i rasbijanje. Akodjer Glavni Stan smatra potrebnim u svom službenom glasilu "Obrani" izvjestiti šire članstvo razloge zbog kojih ne prihvaća i odbija Sabor, na kojemu se pretencijom "materijalnim" sredstvima nametnuti volju većini.

Dano u Glavnom Stanu dana 2. listopada 1974.-



U ime Glavnog Stana  
Ibrahim Pjanić-Pirić v.r.  
Bilko Stanić v.r.

*[Handwritten signature]*

27-03-2014 19:05 [#184](#)**[Bobani](#)**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Poštovani Drinapress sve to stoji što ste naveli. Mene su krstili u crkvi i službeno mi je ime Mile, a više sam poznat kao Milan i tako me mnogi zovu, a ja sam uvijek ista osoba, bilo da me netko zove Mile ili Milane. Tako je isto i sa hrvatskom organizacijom ODPOR ili OTPOR, što je za normalong i državotvornog Hrvata ista stvar. Ja sam ima priliku prepisati prošle godine cijeli generalov govori Hrvatima za Deseti Travnja 1968. godine. Uzelo mi je preko dva tjedan dok sam cijelu vrpcu prepisao, i tu sam uočio da često puta u govoru se primjećuje kako general fonetički izgovara Otpor, jer je malo teže fonetički izgovarati Odpor, osim ako će čovjek svakog puta u mislima zastati pri izgovoru riječi Odpor i tek tada izgovoriti Odpor. U protivnom se često puta ljudi koriste fonetičkim izgovorom, kao na primjer: Svatovi, Svadba, Svat, Svadb, bio sam u Svadbi ili bio sam u Svatbi. Ima ovakovih primjera u našem hrvatskom jeziku mnogo, i n ije mi ovdje namjera ih tražiti, nego sam reći da je za mene to sve isto, kao što je bilo i pukovniku Ivanu Štiru koji je na osam (8) stranica napisao pismo generala Drinjaninu a da ni jedan jedini put nije napisao Odpor, već svakog puta Otpor. Kad smo kod fonetičkog izgovora, za podsjetiti samo, neznam koje je ispravnije: PEDEST ili PETeset. Rekao bih da je ispravnije PEDESET iako u izgovoru često puta bi se moglo čuti PETESET. Pozdrav. Otporaš.

28-03-2014 03:52 [#185](#)**[Bobani](#)**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

**- "ŠTO SE MENE TIČE, JA SAM SA BOGOM UREDIO SVOJU SAVJEST"****- "KADA SEBE STAVIM PREMA HRVATSKOJ, UMIREM MIRNE SAVJESTI"**Pismo generala Drinjanina Dabi Peraniću 23.11.1967[\(Bog! dragi Darko, ovo je bio komentar kojeg sam dao na portal dnevno.hr. Tamo ga više nema.](#)[Ove izvadke sam izvukao iz pisma kojeg je general pisao Dru. Dabi Peraniću. Za sigurno će nam to trebati. Potraži, prekontroliraj i stavi gdje spada. Otporaš. Bog! mb.\)](#)

[/I]

Otporaš 2012-05-01 23:49:29

**Izvadak iz jednog pisma Maksa Luburića**

Pismo je pisano dr. Miljenki Dabi Peranić 23 studenoga 1967. Navesti ću samo neke odlomke iz tog pisma: "...Ako padnem - Rankovićevci će Te napsati da si me Ti ubio. O tome smo već jednom govorili. Logično: kada su pucali na Poglavnika, okrivili su mene. Pucat će na mene - okrivit će tebe...To je logika. I što je najtragičnije, emigracija će im povjerovati. Nažalost...

...Što se mene tiče, ja sam s Bogom uredio svoju savjest. A s Hrvatskom? Za nju ne bih dosta učinio niti da živim tri ljudska života. Pao dakle danas ili sutra ili za dvadeset godina, za moju je savjest sporedno, jer kada se za Hrvatsku daje život, daje se ono najviše.

...Kada sebe stavim prema Hrvatskoj, umirem mirne savjesti. Učinio sam mnogo. Jednom smo razgovarali - sjećaš li se? - da bih se dao rado objesiti, kada bih visio među Titom i Rankovićem...Kada bih mogao vješati se uz Tita, ali tako, da Ranković bude među nama, ne bih mi bilo žao, pa makar bilo vješanje ono pravo. I tako hrvatski narod neće biti sretan dok nas sve skupa ne vidi obješene...

...Svi danas vide da sam ih vraški razdjelio. Kao avet stojim među njima. Jaz je među njima, kao što je i među Srbima i Hrvatima. Tu je veliki dio moje, ali i Tvoje, povijesne misije...

...A ako ništa drugo, postoji Jasenovac. I dokle bude postojala ta uspomena, mira neće biti među Srbima i Hrvatima. Mogu oni govoriti kolikogod hoće o "bratstvu i jedinstvu"! Neće ga nikada biti, jer ga ubija spomen na Jasenovac. Na njemu se danas kolju hrvatski i srpski komunisti, kao i svi Hrvati i svi Srbi. Hrvatski komunisti su ovjekovječili s onim spomenikom - Jasenovac. Baš kao da su radili pod mojom sugestijom. (Možda i jesu, jer se pokazalo da se "bratstvo i jedinstvo" sastojalo samo u likvidiranju svega hrvatskoga, pa i komunističkoga, kako su to dokazale "žrtve" Hebrang i tisuće Hrvatskih Partizana - pobijenih da bi se moglo ostvariti to Rankovićevo "bratstvo i jedinstvo", mo.Otporaš). Baš taj njihov i moj Jasenovac uništava svaku Jugoslaviju. Htio sam razdvojiti Hrvate i Srbe. Dogadjaji, o kojima sam najprije sa skepsom mislio...dokazuju da sam ih razdvojio..."

[I]

(Eto tako general DRINJANIN, Vjekoslav Maks Luburić piše, a što piše tako i misli, o događajima iz godine 1966. kada se je Ranković smjenio i 1967. povodom Deklaracije Hrvatskog Književnog Jezika, dakle događajima o kojima se još uvijek mnogi živi Hrvati mogu prisjetiti. To su bila burna vremena kada je KPJ sa svim svojim političkim aparatom u ime "narodne vlasti i u ime bratstva i jedinstva" nastojala što više ocrniti hrvatski narod, podižući taj spomenik "žrtava fašizma" u Jasenovcu, kako bi time, još jednom naturili hipoteku kolektivne odgovornosti ratnih žrtava na području Hrvatske.

Sada je vrijeme, poslije skoro 45 godina od ovoga pisma, da se jave oni kojima je do ISTINE stalo. Ja ću. prikladno mojim prilikama, iznositi neka pisma MAKSA LUBURICA. Otporaš.)

31-03-2014 03:07 [#186](#)

### **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

### **MAKS LUBURIĆ JE HRVATSKA POVIJEST I HRVAT SVIH STOLJEĆA!**

**Bog! Mile.**

**Za Dom Spremni!**

Ova slika je uzeta iz DRINA br.1-2. 1965. strana 185.

Piše: Vjekoslav Luburić, Maks, general Drinjanin.



(Da se ne zaboravi, ili bolje rečeno: DA SE ZNA, da je naš dragi Bog htio da naš hrvatski Maks Luburić, poznat kao general Drinjanin, proživi rat NDH i da poživi toliko dugo koliko mu je bilo potrebno da napiše onoliko koliko je napisao u OBRANAMA, DRINAMA, PISMIMA, raznim drugim časopisima, novinama, Okružnicama i Okružnim Pismima svojim raznim prijateljima i suradnicima. U svim tim opisima general Drinjanin je iznio - moglo bi se reći - skoro sve važne dogodovštine vezane uz Ustaški Pokret, stvaranje NDH, borba za opstanak NDH, povlačenje HOS-a prema Austriji, propast NDH, stvaranje ORVATSKOG NARODNOG ODPORA, uzrok ili uzroke razlaza između njega i Poglavnika dra. Ante Pavelića; sve se to i mnogo više može naći u njegovim člancima, opisima, pismima, porukama i magnetofonskim vrpcama, itd. Nikako se ne može pisati jedna poštena i iskrena povijest o NDH a ne koristiti se iznešenim opisima generala Drinjanina. Tako bi se moglo reći da Maks Luburić nije samo dio hrvatske povijesti, nego u pravom smislu se može reći da je on, MAKS LUBURIĆ, HRVATSKA POVIJEST. Priloženo je pisao general Luburić. Pročitajte pažljivo i sve će vam biti jasno. Otporaš Mile Boban.)

Ova je fotografija bila jedna od najdražih uspomena, kako za generala Moškova, tako i za mene osobno.

Zakon o novom hrvatskom državnom SABORU uključio je, kao izričite predstavnike hrvatskog naroda, sve one bivše hrvatske narodne zastupnike, koji su bilo na kojim izborima na teritoriju NDH izabrani. Bili su uključeni i oni pravoslavni i srpski zastupnici, koji su zaista imali podršku naroda i živili na teritoriju NDH.

Zato je bilo logično da u taj SABOR udju i predstavnici mlade ustaške generacije i USTAŠE, Hrvatske Revolucionarne Organizacije, uopće. Tako su tom zakonskom Odredbom ušli u SABOR, kao Sabornici, pripadnici Događničkog Vijeća, t. j. Događni i Pogađni Pobočnici, te Povjerenici Glavnog Ustaškog Stana, koji su bili postavljeni, bilo u emigraciji bilo u domovini, na razne dužnosti Glavnog Ustaškog Stana. Tako sam i ja, kao Povjerenik GUS-a bio izabran Sabornikom.

Budući sam smatrao da je nespojiva tadašnja moja funkcija s onom saborničkom, zamolio sam Predsjednika SABORA - Dida Marka DOŠENA - da me oslobodi od vršenja saborničke dužnosti. POGLAVNIK je tada pozvao Antu Moškova i mene, i izričito nam izrazio svoju želju - da mu budemo osobna pratnja pri otvorenju Hrvatskog Državnog SABORA, kao predstavnici mlade hrvatske revolucionarne vojske.

Kada je na raznim jezicima tiskana prva knjiga o Hrvatskoj, tako na njemačkom i talijanskom, izašla je spomen - knjiga KROATIEN MARSCHIERT - Erste Jahreslese in Wort und Bild aus der Wochenschrift - "NEUE ORDNUNG". Europa Verlag, Zagreb 1942. Druckerei Karl Becker, Zagreb. - Na izričitu Pogađnikovu želju ova je fotografija bila na samoj omotnici spomen - knjige objavljena.

Ovu značajnu knjigu donio sam iz domovine, kao jednu dragu uspomenu, i ovom zgodom prenosim iz nje ovu fotografiju, koja će u svakom hrvatskom rodoljubi osvježiti onaj nezaboravni i historijski dan - svetčano otvorenje naše drevne SABORNICE.

**general Drinjanin.**

31-03-2014 13:54 [#187](#)

**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013  
Poruke  
2,348

## **Nova Hrvatska – interview sa Vjekoslavom Luburićem**

by: Otoporaš

**March 31, 2014**

u "Iz Otoporaševе Torbe" (In Kolumna u "kamenjar.com")

Dopisnik "Nove Hrvatske", koji je nakon smrti dr. Ante Pavelića došao u Madrid, da napiše posebni izvještaj o tom događaju, posjetio je takodjer generala g. Vjekoslava Luburića koji sa svojom pOrođicom živi na obiteljskom posjedu u južnoj španiji, Naš dopisnik je zamolio g. Luburića da dadne interview za "Novu Hrvatsku" što je on vrlo rado učinio, odgovorivši opširno i vrlo otvoreno na sva postavljena pitanja.

Zbog visokog i važnog položaja, koji je general Luburić zauzimaо u hrvatskom javnom životu za vrijeme rata, kao i njegove vodeće uloge u Ustaškom Pokretu, objavljujemo ovaj interview, vjerujući da će zanimati mnoge čitaоce "Nove Hrvatske" i da će doprinijeti razbistravanju bar nekih pojmova naše emigracije.

**PITANJE:** Da li ste Vi, g. generale, i nakon Vašeg razlaza s drom Pavelićem ostali Ustaša po svom uvjerenju i kako sada nakon Poglavnikove smrti gledate na Ustaški Pokret?

**ODGOVOR:** Ne bi bio iskren ako ne bi priznaо, da sam bio, da jesam i da ću uvijek ostati Ustaša. Ali, istovremeno, svijestan sam da su potrebne promjene u Ustaškom pokretu, kao i u svakoj stranci ili organizaciji nakon izvjesnog vremena. Prilike se mijenjaju. Znam i uvjeren sam da na pr. nikada više ne će biti potrebno stvarati Ustašku Vojsku. Upravo sada pišem svojim prijateljima Hrvatska Vojska mora biti prožeta svim vrlinama iz svih vjekova hrvatske borbe za slobodu, i tu je hrvatska vojnička slava dostigla kulminaciju u ustaško žrtvi i borbi.

Ali mi Ustaše samo ćemo ustaškim držanjem dokazati narodu i svijetu, da smo bili, da jesmo i da ostajemo uzor budućim generacijama hrvatskih boraca. Buduća Hrvatska Vojska mora imati taj ustaški duh, ali mora biti samo i jedino Hrvatska i ne smije biti kontrolirana niti nositi obilježja bilo koje stare ili stranačke grupacije. Pogledajte samo na svjetsku silu Ameriku. Američki časnici i generali mogu pripadati bilo kojoj stranci i mnogi od njih su čak na čelu različitih stranaka. Samo dobar Ustaša može doprinijeti tu žrtvu za Hrvatsku, koja ne može biti ustaška u bližoj budućnosti. Hrvatski narod mora stvoriti demokratski režim i u njemu naći sreću i slobodu, pa ako narod na parlamentarnim izborima u svom Saboru digne na vlast ustašku organizaciju osobno bi se osjećao beskrajno sretnim.

Svijestan sam poteškoća, koje čekaju Ustaški Pokret. Znam da će mnogi ustaše slijediti jedan kurs, koji nam ništa dobra ne će donijeti. Oni će biti grobari naše političke akcije a spasioci ustaškog duha i imena. Teške su to riječi, ali sam potpuno svijestan njihovog značenja. Zavisi od mentaliteta, odgoja i doba, da shvatimo, da nas Hrvatska danas treba više kao Hrvate nego sutra kao preživjele Ustaše. Moramo biti više patrioti nego strančari, jer ustaštvo je bilo radi Države a Prema tome treba sve podrediti potrebama Domovine, Bila bi viečna šteta ako naši drugovi, uvjereni u svoju pežvanost i veličinu, ne budu realno gledali na događaje, jer bi to uništilo našu baštinu, a milijun hrvatskih žrtava propalo bi pod biljegom, koji nam neprijatelji žele staviti na čelo. Ustaški Pokret ne može danas ujediniti narod, a narod treba jedinstvo duha, kako bi hrvatska akcija i borba mogla staviti sve Hrvate u službu nezavisnosti i oslobodjenja,

**PITANJE:** Vjerojatno Vam je poznato koliko je komunistička i velikosrpska propaganda uspjela ozloglasiti Vaše ime. Kakav je zato Vaš odgovor na sve ono što Vam se predbacuje?

**ODGOVOR:** Za vrijeme rata bio sam na najvišim položajima i ja se kao vojnički zapovijednik osjećam odgovornim za sva svoja djela. No koliko su ta djela bila dobra ili zla ne će suditi komunisti niti srpski šovinisti, nego Hrvati. Hrvatski je narod ledini pozvan u svojoj Državi suditi svima nama, koji smo se borili i grijehili, kao i onima, koji su grijehili ne boreći se ili boreći se protiv svoje domovine. Pustimo dakle Na-rodu ulogu suca. Osobno sam spreman boriti se ali i stati pred taj sud, iako unaprijed odbijam biti bilo čiji sudac.

Hrvatski narod treba mira, reda i pravde, jer je mnogo patio, a svi smo mi ponegdje grijehili i osobno se osjećam i odgovornim, pa i krivim za mnogo toga. No ne smijemo dozvoliti da neprijatelji dijele naše stvari na "krive" i "dužne" ili "dobre", jer smo II zadnjih 40 godina mogli vidjeti da je za neprijatelje naše slobode svaki Hrvat kriv i ožigosan kao zločinac.

**PITANJE:** Kakvo bi uredjene prema Vašem mišljenju trebalo vladati u budućoj Hrvatskoj?

**ODGOVOR:** U velikom dijelu svi'eta danas vlada demokracija i samo je ona kadra svladati snage međunarodnog komunizma. Nam"! je mjesto uz te snage demokracije i htjeli mi ili ne u Hrvatskoj će vladati demokracija. Hrvati su išli sa silama osovine jer EU ove pomogle hrvatski narod u borbi za slobodu,

ili su se barem pokazale sklonima da nam pomognu. Da su snage demokracije bile tada sklone našoj borbi mi bi išli s njima. Danas situacija nije ista kao 1941. g. i narod očekuje slobodu orl zapadu ih saveznika. Našu slobodarsku borbu treba zato uskladiti sa stanjem u svijetu. Treba naučiti Ho više od svijeta s koilm dana" živimo i koji je napredniji od nas u političkom razvoju. Treba učvrstiti hrvatsko vanstranačko jedinstvo ljudi i oružja, jer je to uvjet da ne doživimo sudbinu ruskih emigranata.

**PITANTE:** Upravo ste spomenuli emigrante. Kakvo je Vaše mišljenje o hrvatskoj emigraciji i što mislite kakvu ulogu mogu odigrati hrvatski emigranti?

**ODGOVOR:** Od emigracije ne treba mnogo očekivati. Velikim dijelom ona je ostarila i preživjela u mnogom pogledu, Onda je ako zavaravamo sebe i druge te mislimo da je drugačije. Domovina od nas očekuje mnogo više nego što mi možemo dati, a mi opet dajemo mnogo manje nego što nam je to moguće.

Društvo u Hrvatskoj se mijenja, stvaraju se nove koncepcije prava i politike, nove socijalne ideje, koje većina u hrvatskoj staroj emigraciji ne može shvatiti sve da i hoće. Zato je i raskorak između domovine i emigracije teško izbjeći. S time se moramo pomiriti. Jedna pojava ipak ulijeva ohrabrenje. To je nastup novih generacija, mladih ljudi u emigraciji, koji ne trne od one hipoteke prošlosti, koju mi nosimo. Mladji daju još jedine nade. Ako se ne miješaju u rasprave nas starih. put za uspjeh im je otvoren. Neka poštuju stare, ali neka idu svojim putevima. Mladji Ljube majku Domovinu onako kako smo to činili mi, Ustaše, ona generacija, koja je gradila jankapustu, i zato se ne bojim da će Hrvatska ikada ostati bez novih Bobana, Moškova, Lorkovića i Mortidjija.

**PITANJE:** Što Vi kao vojnik mislite o prilikama II domovini i na koji način, držite, da bi moglo doći do promjene u Hrvatskoj?

**ODGOVOR:** Ja vlerujem da će se hrvatski narod moći osloboditi samo i jedino borbom i da će se biološki očuvati jedino zalogom svih Hrvata, pa i onih, koji danas svijesno ili nesvijesno pomažu režimu. Treba dati mogućnost i zalutalima da biraju između demokracije i svjetskog komunizma, a ni u kom slučaju ne treba postaviti alternativu: ili ustaše ili komunisti. Narod 'je trpio i nije isključeno da bi se odlučio za sadašnje stanje, samo zato da se spasi od novih nevolja, To bi bila tragedija za cijeli narod. Još jednom naglašavam. Hrvati će se moći osloboditi samo borbom, samo složnim nastojanjima. U toj pak borbi treba računati s dalmatinskim i zagorskim bivšim partizanima s novom jugoslavenskom vojskom, dočasniciima, časnicima, oružjem, vezama itd. Bez svega toga, bez mnogih "Hebranga i Djilasa" nema novog ustanka u našoj zemlji,



nema one djelotvorne pomoći, koju nužno trebaju sve brojnije hrvatske ilegalne skupine na terenu.

**PITANJE:** Kakvi su Vaši osobni planovi za budućnost i da li smatrate da smrću dr Ante Pavelića nastupa vrijeme za Vašu ponovnu političku djelatnost?

**ODGOVOR:** Moj odgovor je jednostavan: **NE**

Smrću Poglavnika početi će napadi na njegove nasljednike, a ja sam jedan od onih koje je najlakše napasti. Treba samo malo; da svijet grakne protiv mene i onih, koji idu s mojim imenom. Ljubim Hrvatsku i previše a da bi ne mogla zvesti ideja o osobnoj političkoj afirmaciji, bez obzira na to. koliko imam sljedbenika. Meni su drugovi dostojno platili vjernost za vjernost, ali to Hrvatskoj ne će koristiti. Osobne osjećaje i želje dužni smo podrediti općoj stvari. Inače bi imali pravo oni, koji tvrde da sam poveo pobunu II Ustaškom Pokretu ne radi istine, drugarstva i interesa Hrvatske, nego samo zato da spasim svoje ime i svoje pozicije.

Mene nije nikada vodila pa ni sada me ne vodi ambicija. Sve što sam učinio, dobro I zlo, učinio sam za Hrvatsku i danas sam svijestan, da ako je neprihvatljivo ime Poglavnika, moje je još više. Ja bi se mogao prati, možda i "oprati", da sam jednostavan vojnik, koji je slušao starije, ali ja to ne mogu i ne ću učiniti, jer sam Ustaša, revolucionarac, jer sam bio na položajima i častima i jer snosim odgovornost u svakom pogledu. želim biti dosljedan samom sebi.

Vrijeme šutnje i povučeni iskoristio sam da ojačam duh i sakupim znanje, da se riješim balasta, kompleksa, sanja i prošlosti, koja vodi u grob. Sada mislim samo na budućnost Hrvatske, koja će moju djecu Domagoja, Drinu, Vjekoslava i Miroslava dovesti u Ljubuški, pa makar ja i "pukovnici" morali ostaviti kosti ili u borbi ili u tuđini. Ja sam voljan prisegnuti, da se ne samo ne ću primiti nikakvog položaja, časti itd. nego i da ne ću živjeti u Hrvatskoj, ako je to bezuvjetno potrebno za smirenje i sreću naroda."

Dopisnik "Nove Hrvatske" zadržao se nakon ovog interview-a još dulje vremena u razgovoru s generalom Vjekoslavom Luburićem, koji je pokazao zanimanje naročito za aktivnost novih emigranata i stanje 0 izbjegličkim logorima u Italiji, Austriji i Njemačkoj. (ANOH)

**Otporaš/kamenjar.com**

Podijeli sa drugima

03-04-2014 17:42 [#188](#)

**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

**NAŠ (HRVATSKI) VOJNIČKI POZDRAV**

**Piše: general Drinjanin**

**General Drinjanin, Vjekoslav Maks Luburić: NAŠ VOJNIČKI POZDRAV**

Mnogo je novih, maldih, vojnika zatražilo, da im se u "DRINI" kaže određeno, kakav je naš vojnički pozdrav; da li se treba pozdravljati "rimskim pozdravom", tj. uzdignutom rukom, da li je naš pozdrav "Za Dom Spremni" ili "Za Poglavnika i Dom Spremni", da li je naš pozdrav stari starčevićanski "Bog i Hrvati - Hrvatska Hrvatom".

Ima i dva neposredna razloga, da se ta pitanja postavljaju. Tri četiri mlada čovjeka, za koje se, istinu treba reći, ne zna tko su i što su, počeli su nametati pozdrav uzdignutom rukom, tvrdeći, da je to naš vojnički i ustaški pozdrav. U tom nametanju su postali čak i agresivni, tvrdeći, da su izdajnici i srbske sluge oni, koji neće prihvatiti taj pozdrav. S druge strane stoji, da nas srbokomunisti u zadnja vremena već sustavno napadaju, da smo fašisti i nacisti, kada je toga nestalo i tamo, gdje ga je bilo, a kod nas, Bogu hvala, niti je toga čuda bilo, niti ćemo dozvoliti da bude. Pa su razumni ljudi počeli tražiti razjašnjenja. I mi ih rado dajemo.

"Rimski pozdrav", tj. pozdrav uzdignutom rukom, nije bio ni vojnički ni ustaški pozdrav. Taj je pozdrav pod sticajem okolnosti za vrijeme rata bio prihvaćen djelomično, i to tako, da nam ga nisu nametnuli ni Njemci ni Talijani, nego nam je taj pozdrav nametnula ulica. Tako, kako velim, nametnula ga ulica, kada smo se vratili u domovinu. Postalo je to moderno. Danas više nije i nadamo se, da neće biti. Ništa nas ne veže uz taj pozdrav, kojega istini za volju nije izmislio ni Mussolini ni Hitler, nego je to pozdrav još od vremena rimskih legija, kako se to može viditi u današnjim filmovima, koje prave Amerikanci i koji sigurno nemaju razloga izvrtati činjenice. Znamo to i iz povjestnih prikaza onoga doba, da se pozdravljalo starije dizanjem ruke i zato se zvao "rimski pozdrav".

Bilo je mnogo pokreta, koji su taj pozdrav upotrebljavali, bilo je naroda, koji su u raznim okolnostima pozdravljali tako, pa i obični ljudi na cesti mnogo puta mahnu ili dignu ruku na pozdrav. Vidi se i na političkim skupštinama i u najdemokratskijim zemljama, gdje govornik dizanjem ruke ili jednom gestom, koja tome mnogo sliči, pozdravlja ostale. U Španjolskoj i dan danas pozdravlja Falanga rimskim pozdravom, nosi razne rimske embleme tako na pr. "Guardia Civil" (oružništvo), a na javnim zborovima general Franko pozdravlja masu vrlo često rimskim pozdravom svakako kao nacionalni vođa Falange. Ima tradicije. Nu mi Hrvati nemamo u tome tradicije i nemamo ju zašta praviti, jer nas malo toga dobra podsjeća i na rimske legije i na kasnije fašiste, jer su jedni i drugi dolazili k nama samo osvajati našu obalu i naše more.

Kako smo imali smisla za te rimske običaje, neka bude u dokaz u našim starim vojničkim ustaškim logorima, koje je Poglavlak bio osnovao u fašističkoj Italiji. Nikada nitko u tim logorima nije digao ruke na rimski pozdrav, a da ne govorimo o logorima u Mađarskoj (Janka Pusta i Baza Pusta), gdje se je živilo i radilo baš ustaški.

Razlog? Jednostavno zato, jer nismo bili fašisti ni nacisti ni Rimljani, pa nismo imali zašta upotrebljavati rimski, fašistički i nacistički pozdrav.

Drugi i glavni: mi smo bili Ustaše, tj. vojnici nove revolucionarne Hrvatske i pozdravljali smo vojnički. U našem vojn. pravilniku je stajalo jasno i određeno, da smo vojnici i da je naš pozdrav vojnički i to stari domobranski pozdrav, tj. desnu ruku saviti dotičavši se malim prstom donjeg ruba vojničke kape itd.

U svim logorima je vladao isti pravilnik. Ustaše su bili vojnici članovi USTAŠA - HRVATSKE REVOLUCIONARNE ORGANIZACIJE /U - HRO/. Nošene su čisto vojničke uniforme zakopčane pod vratom. Čitava je organizacija stajala na vojničkim temeljima. Vršene su vojničke vježbe. Živilo se vojnički. Najmanji ustaški borbeni sastav bio je roj i poluroj, zatim vod, kao kod Domobranstva, zatim sat, bojna, sdrug itd. Na čelu su stajali dorojnici, rojnici, vodnici, zastavnici, poručnici, satnici, bojnici, dopukovnici, krilnici. U ustaškoj vojsci nije bilo generala, nego samo pukovnika - krilnika (za vrijeme rata jedan krilnik je u rangu generala, a u vrijeme mira bio je obični pukovnik).

Išlo se na "prijavke". Pozdravilo vojnički i odzdravilo. Ništa više. Kao i u svim vojskama svijeta. To dokumentarno dokazuje fotografija. Ustaše na prijavku, čitanje dnevne zapov[i]jedi, raspored straže

itd. itd.

Sama je organizacija bila vojnička. GLAVNI USTAŠKI STAN - kao vrhovna uprava, je čisto vojnička institucija. U ona vremena nije bilo drugog cilja, nego oružanom revolucionarnom borbom osloboditi Hrvatsku od srpske okupacije. Nije bilo demagogije, nije se govorilo o strankama, o politici, o strančarenju, nije bilo kompleksa i ogromna većina nije ni znala da postoje fašisti, nacisti, kao ni to, kako i na koji način pozdravljaju. Dok su to još mogli viditi na ulici oni, koji su prolazili kroz Italiju, u Mađarskoj ni to; da je netko pozdravio uzdignutom rukom, mislili bi da je lud, neodgojen ili što slično. Tek mnogo kasnije počeli su studenti i mađarski "Streljasti Križevi" po uzoru na ostale upotrebljavati rimski pozdrav.

Ni kasniji život emigranata nije ništa izm[i]jenio na stvari, jer čim smo se našli na vojničkoj dužnosti na Markovu Trgu, mi smo pozdravljali hrvatskim vojničkim pozdravom.

Još je živ negdje Pivac, pukovnik Devčić, koji je bio na Markovu Trgu neko vrijeme zapovjednik Poglavnikove Straže, a živ je i Dabiša (pukovnik, nekada zapovjednik jednog logora u Italiji), kao i mnogo drugih starih boraca, koji to mogu potvrditi. Na Markovu Trgu smo organizirali **POGLAVNIKOVU TJELESNU BOJNU (P.T.B.)**. Kasnije smo Babić, Devčić, Baljak, itd. stvorili "USTAŠKU OBRANU" i stvorili više Ustaških Bojni u Zagrebu, Hercegovini, Karlobagu, Lici itd. I na Markovu Trgu, u PTB-i, u jedinicama OBRANE, kao i u USTAŠKOJ PUKOVNIJI, koju je u Zagrebačkom Zboru postrojivao kasniji general Sertić (tada bojničar) i u Ustaškim Pripremim Bojnama (Servatzi, Moškov itd.) i kasnije u proširenoj jedinici **POGLAVNIKOVA TJELESNOG SDRUGA**, najprije se pozdravljalo vojnički. Prvi Ustaški Obrambeni Sdrug u Bihaću, Petrovcu, Lipiku, Pakracu itd. pozdravljao je vojnički, kako to mogu potvrditi stotine fotografija onoga doba. U prvoj dočastničkoj i častničkoj školi Ustaške Obrane pozdravljalo se vojnički.

"Rimski pozdrav", tj. uzdignutom rukom, prihvaćen je tek kasnije i to, ni manje ni više, pritiskom ulice. Zagreb je dočekao njemačke okopne jedinice razdragano i kao osloboditelje mahanjem i dizanjem ruku. Kasnije se je na ustaškim političkim sastancima upotrebljavao taj pozdrav, a da ni sami ne znamo kako. Počeli smo i sami pozdravljati tako.

Stvaranjem **USTAŠKIH PRIPREMNIH BOJNA** na području Stožera i mobiliziranjem istih i stavljanjem u djelatno stanje zapravo se je prihvatilo rimski pozdrav, tj. dizanjem ruku. I kako je ustanak Srba na strani komunista pokrenuo i naš hrvatski ustanak na strani antikomunista, a pod vodstvom Njemačke, prihvatio se taj pozdrav kao prkos i kao simbol, a i onda je još bilo oporbe u našim elitnim ustaškim vojničkim jedinicama, da se prihvati rimski pozdrav.

Poglavnik je to sto puta rekao, da nam je ulica nametla taj pozdrav, pa iako ga je Ustaški Pokret, kao politička snaga, prihvatio, nije mu se sviđjalo, da to bude vojnički pozdrav i to znam apsolutno sigurno i iz osobnih sjećanja, da je znao reći, da čim se srede prilike, da vojska uvede naš stari vojnički pozdrav, tj. stari domobranski pozdrav, sličan kakvog imaju sve vojske na svijetu.

Rusi su nam dali primjer: oni svoje mase pozdravljaju dizanjem šake i upotrebljavaju taj pozdrav na mitinzima, ali neka se Bog smiluje onom vojniku, koji bi tako pozdravio, pa makar svi maršali bili komunisti. I čim je izbio rat i vidilo se, da treba stvar normalizirati, Staljin je uveo u rusku vojsku normalne vojničke činove, plaće, nazive, pozdrave, oznake.

Kada je proglašena Slovačka, onda je isto bila stvorena neke vrsti revolucionarne vojske, gdje nije bilo činova, govorili su svi sa "Ti", nije bilo oznaka, ali je toga brzo nestalo. Osobno sam bio dobar prijatelj s generalom Františekom, zapovjednikom postrojbenog odjela, kao i s generalom Čatlošem, glavnikom Glavnog Stožera, i oni su mi govorili kako su brzo uvidili pogrešku nekih eksperimenata. Vojska je vojska i u nju treba uvesti vojnički duh, vojničke tradicije, vojničke oblike, vojničku



stegu.

Tako smo i mi ustaški zapovjednici prihvatili nešto revolucionarno, vremensko. Već je Francuska revolucija prom[en]ila strukturu francuske vojske, ubrzala joj korak svojim budnicama, dala vanjske oznake. A na kraju je i ta vojska dobila svoj normalni izgled i kada je Napoleon postao Imperatorom Evrope, nije trebao posebno preustrojstvo voditi, jer je njegova vojska bila pod vodstvom starih revolucionaraca, prije narednika, koji ne samo da su postali generali i maršali, nego su se i kitili kao i oni prije revolucije pa i nosili već zvučne titule grofova, baruna, knezova itd. Kada pomislimo, da je najkonzervativnija dinastija Bernadotta u Švedskoj nastala iz nekada Napoleonova revolucionarnog sarđenta, onda nam je jasno, da sve vojske u danim časovima prihvaćaju nešto revolucionarno, ali onda brzo normaliziraju odnose i, jer žele spasiti tekovine revolucije, postaju konzervativci i brane običaje i tradiciju. Tako smo i mi u danom času prihvatili od ulice rimski pozdrav, ali i zabacili isti kao strani običaj bez tradicija u hrvatskom narodu i u hrvatskoj vojsci.

Danas se više nitko i ne sjeća, da je nekada jedan dio naše revolucion. vojske tako pozdravljao. Više je nego sumnjivo, da ima Hrvata, koji se toga i ne sjećaju, a žele nametnuti taj pozdrav, koji nama samo može škoditi. Prema tome, oprez sa takovima. Nastojte im protumačiti sve to, a gdje to ne uspije, onda će trebati poduzeti druge korake, jer je stvar dosta jasna. Srbokomunisti nastoje svim sredstvima prikazati nas ostacima nekog fašizma i nacizma, jer znaju, da je to omraženo. Zato je sveta dužnost svakog svjestnog Hrvata i posebno vojnika, da budno pazi na svaki korak dušmana. I posebno u ovakovim vanjskim aspektima, pozdravima itd. Jasno je da srbokomunisti žele, da se uvede taj pozdrav, kako bi se onda moglo reći anglosaskom svijetu: evo vam Hrvata, ostataka nacista i fašista, protiv kojih ste se borili. Žele tako kompromitirati naša nastojanja, naš novi revolucionarni pohod, koji nema ništa zajedničkoga sa političkim i ideološkim smicalicama. Mi smo kao narod Hrvati, kao moderni ljudi mi smo demokrate, kao borci za slobodu smo revolucionarci, i kao sluge domovine i odani sinovi smo vojnici SVOJE HRVATSKE VOJSKE.

Nismo imali ništa sa fašističkim pozdravom, iliti rimskim, ni kada smo bili u vojničkim logorima fašističke Italije, zašto bi to bili danas, kada je i onima, koje Bog nije obdario s mozgom genija jasno, da u svijetu stoje dvije snage: komunisti i antikomunisti.

Slično je i sa mnogim drugim pozdravima: BOG i HRVATI, ZA DOM SPREMNI, BOG ŽIVI, VJERA U BOGA I SELJAČKA SLOGA itd. Svako vrijeme donosi nešto nova. I teorije i taktike i odora i oružja i ustrojbeni sistem, sve se to mijenja, upodpunjuje, preobraćuje, prihvaća i odbacuje. Možda će i opet niknuti stranke, pokreti, koji će uvesti nove popularne pozdrave. Veliki vojnički umovi uvijek su davali svoja obilježja. Zrinski, Jelačić itd. ostavili su tragove. Tako i ustaška era. Stalna na svijetu jeste samo promjena! Nu, naš vojnički pozdrav, kao i svih vojska na svijetu je jedan i taj se neće izmijeniti. Ima stvari koje se ne mijenjaju, a jedna od tih je već univerzalno prihvaćeni vojnički pozdrav. **(Drina, god. XIII./ 1963., br.1, Madrid, 1963., 131.-137.)** Otporaš.

### **Napomena:**

(Ima jedna priča koju se olako može usporediti s ovim opisom generala Drinjanina, kako je hrvatski neprijatelj uspio nametnuti Hrvatima kompleks krivnje "fašističkog pozdrava uzdignutom rukom". Priča počima ovako:

"Pošla žena musti kravu i sa sobom pavela sinčića od nekih desetak godina. Krava je imala malo tele od nekih 3/4 tjedna. Majka rekla svome sinu da uzicom zadrži tele dok ona (po)muze kravu. Tele se opiralo tako da je mali uzicu stezao, dok tele nije palo. Kada je majka vidjela da je tele mrtvo, zavika na sina i majčinski ga plesne po vratu, mali pade na tlo mrtav. Kada je otac maloga to vidio, razljuti se i pleskom udari svoju ženu, koja pade na tlo mrtva. Narod se počeo okupljati da vidi šta se je desilo. Došla su i dva brata sada pok. žene, i u prepirki sa zetom udare čovjeka, koji mrtav pade na tlo. Ljudi se zaprepastili ovim žalostnim slučajem i svaki nazočni se pita kako je

mogo do ovoga doći, da zbog ničega mrtvi ovdje leži jedna obitelj. Jedna žena u očaju reče: **VELE TI JE MUKE VRAG IMAO DOK JE SVE OVO IZVEO**. Vrag se oglasi sa grane: **NISAM MNOGO. SAMO AMO TELETU UZICU STEGAO.**"

Ova priča može nam poslužiti kako bi se što bolje mogla razumijeti naša hrvatska glupost, a ne našeg neprijatelja mudrost. Otporaš.)

03-04-2014 17:43 [#189](#)

### **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

## **NAŠ (HRVATSKI) VOJNIČKI POZDRAV**

### **Piše: general Drinjanin**

General Drinjanin, Vjekoslav Maks Luburić: **NAŠ VOJNIČKI POZDRAV**

Mnogo je novih, maldih, vojnika zatražilo, da im se u "DRINI" kaže određeno, kakav je naš vojnički pozdrav; da li se treba pozdravljati "rimskim pozdravom", tj. uzdignutom rukom, da li je naš pozdrav "Za Dom Spremni" ili "Za Poglavnika i Dom Spremni", da li je naš pozdrav stari starčevićanski "Bog i Hrvati - Hrvatska Hrvatom".

Ima i dva neposredna razloga, da se ta pitanja postavljaju. Tri četiri mlada čovjeka, za koje se, istinu treba reći, ne zna tko su i što su, počeli su nametati pozdrav uzdignutom rukom, tvrdeći, da je to naš vojnički i ustaški pozdrav. U tom nametanju su postali čak i agresivni, tvrdeći, da su izdajnici i srbske sluge oni, koji neće prihvatiti taj pozdrav. S druge strane stoji, da nas srbokomunisti u zadnja vremena već sustavno napadaju, da smo fašisti i nacisti, kada je toga nestalo i tamo, gdje ga je bilo, a kod nas, Bogu hvala, niti je toga čuda bilo, niti ćemo dozvoliti da bude. Pa su razumni ljudi počeli tražiti razjašnjenja. I mi ih rado dajemo.

"Rimski pozdrav", tj. pozdrav uzdignutom rukom, nije bio ni vojnički ni ustaški pozdrav. Taj je pozdrav pod sticajem okolnosti za vrijeme rata bio prihvaćen djelomično, i to tako, da nam ga nisu nametnuli ni Njemci ni Talijani, nego nam je taj pozdrav nametnula ulica. Tako, kako velim, nametnula ga ulica, kada smo se vratili u domovinu. Postalo je to moderno. Danas više nije i nadamo se, da neće biti. Ništa nas ne veže uz taj pozdrav, kojega istini za volju nije izmislio ni Mussolini ni Hitler, nego je to pozdrav još od vremena rimskih legija, kako se to može viditi u današnjim filmovima, koje prave Amerikanci i koji sigurno nemaju razloga izvrtati činjenice. Znamo to i iz povjestnih prikaza onoga doba, da se pozdravljalo starije dizanjem ruke i zato se zvao "rimski pozdrav".

Bilo je mnogo pokreta, koji su taj pozdrav upotrebljavali, bilo je naroda, koji su u raznim okolnostima pozdravljali tako, pa i obični ljudi na cesti mnogo puta mahnu ili dignu ruku na pozdrav. Vidi se i na političkim skupštinama i u najdemokratskijim zemljama, gdje govornik dizanjem ruke ili jednom gestom, koja tome mnogo sliči, pozdravlja ostale. U Španjolskoj i dan danas pozdravlja Falanga rimskim pozdravom, nosi razne rimske embleme tako na pr. "Guardia Civil" (oružništvo), a na javnim zborovima general Franko pozdravlja masu vrlo često rimskim pozdravom svakako kao nacionalni vođa Falange. Ima tradicije. Nu mi Hrvati nemamo u tome tradicije i nemamo ju zašta praviti, jer nas malo toga dobra podsjeća i na rimske legije i na kasnije

fašiste, jer su jedni i drugi dolazili k nama samo osvajati našu obalu i naše more.

Kako smo imali smisla za te rimske običaje, neka bude u dokaz u našim starim vojničkim ustaškim logorima, koje je Poglavnik bio osnovao u fašističkoj Italiji. Nikada nitko u tim logorima nije digao ruke na rimski pozdrav, a da ne govorimo o logorima u Mađarskoj (Janka Pusta i Baza Pusta), gdje se je živilo i radilo baš ustaški.

Razlog? Jednostavno zato, jer nismo bili fašisti ni nacisti ni Rimljani, pa nismo imali zašta upotrebljavati rimski, fašistički i nacistički pozdrav.

Drugi i glavni: mi smo bili Ustaše, tj. vojnici nove revolucionarne Hrvatske i pozdravljali smo vojnički. U našem vojn. pravilniku je stajalo jasno i određeno, da smo vojnici i da je naš pozdrav vojnički i to stari domobranski pozdrav, tj. desnu ruku saviti dotičavši se malim prstom donjeg ruba vojničke kape itd.

U svim logorima je vladao isti pravilnik. Ustaše su bili vojnici članovi USTAŠA - HRVATSKE REVOLUCIONARNE ORGANIZACIJE /U - HRO/. Nošene su čisto vojničke uniforme zakopčane pod vratom. Čitava je organizacija stajala na vojničkim temeljima. Vršene su vojničke vježbe. Živilo se vojnički. Najmanji ustaški borbeni sastav bio je roj i poluroj, zatim vod, kao kod Domobranstva, zatim sat, bojna, sdrug itd. Na čelu su stajali dorojnici, rojnici, vodnici, zastavnici, poručnici, satnici, bojnici, dopukovnici, krilnici. U ustaškoj vojsci nije bilo generala, nego samo pukovnika - krilnika (za vrijeme rata jedan krilnik je u rangu generala, a u vrijeme mira bio je obični pukovnik).

Išlo se na "prijavke". Pozdravilo vojnički i odzdravilo. Ništa više. Kao i u svim vojskama svijeta. To dokumentarno dokazuje fotografija. Ustaše na prijavku, čitanje dnevne zapov[i]jedi, raspored straže itd. itd.

Sama je organizacija bila vojnička. GLAVNI USTAŠKI STAN - kao vrhovna uprava, je čisto vojnička institucija. U ona vremena nije bilo drugog cilja, nego oružanom revolucionarnom borbom osloboditi Hrvatsku od srpske okupacije. Nije bilo demagogije, nije se govorilo o strankama, o politici, o strančarenju, nije bilo kompleksa i ogromna većina nije ni znala da postoje fašisti, nacisti, kao ni to, kako i na koji način pozdravljaju. Dok su to još mogli viditi na ulici oni, koji su prolazili kroz Italiju, u Mađarskoj ni to; da je netko pozdravio uzdignutom rukom, mislili bi da je lud, neodgojen ili što slično. Tek mnogo kasnije počeli su studenti i mađarski "Streljasti Križevi" po uzoru na ostale upotrebljavati rimski pozdrav.

Ni kasniji život emigranata nije ništa izm[i]jenio na stvari, jer čim smo se našli na vojničkoj dužnosti na Markovu Trgu, mi smo pozdravljali hrvatskim vojničkim pozdravom.

Još je živ negdje Pivac, pukovnik Devčić, koji je bio na Markovu Trgu neko vrijeme zapovjednik Poglavnikove Straže, a živ je i Dabiša (pukovnik, nekada zapovjednik jednog logora u Italiji), kao i mnogo drugih starih boraca, koji to mogu potvrditi. Na Markovu Trgu smo organizirali POGlavnikovu TJELESNU BOJNU (P.T.B.). Kasnije smo Babić, Devčić, Baljak, itd. stvorili "USTAŠKU OBRANU" i stvorili više Ustaških Bojni u Zagrebu, Hercegovini, Karlobagu, Lici itd. I na Markovu Trgu, u PTB-i, u jedinicama OBRANE, kao i u USTAŠKOJ PUKOVNIJI, koju je u Zagrebačkom Zboru postrojavao kasniji general Sertić (tada bojničnik) i u Ustaškim Pripremnim Bojnama (Servatzi, Moškov itd.) i kasnije u proširenoj jedinici POGlavnikova TJELESNOG SDRUGA, najprije se pozdravljalo vojnički. Prvi Ustaški Obrambeni Sdrug u Bihaću, Petrovcu, Lipiku, Pakracu itd. pozdravljao je vojnički, kako to mogu potvrditi stotine fotografija onoga doba. U prvoj dočastničkoj i častničkoj školi Ustaške Obrane pozdravljalo se vojnički.

"Rimski pozdrav", tj. uzdignutom rukom, prihvaćen je tek kasnije i to, ni manje ni više, pritiskom

ulice. Zagreb je dočekaio njemačke okopne jedinice razdragano i kao osloboditelje mahanjem i dizanjem ruku. Kasnije se je na ustaškim političkim sastancima upotrebljavao taj pozdrav, a da ni sami ne znamo kako. Počeli smo i sami pozdravljati tako.

Stvaranjem USTAŠKIH PRIPREMNIH BOJNA na području Stožera i mobiliziranjem istih i stavljanjem u djelatno stanje zapravo se je prihvatilo rimski pozdrav, tj. dizanjem ruku. I kako je ustanak Srba na strani komunista pokrenuo i naš hrvatski ustanak na strani antikomunista, a pod vodstvom Njemačke, prihvatio se taj pozdrav kao prkos i kao simbol, a i onda je još bilo oporbe u našim elitnim ustaškim vojničkim jedinicama, da se prihvati rimski pozdrav.

Poglavnik je to sto puta rekao, da nam je ulica nametla taj pozdrav, pa iako ga je Ustaški Pokret, kao politička snaga, prihvatio, nije mu se sviđjalo, da to bude vojnički pozdrav i to znam apsolutno sigurno i iz osobnih sjećanja, da je znao reći, da čim se srede prilike, da vojska uvede naš stari vojnički pozdrav, tj. stari domobranski pozdrav, sličan kakvog imaju sve vojske na svijetu.

Rusi su nam dali primjer: oni svoje mase pozdravljaju dizanjem šake i upotrebljavaju taj pozdrav na mitinzima, ali neka se Bog smiluje onom vojniku, koji bi tako pozdravio, pa makar svi maršali bili komunisti. I čim je izbio rat i vidilo se, da treba stvar normalizirati, Staljin je uveo u rusku vojsku normalne vojničke činove, plaće, nazive, pozdrave, oznake.

Kada je proglašena Slovačka, onda je isto bila stvorena neke vrsti revolucionarne vojske, gdje nije bilo činova, govorili su svi sa "Ti", nije bilo oznaka, ali je toga brzo nestalo. Osobno sam bio dobar prijatelj s generalom Františekom, zapovjednikom postrojbenog odjela, kao i s generalom Čatlošem, glavarem Glavnog Stožera, i oni su mi govorili kako su brzo uvidili pogriješku nekih eksperimenata. Vojska je vojska i u nju treba uvesti vojnički duh, vojničke tradicije, vojničke oblike, vojničku stegu.

Tako smo i mi ustaški zapovjednici prihvatili nešto revolucionarno, vremensko. Već je Francuska revolucija prom[i]jenila strukturu francuske vojske, ubrzala joj korak svojim budnicama, dala vanjske oznake. A na kraju je i ta vojska dobila svoj normalni izgled i kada je Napoleon postao Emperadorom Evrope, nije trebao posebno preustrojstvo voditi, jer je njegova vojska bila pod vodstvom starih revolucionaraca, prije narednika, koji ne samo da su postali generali i maršali, nego su se i kitili kao i oni prije revolucije pa i nosili već zvučne titule grofova, baruna, knezova itd. Kada pomislimo, da je najkonzervativnija dinastija Bernadotta u Švedskoj nastala iz nekada Napoleonova revolucionarnog sarđenta, onda nam je jasno, da sve vojske u danim časovima prihvaćaju nešto revolucionarno, ali onda brzo normaliziraju odnose i, jer žele spasiti tekovine revolucije, postaju konzervativci i brane običaje i tradiciju. Tako smo i mi u danom času prihvatili od ulice rimski pozdrav, ali i zbacili isti kao strani običaj bez tradicija u hrvatskom narodu i u hrvatskoj vojsci.

Danas se više nitko i ne sjeća, da je nekada jedan dio naše revolucion. vojske tako pozdravljao. Više je nego sumnjivo, da ima Hrvata, koji se toga i ne sjećaju, a žele nametnuti taj pozdrav, koji nama samo može škoditi. Prema tome, oprez sa takovima. Nastojte im protumačiti sve to, a gdje to ne uspije, onda će trebati poduzeti druge korake, jer je stvar dosta jasna. Srbokomunisti nastoje svim sredstvima prikazati nas ostacima nekog fašizma i nacizma, jer znaju, da je to omraženo. Zato je sveta dužnost svakog svjestnog Hrvata i posebno vojnika, da budno pazi na svaki korak dušmana. I posebno u ovakovim vanjskim aspektima, pozdravima itd. Jasno je da srbokomunisti žele, da se uvede taj pozdrav, kako bi se onda moglo reći anglosaskom svijetu: evo vam Hrvata, ostataka nacista i fašista, protiv kojih ste se borili. Žele tako kompromitirati naša nastojanja, naš novi revolucionarni pohod, koji nema ništa zajedničkoga sa političkim i ideološkim smicalicama. Mi smo kao narod Hrvati, kao moderni ljudi mi smo demokrate, kao borci za slobodu smo revolucionarci, i kao sluge domovine i odani sinovi smo vojnici SVOJE HRVATSKE VOJSKE.



Nismo imali ništa sa fašističkim pozdravom, iliti rimskim, ni kada smo bili u vojničkim logorima fašističke Italije, zašto bi to bili danas, kada je i onima, koje Bog nije obdario s mozgom genija jasno, da u svijetu stoje dvije snage: komunisti i antikomunisti.

Slično je i sa mnogim drugim pozdravima: BOG i HRVATI, ZA DOM SPREMNI, BOG ŽIVI, VJERA U BOGA I SELJAČKA SLOGA itd. Svako vrijeme donosi nešto nova. I teorije i taktike i odora i oružja i ustrojbeni sistem, sve se to mijenja, upodpunjuje, preobraćuje, prihvaća i odbacuje. Možda će i opet niknuti stranke, pokreti, koji će uvesti nove popularne pozdrave. Veliki vojnički umovi uvijek su davali svoja obilježja. Zrinski, Jelačić itd. ostavili su tragove. Tako i ustaška era. Stalna na svijetu jeste samo promjena! Nu, naš vojnički pozdrav, kao i svih vojska na svijetu je jedan i taj se neće izmijeniti. Ima stvari koje se ne mijenjaju, a jedna od tih je već univerzalno prihvaćeni vojnički pozdrav. **(Drina, god. XIII./ 1963., br.1, Madrid, 1963., 131.-137.)** Otporaš.

### **Napomena:**

(Ima jedna priča koju se olako može usporediti s ovim opisom generala Drinjanina, kako je hrvatski neprijatelj uspio nametnuti Hrvatima kompleks krivnje "fašističkog pozdrava uzdignutom rukom". Priča počima ovako:

"Pošla žena musti kravu i sa sobom povela sinčića od nekih desetak godina. Krava je imala malo tele od nekih 3/4 tjedna. Majka rekla svome sinu da uzicom zadrži tele dok ona (po)muze kravu. Tele se opiralo tako da je mali uzicu stezao, dok tele nije palo. Kada je majka vidjela da je tele mrtvo, zavika na sina i majčinski ga plesne po vratu, mali pade na tlo mrtav. Kada je otac maloga to vidio, razljuti se i pleskom udari svoju ženu, koja pade na tlo mrtva. Narod se počeo okupljati da vidi šta se je desilo. Došla su i dva brata sada pok. žene, i u prepirki sa zetom udare čovjeka, koji mrtav pade na tlo. Ljudi se zaprepastili ovim žalostnim slučajem i svaki nazočni se pita kako je mogo do ovoga doći, da zbog ničega mrtvi ovdje leži jedna obitelj. Jedna žena u očaju reče: VELE TI JE MUKE VRAG IMAO DOK JE SVE OVO IZVEO. Vrag se oglasi sa grane: NISAM MNOGO. SAMO SAM TELETU UZICU STEGAO."

Ova priča može nam poslužiti kako bi se što bolje mogla razumijeti naša hrvatska glupost, a ne našeg neprijatelja mudrost. Otporaš.)

04-04-2014 22:00 [#190](#)

### **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

### **PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA (Istarska DRINA, 1964)**

Donosim ovdje povijesnog značenja PORUKU IZMIRENJA...koja je izišla u Istarskoj DRINI 1964. godine, strana 18-21.

Ovu PORUKU IZMIRENJA.. je napisao dr. Miljenko Dabo Peranić a glavni zapovjednik Hrvatskog Narodnog Otpora Vjekoslav Maks Luburić, general DRINJAN ju je malo izmijenio i odobrio. PORUKA IZMIRENJA počima ovako:

Rat je zamukao i puške zamukle. Jugoslaviju je trebalo srediti i urediti administraciju.

Dolazi do prvih razočaranja. I što dalje sve to gore. Srbski su elementi počeli iztiskivati hrvatske partizane i u samoj Dalmaciji i Istri. Ne radi se tu samo o direktorskim mjestima, boljim plaćama, odgovornim službama, nego i samim pomorskim položajima, a za koje se Istrani i Dalmatinci smatraju najpozvanijima, i to s pravom.

Posebno je nezadovoljstvo zavladao među vojnim časticima i dočasticima Jugoslavenske Armije. Potomci starih Uskoka su uvidjeli da ih se udaljuje od odgovornijih mjesta u koris srbskog kadra, da im se onemogućuje napredovanje u činovima, pohadjanje pomorskih vojnih akademija i slično. Istarski i dalmatinski partizani su se osjetili prevarenima.

Istranin se bunio, Dalmatinac brundao, a Hebrang sa svojom ekipom tražio zaštite kod Staljina. Ovaj, koji nije volio vidjeti jednu jaču Jugoslaviju, bio je više sklon ideji hrvatskih komunista, pa čak i stvaranju jugoslavenske federacije u smislu Hebranga sa republičkim vojskama, te ih je otvoreno i pomagao. Srbski su komunisti reagirali i nisu se htjeli pokoriti Staljinu. Nadolazi 1948 g. osuda kominforma. Pada Hebrangova glava, zatvori se pune hrvatskim komunistima, [I](i antikomunistima, otvara se Goli otok, postavlja se Antu Josipovića, oca Ive Josipovića, današnjeg predsjednika RH, za glavnog upravitelja istoga, mo. Otporaš)/[I] i na javu izlazi Goli Otok. Istrani i Dalmatinci su s gnjušanjem ustanovili da su žrtvama postali samo hrvatski komunisti, u dobrom dielu upravo dalmatinci i da su denuncianti bili uglavnom Srbi.

Nastaje problem kod hrvatskih partizana. Vide da se bratstvo i jedinstvo pretvorilo u srbsku egemoniju, kao i u kraljevskoj Jugoslaviji. Istranin i Dalmatinac ne mogu glumiti počinju stradati. Odbacuje ih se sa odgovornijih mjesta i nastoji poslati u njihovu Istru ili Dalmaciju. Srbi se naveliko bahiću kako po svoj Dalmaciji tako i po Istri. Vicko Krstulović se mora povlačiti prema Dalmaciji a Vici Buljanu je povjereno igrati se Alkarskog vojvode.

Ideja Jugoslavije ili zajednice Hrvata i Srba, pa ma u kakovom obliku se ona propagirala, je zauviek pokopana u srcima onih, koji su se za nju u jednom momentu, premda nesviestno, borili.

## **PARTIZANI ISTRE I DALMACIJE - NA VAMA JE RIEČ**

### **Napravimo bilansu zadnjih 20 godina.**

Ne govorimo o našem seljaku, kojemu ogorčiše beogradski diktatori i ono malo života, koji mu da je škrti krš.

Ne govorimo o ribaru, koji uz tegobe noćnog nespavanja mora smoći sredstva da plati porez, da uzdigne djecu i odhrani obitelj.

Govorimo o Tebi, kršni Istrianče i Dalmatinče, koji si pred talijanskim zulumom pobjegao u partizane i doživio "oslobodjenje"; o Tebi, koji i danas služiš Titovu vojsku, i koji se buniš što ne možeš napredovati i prosliditi školovanjem, dok Titovi "drugovi" s onu stranu Drine završavaju pomorske akademije, dolaze na tvoje more, preuzimaju kapetanska mjesta, koja su vjekovima ponosno držali Tvoji djedovi, te Te tako guraju i iztisuju iz Tvojeg položaja i krađu Tebi, i to u Tvojoj vlastitoj kući, Tvoj svakidašnji kruh. Govorimo o Tebi, koji moraš slušati "časove" o plivanju od onih koji mora nikada nisu ni vidili, i koji Ti sole pamet kako treba ploviti, Tebi, koji si srastao s morem i cijeli svoj život na njemu provodiš.

Pogledaj oko sebe! Koliko je u vojnoj mornarici Istrana i Dalmatinaca među Tvojim predpostavljenima? Došlo je vrijeme, kada Te uvjeravaju da više ni ne znaš što je more! Predji su Ti bili umni morski orlovi; no, pogledaj u Pomorsku Enciklopediju: radi "bratstva i jedinstva" Tvoje Hrvatsko more je postalo SRBSKIM! Kralj Krešimir IV. je ponovno nazvao Jadran "našim hrvatskim morem"; Dubrovnik je vjekovima prkosio svim morskim olujama; sjeti se pomorske bitke pod Visom, koju su odneli Tvoji djedovi; zamisli nadjudske uskočke gusare, koji su stoljećima prkosili Sinjoriji, kao i nekada i Morski Župani sa svojim Neretljanima; - sve, sve Ti to sada moraš

zaboraviti, da, svu tu slavnu prošlost od 800 - te godine na ovamo, kada su se Tvoji pradjedovi počeli boriti s tudjincem za svoje more i svoje otoke. Već preko 1150 godina Tvoji predji pišu i mačem i perom hrvatsko ime po morskim valovima i po kršu otoka. Podsjećam Te Tvoje slave, Tvog imena i Tvog mora, kao i Dubrovačkog zvonca, koje je Srbima davalo do znanja, da moraju u predvečerje napustiti gradske miri (zidine).

Mnogi su se od Vas demobilizirali , jer nisu više mogli trpjeti sve te nepravde.

Došao si u civilni život. Niesi li medjutim naišao na sve to isto i u civilu? Opet Srbi "sve i svuda"! Opet moraš biti pokoren tudjincu! Zar zbilja Istranin i Dalmatinac nije više sposoban upravljati svojom lukom, voditi civilnu vlast i upravljati brodom? Zar su samo Srbijanci sposobni imati dvaput veću plaću od Tvoje, voziti se autom, imati vlastite vile, bolje zalogaje, zubatiju ribu, širi pogled i čišći zrak? Krepki potomče nepobjedivih Uskoka, kojima ni sva Venecija nije mogal odoljeti, sada kada Si "oslobodjen" postao Si većim robom, nego li su bili Tvoji predji!

Znam da Te sve to peče, kao i mene, koji se nisam borio pod zastavom "bratstva i jedinstva". Nepravda nas je zbližila i zlo pobratimilo. Bije nas ista prekodrinska ruka.

Ne misli, da Ti prigovaram, što si se borio za to "bratstvo i jedinstvo"; sviestan sam da su Ti ga nametnuli, jer si se borio za svoju Istru i za svoju Dalmaciju, a ne za veliku Srbiju. Sada, kada nas bije ista prekodrinska ruka, protiv koje sam se borio kao Ustaša, a moj brat kao Domobran, zaboravimo prošlost: ja skidam sa čela "U", kao što Ti odbacuješ petokraku, te budimo samo vojnici za HRVATSKU DRŽAVU.

Zovu me reakcijom; a evo sada i Ti reagiraš na sve one nepravde koje nas zajednički biju!

Brat mi je bio Domobran, koji se je borio samo za ovaj svoj krš, ovo naše more, za svoj dom, za koji se danas boriš i Ti, te tako i Ti postaješ Domobran.

Bio sam se ustao proti preko drinskih uljeza, koji su za kraljevske Jugoslavije činili ono, što Tebi danas čine: da, bio sam se ustao za Hrvatsku, kao i Ti danas ustaješ.

Kako vidiš idemo istim putem. Jedno smo, samo što ja živim u ilegalnosti, a Ti u legalnosti, što Ti je u rukama oružje, a ja sam praznih ruku. Šuvaj svoje mjesto, jer će Ti pasti u dužnost veća čast nego meni u obrani naše Hrvatske. Dolazi čas, kada ćeš moći petokraku zamieniti kockastim grbom i postati gospodarem našem moru i našoj Hrvatskoj.

### **Od danas budimo samo jedno: samo borci za Hrvatsku!**

(Eto, uspio sam u cijelosti i u originalu prepisati ovu PORUKU IZMIRENJA ...koja je pisana prije 50 godina; pisana rječnikom Ustaše, rječnikom borca za Hrvatsku, pisana rječnikom onoga koji je ubijao i bio ubijen za HRVATSKU, a to je glavom i petom hrvatski general Vjekoslav Maks Luburić.

Slava svima onima koji su svoje dragocijene živote dali za obranu i u obrani naše zemlje Hrvatske, a ne za ovaj ili onaj politički ili ideološki režim!

Sjetimo se nadolazećeg Desetoga Travnja, dana proglašenja Nezavisne Države Hrvatske, NDH 1941 godine! Također sjetimo i uzrokovanih žrtava tog nadnevka, bilo u obrani ideje tog nadnevka, bilo u rušenju ideja tog nadnevka! Otporaš.)

08-04-2014 03:51 [#191](#)

## **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

(Dobro je jedan komentator rekao na ovom Forumu o ovoj temi " **General Vjekoslav "Maks" Luburić**: " [Research him, study him and then let each individual decide](#)". Prevedeno: Istražimo generala Drinjanina, studirajmo ga i tek onda svaki za sebe neka odluči.

Ja o ovoj temi "General Vjekoslav "Maks" Luburić" ne znam mnogo, ali svakako i sa sigurnošću mogu reći to: da poznam Maksa Luburića - generala Drinjanina - u dušu, poznam njegove hrvatske državotvorne misli i ideje koje su ga kao dječaka, gola i bosa, gladna i žedna iz njegovog Humca pokraj Ljubuškoga, preko uvala i strmina i nepoznata puta odvele i dovele do Janka Puste u Mađarsku početkom tridestih godina prošlog stoljeća. Tu je dječacić Vjekoslav Luburić došao ne na odmor i da se odmara, nego je tu došao s jednom određenom MISIJOM a ta je bila da se vojnički istrenira i pripremi za rušenje srpske kraljevske Jugoslavije i za stvaranje Nezavisne Države Hrvatske. Njegova MISIJA stvaranje hrvatske države je ostvarena Desetoga Travnja 1941 godine. Kao što je i Misija Isusa Krista bila ostvarena njegovim razapinjanjem na Križ a potom opet USKRSNUĆE, kojim se i dandans, poslije više od dvije tisuće godina, proučavaju detalji njegova života, uspona i pada, Slave i prezira, kako bi se svakom pojedincu dala prilika da se upozna sa mislima i idejama koje su vodile Isusa Krista da se ostvari Njegova Misija; tako isto i Maksa Luburića, generala Drinjanina treba študirati njegove Misli i njegove Ideje, kako u stvaranju Hrvatske Države, tako isto u borbi za obranu Hrvatske Države. (Otporaš mb.)

Board index < Axis History < Minor Axis Nations < Croatia

Change font size

### **AHF Bookstore**

Support AHF

FAQ

Register

Login

### **General Vjekoslav "Maks" Luburic**

Topic locked

30 posts . Page 1 of 2 . 12

### **General Vjekoslav "Maks" Luburic**

Postby Junak1929 on 14 Jul 2009, 08:14

The Croatian sub-forum on Axis seems to be moving a little slow so I thought I'd throw in a new topic since I have some free time on my hands. I'm going to start off with information that I have compiled from various sources - if someone sees a mistake, feel free to correct me.

Intro:

General Luburic is a very difficult research subject - in most cases he has been demonized by tito's communist government, thus very basic information; such as DOB has been skewed. The reasoning behind his demon-ization is largely credited to the fact that he was one of the largest threats to the communist government in yugoslavia after the fall of NDH (why will be explained) - his demon-ization is very evident in Croatian society today in which most people who know very little about NDH can tell you "something" about Luburic, and it is usually very, very negative.



-Vjekoslav "Maks" Luburic was born in Ljubuski, Herzegovina (Austro-Hungary at that time) on March 6th, 1913. Many sources have incorrectly cited his date of birth as June 20th of the same year.

-Shortly after the end of WW1; around Christmas, his father was killed by Serbian Zandars - at this time there was a terrible famine sweeping most of Herzegovina and Dalmatia - it is also known that at this time, the early days of the Kingdom of Serbs Croats and Slovenes, Serbian "Zandars" were committing vast crimes within the newly created state; type of backlash if you will for Croats fighting on the Austro-Hungarian side against Serbia in WW1.

-He attended highschool in Siroki Brijeg, Herzegovina.

-During his time in Siroki Brijeg as a student, he was often put in jail for protesting the new government; handing out various pamphlets, propaganda articles etc. These actions eventually got him kicked out of school by Croatian Franciscan priests fearing the new regime.

-He tried to escape yugoslavia several times: once via Dalmatia to Italy, another time Via northern Croatia into Hungary. He was apprehended and arrested numerous times; these attempts were fueled by the hearing of the Ustasa movement which was said to have been working in exile against yugoslavia.

-He eventually made it to a Croatian camp in Hungary called "Janka Puszta". This camp initially had approx. 50 men, all Croats who fled for political reasons from yugoslavia. At this time, the leader of the camp was Gustav Percec - the camp was thus an Ustasa camp which maintained itself via physical labor, field work etc for monetary gain. Beyond regular work - during off time the men there engaged in military training. The tie between the Ustasa movement and the men at Janka Puszta was General Servatzky.

Some other notable Ustase, such as Jure Francetic would eventually arrive and train at Jank Puszta - at this camp, is where Vjekoslav Luburic received the nickname "Maks".

After the Marseilles Assassination of King Alexander, Luburic becomes the new leader of the camp. The camp was soon abolished by the Hungarian government due to the demands of the League of Nations in reaction to the assassination. The remaining men went off in their own directions, primarily most to the training grounds in Italy.

Luburic decided to stay in Hungary - moved to Budapest. In Hungary is where he awaited the proclamation of the Independent State of Croatia.

## Bookmark and Share

User avatar  
Junak1929  
Member  
Canada

Posts: 369  
Joined: 17 Nov 2004, 05:52  
Location: Canada

Top

## General Vjekoslav "Maks" Luburic

Sponsor

Sponsor

Top

### Re: General Vjekoslav "Maks" Luburic

Postby Junak1929 on 14 Jul 2009, 08:15

War years are to follow, followed by the "second emigration" and the establishment of the "Croatian People's Resistance" movement.

Feel free to add in or ask questions, post pics etc

### Bookmark and Share

User avatar

Junak1929

Member

Canada

Posts: 369

Joined: 17 Nov 2004, 05:52

Location: Canada

Top

### Re: General Vjekoslav "Maks" Luburic

Postby grom1941 on 16 Jul 2009, 02:02

Thanks Junak,

I am intrigued with the relationship between Luburic and Ante Pavelic post ww2. My understanding is that HOP and HNO operated quite closely in the early days - I know Pavelic was totally against Luburic's idea of reconciliation between Ustase and 'croatian yugoslavs' - How hard was Luburic pushing this concept? Any info about the history between both Pavelic-Luburic and HNO-HOP would be greatly appreciated.

Cheers

Junak1929 wrote:War years are to follow, followed by the "second emigration" and the establishment of the "Croatian People's Resistance" movement.

Feel free to add in or ask questions, post pics etc

### Bookmark and Share

grom1941

Member

Australia

Posts: 16

Joined: 23 Apr 2009, 05:39

Top

**Re: General Vjekoslav "Maks" Luburic**

Postby Junak1929 on 16 Jul 2009, 07:19

I haven't had time to update this discussion since I opened it, but coincidentally enough - General "Drinjanin" (Vjekoslav Luburic) was in the Croatian media again - after the whole Hebrang interview etc. This time it was his alleged killer talking about his killing which he claims was ordered by members of HOP. I'm not sure if I believe him, but here's the link for people who understand Croatian:

<http://tv.jutarnji.hr/?bcpid=1758755200> ... 9557287001

**Bookmark and Share**

**User avatar**

Junak1929

Member

Canada

Posts: 369

Joined: 17 Nov 2004, 05:52

Location: Canada

Top

**Re: General Vjekoslav "Maks" Luburic**

Postby Larry D. on 16 Jul 2009, 18:01

Occasionally a non-Croatian accidently strays onto the Minor Axis Nations < Croatia sub-form and in doing so he or she might be semi-curious about the subject in this thread, probably having never heard of him before. So, with the presumed permission of Marcus Wendel and his team of moderators, I thought it might be helpful to post the generally accepted and highly abbreviated career profile of our subject, free of opinion, commentary and hyperbole, of course:

LUBURIĆ, Vjekoslav ("Maks"). (DOB: 06.03.14 in Humac). 04.41 established the Kruščica concentration camp near Travnik and became its first commandant. 07.41 chief of UNS Section III (Obrana, i.e., concentration camps) (to 09.42). 29.11.41 promoted to Ust. Satnik. 09.08.42 promoted to Ust. Bojnik. 09.42 appointed CO of the quasi-independent Ustasha Obrana Command which exercised control over all concentration camps in the NDH (to 05.45). 10.44 promoted to Ust. Pukovnik. 15.03.45 appt CO of II Ustasha Corps. 04.45 promoted to General. 06.05.45 appointed commander of all HOS forces. ? assassinated 20.04.69 in Spain.

A very controversial and polarizing player, indeed. In fact, one of the most so to come out of the Second World War. There is the huge body comprising his detractors and enemies vs the tiny body or ardent ultra nationalists who believe he walks on water. There is no one in the middle.

Research him, study him and then let each individual decide.

**Bookmark and Share**

Larry D.

Financial supporter

United States

Posts: 2877

Joined: 05 Aug 2004, 00:03

Location: Winter Springs, FL (USA)

Top

**Re: General Vjekoslav "Maks" Luburic**

Post

10-04-2014 22:15 [#192](#)

**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

### **"GAGRIN HOTEL U TORONTU"**

general DRINJANIN

19.VIII.1968.

#### **Dragi Ratko !**

Odpratio sam profesora Dabu na aerodrom, obišao dicu, koja su vani, i evo počimamo iznova s poslom.

Najprije o profesoru. Drago mi je da je svima Vama bio ugodan, jer je jednostavan, pametan, trijezan pri sudovima, narodni čovjek, i svi mi pišu, da je ostavio najbolji dojam. Dakle sve u svemu trebamo ipak smatrati da je sve za Sborovanjem ispalo dobro za našu stvar, posebno o ovim šašavim prilikama i radi turističkih putovanja naših Argentinaca. Ali ja se osjećam vrlo sretnim i zadovoljnim da imam suradnika, prijatelja i braće, kakve je on našao tamo. Razgovarali smo nekoliko sati o "**Hotelu Gagri**", ([ovdje se za cijelo radi o Gagrinu gostoprimstvu svih Hrvata koje posjete Toronto i odsjednu kod Gagre, mo](#)) prešli na drugo, pa se uvijek vraćali. Nema on riječi da se nahvali tvojim prijemom, požrtvovanošću, a o Lenki kaže ako su mnogi Odporaši dali svoje i mogu biti ponosni radi sebe, to ti možeš radi sebe, a i radi Lenke. Eto vidiš ipak ljudi imaju srca i dobro se uvijek priznaje. Hvala još jednom i Tebi i njoj.

Jučer smo otpravili oko 40 pisama, kao ono tebi, sa par riječi osobno svakom, što je prof. napisao. On će inače sa tobom i dalje držati kontakt, pa koliko se stigne, držati vezu, recite si par riječi, jer je ovaj čestit i pametan i netreba se gledati kao kod nekih, hoćeš li niz dlaku ili uz dlaku. Budi iskren, kakav si bio, reci što misliš, jer je to osnovno pravo svakog čovjeka i posebno predvodnika, i nekako ćemo uvijek naći riješenje. Najgore je kada se čovjek drži kao vlaška mlada ili beba na tuti, pa neznaš bili reka istinu, jer je ne trpi, bili mu lagao, jer je nedostojno među užim suradnicima za jednu svetu stvar, gdje barem među nama valja biti iskren. Hvala Tebi i njemu, i sada znaš koliko je sati.. Jedan prijatelj više, kojega si uvjerio radom i bratskim prijemom. Ako si dosta puta izgubio vremena i novaca na ljude koji to nisu zaslužili, ovoga puta je "inverzija" vremena i sredstava i truda, bila opravdana.

Ako je proradila pošta dobit ćeš pismo kojim sam potvrdio primitak čekova od 200 i 460 dol., a ujedno poslao sam i svima ostalim po par riječi.

Dobio sam sada ovih 200, tj. 136 dolara od obećanih, te drugo za tisak. U redu, hvala. Da: prije si mi



javio točno koliko je ko dao, ali sada nisi. Velim to zato, ako misliš, da pošaljem svima pismo-zahvalnicu, kao što sam znao prije, jer je to potrebno zato, da ljudima potvrdimo i zahvalimo već i zato, jer javno o tom ne pišemo.. Pa barem u osobnom pismu, pa makar bio i najmanji dar. Dakle javi o ovih 136 da pošaljem za sve, one i ove, potvrdu i pismo. **(Potrebno je ovdje reći riječ/dvije o tome kako se general trudi i želi pismeno zahvaliti svakome i poslati potvrdu svim onima tko je pridonio za našu zajedničku "SVETU STVAR", tj. hrvatsku stvar, "...pa makar to bio i najmanji dar...", mo)** Imam pri ruci onaj popis, netrebaš ga ponavljati, nego samo ovaj drugi od obećanih.

Poslao sam i OBRANU i nadam se da je stigla. Ako Bog dao brzo ide i DRINA posvećena komunističkim problemima **(DRINA br. 1/2 1968., 308 stranica, donosi obilato i opširno srbokomunističke zločine koja su počinili nad Hrvatima i nad hrvatskim narodom, mo. Otporaš)** i tu ćemo imati uspjeha. Imam i nekih drugih stvari, koje smo priredili, i brzo će. NOVA DRINA isto će brzo. I sav materijal o Zborovanju. Imam sve, jer je Štef poslao, a o mom govoru je napisao profesor, jer sam mu dao čitavi govor napisan. **(Ovdje se radi o generalovu govoru - na vrpci - kojeg je poslao Hrvatima grada Toronta prilikom proslave dana hrvatske državnosti DESETOGA TRAVNJA 1968 godine. Taj govor je poznat svim Hrvatima kao vrlo značajan povijesni govor o značenju i veličini tog nadnevka DESETOG TRAVNJA. U tom govoru general je rekao da "...Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško, partizansko hrvatski rat među našim sinovima, su IZDAJNICI HRVATSKE NACIONALNE STVARI...". Na kraju govora se može čuti i (po)kraći govor prof. dra. Miljenka Dabe Peranića, koji je upravo te godine, lipanj 1968., posjetio hrvatske zajednice Canade i Amerike, mo. Otporaš)** Imam dakle sve samo je falio tvoj govor, i sada ga imam. Bit će sve u redu.

Dabo mi je dao pismo, a dobio sam i od Envera. Ti si Ratko naše gore list, pametan si čovjek, rodoljub i daješ sve od sebe za Hrvatsku. Pa kao takvom samo par riječi: kao da ništa nije bilo. On je htio jače zaigrati, jer se osjeća sposobnim, mladim, jakim, poletnim i tu se je vidilo, da mu fali veteranstva u kontaktu sa ljudima. O tome smo govorili i sa Dabom, i pisali mu. Opet se smirio. Argentina je te ljude uništila. On ostaje u Odporu i baš sada smo podpisali novi letak, koji će biti masovno poslat na sve strane. **(Ovdje se radi o Dru. Enveru Mehmedagiću. On je bio član Glavnog Stana H. N. Odpora i potpisivao sve letke koje su general i Dr. Mehmedagić pisali za Domovinu. Ovdje se radi o letku ČLANOVIMA SK HRVATSKE KAO I BIVŠIM UČESNICIMA NOB-a. Letak završava: SMRT JUGOSLAVIJI - ŽIVJELA HRVATSKA! Za hrvatski Narodni Odpor General Drinjanin i Enver Mehmedagić, mo)** Da je on s nama spavao u slami, uši trijebio i čarkario, ne bi se to dogodilo, ali na nama je da znademo što treba činiti. Ide dakle sve u redu i izmjenite misli i ideje.

Dobio sam 2 **(novine Reorganizacije HOP-a koju je vodio u uređivao dr. Vjekoslav Frančić, mo. Otopraš)** Hrvatska Naroda. I od Oršanića REPUBLIKU. Govnanje, kao i prije. Imam za odgovoriti ideje, koje smo promozgali. Sve je to bilo pripremljeno, kao u uvijek, ali vide se vražiji papci pod ruhom. Predložimo da se "uglednim Hrvatima" stavi oglas oko vrata, kako bi se razlikovali od ostalog naroda ! **GLAVNO JE DA NEDAJTE NI PARE, A RAZGOVARAJTE SA SVIMA, a PODPIŠITE ONO ŠTO VIDITE DA JE PAMETNO I PO NAMA VIJEĆANO.** O tome posebno.

Vijesti iz Domovine su 100% za nas, a eno i Vrančić najavljuje "da će hvatati vezu sa političkim ljudima u Domovini". A ono sranje sa Tomićima? Pošalji mi taj broj i druge zadnjih dana ili recimo 3 mjeseca, da pregledam. Kao ono prije.

Imamo sada u Sonji Nikoli jaka intelektualca. On je šogor Dabin. Trijezan, pametan, mlad. Pozovi ga jednom k sebi, vidit ćeš. On se dobro sa Krstićem drži, a izgleda i sa Osmanagić. Pa Čerkić kako hoće. On je stričeva desna ruka za brisanje riti... bojim se da će ometati, ali je kasno. Sonje je jači od svih njih. Evo baš Krstić javlja da ide dobro i mnogo je kao povjerenik uspješniji od Ismeta. Ja nikada ne napuštam prijatelja i Krstića neću žrtvovati, jer je spasio ogranak i Obranu i povjereništvo,

kad je Ismet popustio s tim kao sa "begovom slamom". Podupri Sonju i Krstića i nadalje.

Vrlo me veseli da se je Bojčić pokrenuo. Vidio sam da je dao 50 dol. i više me raduje njegov gest nego da mi je dao netko 1000 dolara. Kum sam mu ! Ti moraš imati negdje kijameta sa mnogobrojnim kumovima i kumčetima, ali dalje ! Hvala ti što si pomogao Džebina roda, jer je Džeba sjajan. Da nije njega, neznam šta bi tamo u Clevelandu sa tiskom. Pazi na zdravlje i kako smo rekli, kad htjedneš, mogneš i želiš, dodji, pa bi otišli u Madrid, da te vide dobri liječnici. Pozdrav svima, a posebno Lenki. Grlj te odani Ti

**general Drinjanin.**

10-04-2014 22:17 [#193](#)

**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

**"GAGRIN HOTEL U TORONTU"**

general DRINJANIN

19.VIII.1968.

**Dragi Ratko !**

Odrpatrio sam profesora Dabu na aerodrom, obišao dicu, koja su vani, i evo počimamo iznova s poslom.

Najprije o profesoru. Drago mi je da je svima Vama bio ugodan, jer je jednostavan, pametan, trijezan pri sudovima, narodni čovjek, i svi mi pišu, da je ostavio najbolji dojam. Dakle sve u svemu trebamo ipak smatrati da je sve za Sborovanjem ispalo dobro za našu stvar, posebno o ovim šašavim prilikama i radi turističkih putovanja naših Argentinaca. Ali ja se osjećam vrlo sretnim i zadovoljnim da imam suradnika, prijatelja i braće, kakve je on našao tamo. Razgovarali smo nekoliko sati o **"Hotelu Gagri"**, (ovdje se za cijelo radi o Gagrinu gostoprimstvu svih Hrvata koje posjete Toronto i odsjednu kod Gagre, mo) prešli na drugo, pa se uvijek vraćali. Nema on riječi da se nahvali tvojim prijemom, požrtvovanošću, a o Lenki kaže ako su mnogi Odporaši dali svoje i mogu biti ponosni radi sebe, to ti možeš radi sebe, a i radi Lenke. Eto vidiš ipak ljudi imaju srca i dobro se uvijek priznaje. Hvala još jednom i Tebi i njoj.

Jučer smo otpravili oko 40 pisama, kao ono tebi, sa par riječi osobno svakom, što je prof. napisao. On će inače sa tobom i dalje držati kontakt, pa koliko se stigne, držati vezu, recite si par riječi, jer je ovaj čestit i pametan i netreba se gledati kao kod nekih, hoćeš li niz dlaku ili uz dlaku. Budi iskren, kakav si bio, reci što misliš, jer je to osnovno pravo svakog čovjeka i posebno predvodnika, i nekako ćemo uvijek naći riješenje. Najgore je kada se čovjek drži kao vlaška mlada ili beba na tuti, pa neznaš bili reka istinu, jer je ne trpi, bili mu lagao, jer je nedostojno medju užim suradnicima za jednu svetu stvar, gdje barem medju nama valja biti iskren. Hvala Tebi i njemu, i sada znaš koliko je sati.. Jedan prijatelj više, kojega si uvjerio radom i bratskim prijemom. Ako si dosta puta izgubio vremena i novaca na ljude koji to nisu zaslužili, ovoga puta je "inverzija" vremena i sredstava i truda, bila opravdana.

Ako je proradila pošta dobit ćeš pismo kojim sam potvrdio primitak čekova od 200 i 460 dol., a

ujedno poslao sam i svima ostalim po par riječi.

Dobio sam sada ovih 200, tj. 136 dolara od obećanih, te drugo za tisak. U redu, hvala. Da: prije si mi javio točno koliko je ko dao, ali sada nisi. Velim to zato, ako misliš, da pošaljem svima pismo-zahvalnicu, kao što sam znao prije, jer je to potrebno zato, da ljudima potvrdimo i zahvalimo već i zato, jer javno o tom ne pišemo.. Pa barem u osobnom pismu, pa makar bio i najmanji dar. Dakle javi o ovih 136 da pošaljem za sve, one i ove, potvrdu i pismo. (Potrebno je ovdje reći riječ/dvije o tome kako se general trudi i želi pismeno zahvaliti svakome i poslati potvrdu svim onima tko je pridonio za našu zajedničku "SVETU STVAR", tj. hrvatsku stvar, "...pa makar to bio i najmanji dar...", mo) Imam pri ruci onaj popis, netrebaš ga ponavljati, nego samo ovaj drugi od obećanih.

Poslao sam i OBRANU i nadam se da je stigla. Ako Bog dao brzo ide i DRINA posvećena komunističkim problemima (DRINA br. 1/2 1968., 308 stranica, donosi obilato i opširno **srbokomunističke zločine koja su počinili nad Hrvatima i nad hrvatskim narodom, mo. Otporaš**) i tu ćemo imati uspjeha. Imam i nekih drugih stvari, koje smo priredili, i brzo će. NOVA DRINA isto će brzo. I sav materijal o Zborovanju. Imam sve, jer je Štef poslao, a o mom govoru je napisao profesor, jer sam mu dao čitavi govor napisan. (Ovdje se radi o generalovu govoru - na vrpci - kojeg je poslao Hrvatima grada Toronta prilikom proslave dana hrvatske državnosti DESETOGA TRAVNJA 1968 godine. Taj govor je poznat svim Hrvatima kao vrlo značajan povijestni govor o značenju i veličini tog nadnevka DESETOG TRAVNJA. U tom govoru general je rekao da "**...Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, proslijediti u ustaško, partizansko hrvatski rat među našim sinovima, su IZDAJNICI HRVATSKE NACIONALNE STVARI...".** Na kraju govora se može čuti i (po)kraći govor prof. dra. Miljenka Dabe Peranića, koji je upravo te godine, lipanj 1968., posjetio hrvatske zajednice Canade i Amerike, mo. Otporaš) Imam dakle sve samo je falio tvoj govor, i sada ga imam. Bit će sve u redu.

Dabo mi je dao pismo, a dobio sam i od Envera. Ti si Ratko naše gore list, pametan si čovjek, rodoljub i daješ sve od sebe za Hrvatsku. Pa kao takvom samo par riječi: kao da ništa nije bilo. On je htio jače zaigrati, jer se osjeća sposobnim, mladim, jakim, poletnim i tu se je vidilo, da mu fali veteranstva u kontaktu sa ljudima. O tome smo govorili i sa Dabom, i pisali mu. Opet se smirio. Argentina je te ljude uništila. On ostaje u Odporu i baš sada smo podpisali novi letak, koji će biti masovno poslat na sve strane. (Ovdje se radi o Dru. Enveru Mehmedagiću. On je bio član Glavnog Stana H. N. Odpora i potpisivao sve letke koje su general i Dr. Mehmedagić pisali za Domovinu. Ovdje se radi o letku **ČLANOVIMA SK HRVATSKE KAO I BIVŠIM UČESNICIMA NOB-a.** Letak završava: **SMRT JUGOSLAVIJI - ŽIVJELA HRVATSKA!** Za hrvatski Narodni Odpor General Drinjanin i Enver Mehmedagić, mo) Da je on s nama spavao u slami, uši trijebio i čarkario, ne bi se to dogodilo, ali na nama je da znademo što treba činiti. Ide dakle sve u redu i izmjenite misli i ideje.

Dobio sam 2 (novine Reorganizacije HOP-a koju je vodio u uređivao dr. Vjekoslav Frančić, mo. **Otopraš**) Hrvatska Naroda. I od Oršanića REPUBLIKU. Govnanje, kao i prije. Imam za odgovoriti ideje, koje smo promozgali. Sve je to bilo pripremljeno, kao u uvijek, ali vide se vražiji papci pod ruhom. Predložimo da se "uglednim Hrvatima" stavi oglav oko vrata, kako bi se razlikovali od ostalog naroda ! **GLAVNO JE DA NEDAJTE NI PARE, A RAZGOVARAJTE SA SVIMA, a PODPIŠITE ONO ŠTO VIDITE DA JE PAMETNO I PO NAMA VIJEĆANO.** O tome posebno.

Vijesti iz Domovine su 100% za nas, a eno i Vrančić najavljuje "da će hvatati vezu sa političkim ljudima u Domovini". A ono sranje sa Tomićima? Pošalji mi taj broj i druge zadnjih dana ili recimo 3 mjeseca, da pregledam. Kao ono prije.

Imamo sada u Sonji Nikoli jaka intelektualca. On je šogor Dabin. Trijezan, pametan, mlad. Pozovi ga jednom k sebi, vidit ćeš. On se dobro sa Krstićem drži, a izgleda i sa Osmanagić. Pa Čerkić kako

hoće. On je stričeva desna ruka za brisanje riti... bojim se da će ometati, ali je kasno. Sonje je jači od svih njih. Evo baš Krstić javlja da ide dobro i mnogo je kao povjerenik uspješniji od Ismeta. Ja nikada ne napuštam prijatelja i Krstića neću žrtvovati, jer je spasio ogranak i Obranu i povjereništvo, kad je Ismet popustio s tim kao sa "begovom slamom". Podupri Sonju i Krstića i nadalje.

Vrlo me veseli da se je Bojčić pokrenuo. Vidio sam da je dao 50 dol. i više me raduje njegov gest nego da mi je dao netko 1000 dolara. Kum sam mu ! Ti moraš imati negdje kijameta sa mnogobrojnim kumovima i kumčetima, ali dalje ! Hvala ti što si pomogao Džebina roda, jer je Džeba sjajan. Da nije njega, neznam šta bi tamo u Clevelandu sa tiskom. Pazi na zdravlje i kako smo rekli, kad htjedneš, mogneš i želiš, dodji, pa bi otišli u Madrid, da te vide dobri liječnici. Pozdrav svima, a posebno Lenki. Grlj te odani Ti

### **general Drinjanin.**

11-04-2014 02:16 [#194](#)

### **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

### **POGIBIJA GENERALA LUBURICA**

#### **BOG! dragi Žarako,**

Samo da ti se javim i ukrato kažem da je ovu knjigu napisao moj vjenčani kum Dr. Miljenko Dabo Peranić. Ako si pratio ovih par zadnih pisama, mogao si uočiti da sam spominjao tu knjigu. Ja ju imam originalni rukopisu i knjigu. Zanima me dali ju je netko izdao u Zagrebu kao drugo/treće izdanje, ili slično, kao i cijenu. To mi javi.

Dr. Peranić je napustio Pariz, Francusku, ljeta 1969. Došao je kod svojih u New York. Tu je živio vrlo povučeno, osamljen i razočaran. Na njega je pala velika sumnja oko ubojstva generala Drinjanina. Ja u njega nikada nisam posumnjao. Uvijek sam ostao vjeran njemu i njegovu dubokom, čeličnom i velikom hrvatstvu. Ali za mnoge to nije bilo dovoljno, te su ga sustavno sumnjičili. To je njega izgrizalo, boljelo i u grob je otišao s tom boli i patnjom. Tu spomenutu knjigu Dr. Peranić je izdao u vlastitoj nakladi u New York-u 1984. Da se malo vratim u godinu 1978. Preko mojeg punca i punice u Parizu, sa kojima je Dr. Peranić bio u vezi i često su se dopisivali, doznao sam za kuma Peranića adresu. Odmah sam mu se javio. Odgovorio je i zamolio me da ga dođem posjetiti, da se ispričamo, da mu olakšam jade i patnje...Učinio sam. Otišao sam ga posjetiti u kolovozu 1978. Bio sam dan kod njega u petak i subotu večer. U nedjelju poslije podne me je odvezao na uzletišće. Imali smo priliku o svemu pričati, ponajviše o generalovoj pogibiji. Plakao je. Dao je izraditi bistu generala Luburica koju je stalno gledao dok smo razgovarali. Pokazao mi je rukopis kojeg je napisao i titulirao **POGIBIJA GENERALA LUBURICA**. Dao mi je rukopis da pročitam, da nadodam nešto ako što imam za nadodati itd. Htio je svakako da dadnem predgovor knjigi. Kada sam rukopis pročitao, nazvao sam ga i rekao mu da tu ima mnogo osobnoga, mnoge dobre i poštene naše zajedničke nam prijatelje iz Pariza u to umješao i da taj rukopis do temelja treba preinačiti. Njegova supruga Marija je slušala na drugoj slušalici i sa menom se složila, ali on je ostao uporan u svojim tvrdnjama da je sve istina što je napisao, te na kraju rekao: **DO RIJEČI OVAKO. SVE ILI NIŠTA...**



Dragi moj Žarko da ti samo spomenem nekoliko izvadaka iz pisma Dra. Peranića meni od 30 studenoga 1979: " Trebao sam Ti već davno odgovoriti na Tvoje pismo. **(Ja sam njemu pisao na 12 rujna 1978, mo)** Spriječilo me nešto...teško kao i Maksova smrt...sredinom listopada me je ostavio moj otac...Hm, kažeš mi da radim s Tobom...Ti nisi Ti...Vidim da imaš veliko srce za Hrvatsku, i da bi želio mnogo toga napraviti...Rekao sam Ti možda se nadje moj Patroklo, **(Junak iz grčke mitologije; prijatelj Achileja; poginuo u borbi protiv Trojanaca....mo)** ali to je isto jedan fantom; fantom je duh, a duh je teško zgrabiti - a možda i nikada. Jednog dana će ljudi znati bolje šta je to MAKS, šta će i znati zašto sam išao s njim. Odgovor Ti je dan u Maksovim riječima, koje si pročitao u kraju mog spisa, koji si dobio - "mi obojica pomalo već smetamo cijeloj emigraciji, jer smo IMALI PRAVO". Znam, to je glupost, naša hrvatska glupost, ali je tako - i Dabo se ne diže iz svoje grobnice...Reci mi, iskreno sada kada si pročitao sav moj spis; Da li bi se i danas našao itko, koji bi to htio štampati - u svoj svojoj istini? Mislim, da ne. **(On je znao za moje mišljenje, znao je za mišljenje svoje supruge Marije, pa je zato i rekao..."Mislim, da ne."...Bušić je pao. (Bruno, mo)** Tražio me po Parisu, ali ja sam već bio u Americi - i dospio je u ruke onih koji su ubili i Generala i druge..Nastavit ću ovih dana..Pozdravi Annie, **(moja supruga, mo)**..."

Imam pred sobom hrpu i hrpe raznih novinskih izrezaka, pisama i sličnoga koji su pisali o generalovu ubojstvu. Sve je to pisano u ono doba kada se nije znalo za snimljivi izvještaj ubojice Ilije Stanića Sarajevskoj Udbi 29 travnja 1969. godine. Sada je kamokud lakiše konce i spletke povezati, jer je sami ubojica Stanić donekle rekao kako je bilo. A mi? tada, u emigraciji, mnogi od nas, smo iznosili ono što smo čuli i što nismo znali; najviše nagađali, pa tako je i ova knjiga mojeg kuma Dra. Miljenka Dabe Peranića pisana najviše na predodžbama i sumnjama. Nema nas mnogo danas živi koji bi se mogli trijezno osvrnuti na tu knjigu u kojoj se mnogi Hrvati francuskog velegrada Pariza spominju. Teško je za povjerovati da je Dr. Peranić s punim povjerenjem išao na sastanak s grupom Hrvata da osnuju ogranak Odpora u Parizu, slika se sa njima na proslavi Desetog Travnja, čuva slike kao uspomenu Odporaša, koje kasnije, iz svoje mašte, nastoji optužiti da su mu htjeli kidnapirati kćerku Anitu/Kitu a njega ubiti. Slike na stranicama spomenute knjige 109/110.

U pismu od 22 kolovoza 1978., dakle odmah iza mojeg odlaska iz njegove kuće u New Yorku, kume Perenić mi piše između ostaloga i ovo: "...Sinoć sam...istragu...čitao i čitao. Bit će Ti sve jasno, pamti jer je sve zamršeno...Što kažeš o tiskanju, o tome ćemo razgovarati. Samo zapamti: ljudi su kukavice, i neće htjeti sve napisati što je unutra. A moj će biti jedan od uslova: ili sve ili ništa. Zato mislim da će još proći vremena do toga, jer će to pasti na moj vlastiti tisak koga trebam platiti, a kako ne vjerujem da ću smoći za troškove, to će se oduljiti..."

Dragi moj prijatelju Žarko ne želim te gnjaviti niti umarati. Sve što ti želim reći je to da je na tebi i meni jedna velika zadaća i dužnost, a ta je prikupiti što se god prikupiti može, s lijeva i desna, s Božije i vražije strane, od prijatelja i neprijatelja, staviti u jedan snop, jedan svežanj, a taj snop/svežanj nazovimo **KNJIGE PISMA MAKSA LUBURIĆA** u kojima ćemo iznijeti mnogo nepoznanica koje još nisu Hrvatima poznate. U toj nadi te pozdravljam i želim ti sve najbolje u ovoj novoj 2014. godini.

**Bog! Otporaš.**

13-04-2014 13:58 [#195](#)

**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

**PISMO HRVATSKIM ELITAMA, piše general Drinjanin 1968.**

(Želim reći par riječ o ovom pismu. Vjerovali li ne, ovo pismo nema datuma, ali ja sam jedan od svjedoka preko Dra. Dabe Peranića, koji mi je o nekim potankostima govorio. Veliko je gibanje bilo te godine 1968: Studenski štrajkovi diljem svijeta, a počeli su u Francuskoj u svibnju iste godine, kriza u Češkoj kada su jedinice Varšavskog Pakta uletile u Prag 21 kolovoza, svrgnuće liberalne vlade i intezivni rat u Vijetnamu i drugim mjestima. General je to pratio iz dana u dan, a ospbito su ga njegovi prijatelji Španjolci iz vojničkih krugova obavještavali o situaciji. Na osnovi trenutne situacije u svijetu i informacija sa kojima je general raspolagao, on je napisao svojim užim suradnicima ovo pismo, u kojemu je razradio mnoge aspekte glede hrvatskog slučaja u Jugoslaviji. Ja posjedujem ovo pismo pod rednim broje 45. više od od četiri desetljeća. Često puta sam ga čitao sam sebi i iz njega crpio što mi je bilo potrebno. Više puta sam sam sebi rekao da je ovo pismo pisao neki general stranac, zbog ovog pisma bi njegova ga zemlja u zvijezde okovala veličinom svojeg vojničkog znanja, duha i sposobnosti. U tu svrhu donosim ovo pismo hrvatskoj javnosti da se uvjeri u vidovitost i veličinu jednog hrvatskog generala. Naravno, čitajući ovo pismo, treba se staviti u odraz vremena kada je ovo pismo pisano kako bi ga se što svrsihodnije moglo razumijeti. Ako se ovo pismo bude gledalo kroz naočare današnjice, tj. danačnje politike RH kojoj je na čelu sin partizana, protiv kojega se je general Luburić borio, a otac predsjednika RH Ive Josipovića, Ante se borio protiv generala Luburića, što znači da za sigurno možemo reći da se je borio protiv Hrvatske Države; kako je i Dr. Andrija Hebrang mlađi u predizbornoj kampanji 2009. godine rekao da se je Luburić borio za interese Hrvatske Države, a otac predsjednika RH, Ante Josipović se borio protiv interesa Hrvatske Države. To su činjenice koje možemo požaliti a ne šutke preko njih preći, i zbog tih činjenica ovo se pismo MORA PROMATRATI IZ VREMENA KADA JE PISANO 1968. godine. Otopraš.)

**general Drinjanin:****PISMO HRVATSKIM ELITAMA**

U prvom redu molim Vas da bi ovo pismo smatrali izričito osobnim iako je umnoženo u ovoj formi. Tehnički mi je nemoguće, učiniti to individualno. Zato smo ga ovako umnožili, ali će svakome biti dostavljeno na njegovo ime i adresu i pod brojem.

Možda će netko primjetiti da to nije običaj. Možda, ali mi ga radi potrebe uvodimo u nadi, da će biti dobro primljeno.

Pismo upućujem HRVATSKIM ELITAMA. Pri tome sam mislio na sve one Hrvate u inozemstvu koji još nešto osjećaju za Hrvatsku i nisu digli ruke od traženja rješenja za ono što nam je svima zajedničko. Elitama smatram sve one koji su spremni bilo što učiniti i bilo što žrtvovati za stvar svoje domovine. Elite su se uvijek raspoznavale po sposobnostima za traženje rješenja za stvar duha i slobode, ako su pri tome htjeli za ta rješenja i žrtvovati bilo u kojoj formi. Nisam mislio identificirati elite sa klasom ljudi koja se ističe vanjskim i sporednim vrlinama, nego unutarnjom vatrom, koja je živa u mnogim Hrvatima svih ideologija, političkih stranaka i raznih socijalnih klasa.

Zato cilj i svrha ovoga pisma nije snubljenje pristaša, prelijevanje simpatizera, obrana jednoga ili napadnje drugoga stava, osobe ili organizacije. Cilj i svrha ovoga pisma jest molba jednog Hrvata koji je od najranijih dječaćkih dana pa do zrele muževne dobi bio u službi Hrvatske i spreman je svoj život dokončati u toj službi, (što se je uistinu i na svu žalost i nesreću dogodilo 20 travnja 1969. godine, mo. Otopraš) a da od Vas ne traži niti priznanja za prošlost niti podrške za budućnost. Jedino što se moli jest: nastojati shvatiti ono što Vam želim reći i dati moralnu i materijalnu pomoć za ono što će se prema mom mišljenju dogoditi, a što se tiče sviju nas.

Neposredni povod za ovaj korak bio je jedan letak koji je proširen iz domovine po ljudima koji stoje

vrlo blizu onoj grupi ljudi koju bi s pravom mogli nazvati "HRVATSKI KOMUNISTI"

Mi smo taj letak mogli donijeti u zadnjoj "OBRANI", br. 97/98, ili u slijedećem broju, ali smo imali dovoljno razloga da to ne učinimo i nastojati ćemo Vam objasniti te naše razloge.

## HRVATSKA VLADA NARODNOG IZMIRENJA

Predsjednik republike HRVATSKE: JOSIP BROZ TITO

DOPREDSJEDNIK REPUBLIKE I PREDSJEDNIK VRHOVNOG SUDA: DR. STJEPAN HEFER

Predsjednik Vlade HRVATSKE: DR. branko jelić

Dopredsjednik Vlade i Ministar spoljnih poslova: MIKA TRIPALO

Ministar unutarnjih poslova: gen. MAKS LUBURIĆ

Ministar narodne odbrane: gen. IVAN GOŠNJAK

Ministar pravde: Prof. MIROSLAV KRLEŽAŽ

Ministar financija: AVDO HUMO

Ministar narodnog gospodarstva: Dr. JURAJ KRNJEVIĆ

Ministar poljoprivrede: Dr. V. BAKARIĆ

Ministar industrije: Dr. V. VRANČIĆ

Ministar šuma i ruda: Ig. HAMID HROMALIĆ

Ministar socijalnog staranja: Dr. EUGEN JOCIĆ

Ministar mornarice: ADM. VICKO KRSTULOVIĆ

Ministar turizma i povratnika svih Hrvata iz inozemstva: VJECESLAV HOLJEVAC

Ministar narodne prosvjete: Prof. PAVLE TIJAN

Predlaže se (dvanaest Državnih Sekretara) i to:

(šest) Hrvata katolika

(tri) Hrvata Muslimana, (tri) Hrvata Pravoslavne vjere,

isto tako se predlaže: (dvanaest) Ambasadora po istom ključu kao i državnih sekretara, te da ovako sastavljena

HRVATSKA VLADA NARODNOG IZMIRENJA - poradi na ocjepljenju - mirnom izlasku iz tzv.

Jugoslavije i organizovanju

izbora na cijelom Hrvatskom povjesnom teretoriju. Moguća je izmjena i evnt. dopunačnosti u prvoj

Hrvatskoj VLADI NARODNOG IZMIRENJA.

## PRIPREMNI KOMITET

za nezavisnu državu i

socijalističku republiku

HRVATSKU

\*\*\*\*\*

(Napomena:

Po sadržaju ovog pisma kojeg iznosim, moglo bi se reći da je general ovo pismo pisao isključivo na bazi sadržaja ovog letka koji je se je širio po domovini Hrvatskoj i dalje... Otporaš.)

Budući da je letak u formi fotokopije stigao slučajno u vrijeme kada sam imao prilike razgovarati sa više uglednih Hrvata raznih tedencija, pokazao sam letak istima i pratio dojmove i geste tih ljudi.

Jedan od duhovitijih intelektualaca je rekao, nakon što je pregledao imena i prebrojio "ministre":

"Ako ima 16 milijuna Srba i Hrvata, lakše će se sporazumiti tih 16 milijuna Srba i Hrvata, nego

ovih 16 ljudi". Jedan ugledni vojnik iz starije generacije rekao je doslovno: "pametno ali nemoguće".

Treći je rekao slijedeće: "logično, u skladu sa stvarnim potrebama, a u duhu s intimnim osjećajima, iako nažalost neprovedivo".

Konzultirao sam još nekoliko osoba. Neki su manje više razgoračili oči, neki sa manje više finog humora kulturnih ljudi označili materijal kao zgodan za šaljivi list, a neki su po starom hrvatskom običaju počeli odmah na papiru križati imena onih koje osobno ne simpatiziraju, odnosno stavljati imena svojih kandidata. Ali kod svih je ostalo "nešto", što ne bih znao definirati, a skorom uvijek je stao kao prizvuk svim komentarima "nemoguće".

Upravo radi toga "nemoguće" htio sam napisati ovo pismo HRVATSKIM ELITAMA i bez obzira na ozbiljnost, namjere, značenje ili posljedice ovog letka. Zato i ne ulazim u meritum samog letka, nego se samo ograničavam na izraz "nemoguće".

Sve ono što se događa oko nas trebalo bi smatrati donekle "nemogućim", pa ipak se događa i moglo bi se dogoditi mnogo toga, što na oko, izgleda "nemoguće", a to nije, a nama ostaje uvijek da postfactum komentiramo: "izgledalo je nemoguće" i "tko bi to mogao reći". Nakon svega što se nama Hrvatima dogodilo, morali bi ne samo naučiti na pogreškama vlastitim i tuđim, nego i promijeniti dio samog našeg mantaliteta, kako bi pojmovi "moguće" i "nemoguće" dobili i za nas konkretno značenje.

Pogledajmo najprije malo unatrag, pa da vidimo, kolika je bila ograničena naša moć imahinacije ([imagineacija](#), [mašta](#), i [sl.,mo](#)) za predvidjeti, do koje mjere je bila opravdana naša nada, da će se kapitalisti i komunisti odmah "ZAKAČITI" 1945 godine? Ili možda i još ranije, da kako je, uopće, došlo do toga da se uopće mogli sporazumijeti, unatoč svega, kapitalisti i komunisti tj. rusija i Amerika? Ili da razmotrimo skakutanje Tita u ponore svjetske revolucije, da se odmetne i u lakiranim cipelama i nakićen medaljama kao Božićno drvo, snadje u salonima Engleske Kraljice, pa da opte sretno stigne u Moskvu, i sretnije iz nje izidje, kao "prejasni stari drug" i opet se nadje poput modernih "hyppy-a" na fronti protiv svega i svakoga, a u sred Beograda na strani studenata i protiv njih, na čelu milicije! Najveći dio hrvatske emigrantske akcije se sastoji iz nezgrapnih reakcija na te Titove skokove, padajući u teške kontradikcije i izlažući se stalno nelogičnom objašnjavanju i uvjerenju, koji ostavljaju jako siromašne dojmove na našu okolicu. Jer, uvijek se dogodilo i opet nešto, što je prema nama "nemoguće", ali nije za Tita, odnosno za ostale protagoniste.

U novoj "DRINI" koja je posvećena žrtvama komunizma i ima u sebi gradivo počam od "Oktobarske Revolucije" pa do "Češke krize", moći ćete primijetiti da insuiramo o mogućnosti "druge strategije" tj. na strani Sovjetskog Saveza ili Rusije. ([U seriji "jugoslavenska tajna služba" koja je početkom ove godine bila prikazana na RTV u Zagrebu, moglo se je vidjeti kako generalov ubojica Ilija Stanić govori o neki "šifriranim" pismima koja je on, navodno, vido na stolu generala drinjanina, a da su ta "šifrirana" pisma se odnosila na suradnji s Rusijom. Pa, ipak Dr. Franjo Tuđman, general JNA, je uspio sa Sovjetskim Savezom ili današnjom Rusijom postići ono na čemu je - ako je - radio general Drinjanin, da Rusija prizna Hrvatsku Državu, mo. Otporaš](#)) To je istina jedna strateška vizija, kao što je i svaka druga. - ali znamo da će biti ljudi (koji vole da im se dade legitimacija "političke pameti", ako ne, daju je oni sami sebi) - koji će reći da je to jednostavno "nemoguće".

Čitao sam nedavno članak u madridskom uglednom "ABC" iz pera Arnold J. Toynbee, velikog engleskog filozofa poviesti, koji govori o Trećem svjetskom Ratu skorom jezikom Marcuse-a, koji da će se voditi unutar generacija i klasa. Njemu je sve "moguće" a samo nama, Hrvatima, nije moguće nešto što bi trebalo, a to jest koordinacija hrvatskih političkih ljudi, ideologija, organizacija i generacija, k istom cilju: stvaranje vlastite i nacionalne Hrvatske Države.

Najveći dio naše emigracije nalazi se mentalno u 1945., a oni od prije, jer i takvih ima, od novih generacija nisu uopće ozbiljno shvaćeni čak ni kao protivnici, a to je vrlo teška stvar. Govoriti u 1968. o legalnosti starih izbora, o zastupnicima, koji su većinom umrli od starosti u koliko nisu bili

pobijeni za vrijeme rata ili u ovih 25 godina, podsjeća mladje na ono malo što znaju iz legende Zrinjskih i Frankopana, Muse Kesadžije i Ive Sibirjanina, Gričke Vještice, od Doboja Muje, ili iz doba borbe stranih dinastija na našem području. Kao što ti ljudi nisu shvatili desetotranjnsku generaciju, ni ova nije malo ili ništa shvatila iz zadnjih četvrt stoljeća političkih i društvenih promijena, iz dolaska nove generacije, koja nije da je bolja ili gora, nego je jednostavno drukčija, kao i svaka nova generacija kod nas i svugdje u svijetu moderne civilizacije.

Ovi naši opet gledaju sve kroz izričito pitanje mejdana, vojničkog oružanog ustanka, oružanih sukoba, trećeg svjetskog rata, pitanje komunizma i antikomunizma, pitanje istoka i zapada, i ne vide ni političkih ni društvenih promijena, koje uvjetuje budućnost i s kojima treba bezuvjetno računati. Isti ti naši dragi ljudi uvijek svaku moguću vanjsku vojnu situaciju bezuvjetno povezuju sa našim hrvatskim problemima, sa našim pravima, našim zaslugama u prošlosti, pa i jednostavnim našim željama za budućnost, jer da "nema rata bez Hrvata", - i kako smo inače junaci i naš teretorij od odsudne važnosti, da brate: "kud će bez nas", a "tko će protiv nas". Mi smo se rugalai nekada našim Crnogorcima, da su svaki svoj politički i strateški plan počimali sa kalkulacijom "nas i Rusa 200 milijuna", ili sada nasljednici Jure Kastriota Skenderbega "Nas i Kineza 800 milijuna".

I ako je netko mogao ustvrditi "nemogućnost" takvog stava, to smo bili mi, hrvatski vojnici. Tu bi trebalo tražiti i izvore naše tragedije na Bleiburgu, pa i tragedije Bože Kavrana i drugova jer se mislilo na bitke i mejdane, na komunizam-antikomunizam, a nije se mislilo na ono što je uvjetovalo našu tragediju, tj. politički rad, ili politički ambient, koji je manjkao za svaki djelatni otpor nakon 1945. godine u hrvatskim šumama i brdima, i koji nije imao političkih uvjeta ni u akciji Kavrana.

Zato smo i u pitanju nedavne Češke krize gledali samo na tenkove i računali odmah na intervenciju Amerike i zemalja "NATO". Kako smo god "nemogućim" smatrali svaki evolutivni napredak komunizma prema jednom socijalnom humanizmu ili socijalnoj demokraciji, a što se ipak dogodilo u Češkoj i donekle u Hrvatskoj, smatrali smo "nemogućim" da bi ruska vojska stvari riješila "tenkovskom demokracijom" - kako sam to napisao u zadnjem uvodniku u "OBRANI".

Neznam do koje mjere su zadnji događaji na granicama Jugoslavije pojačali moć imaginacije hrvatskog čovjeka da shvati realnu definiciju "mogućeg" i "nemogućeg" u politici. Meni je na pr. bilo sasama logično da su Rusi zahvatili oružjem u jedan politički proces, tj. vodili politiku "drugim sredstvima", kako ju je definirao von Clausewitz i o čemu sam u svoje vrijeme pisao u "Vojnom Priručniku" u raznim člancima.

Isto smo opetovano govorili o tome da će se pokrenuti evolutivni proces u domovini. Danas je to stvarnost, ali kad smo mi to počeli tvrditi, trebalo je biti hrabar i izložiti se. Sjetite se samo uzvika jedne Buenosaireske revije: "kako se usude u Frankističkoj i Flangističkoj Španjolskoj ovako pisati". I sada su tu "nove političko-strateške mogućnosti". koje bi vrlo lako kod većine ljudi mogle biti žigosane kao "nemoguće", a mnoge od nas će se žigosati kao komunističke agente, a da ni ne spomenem ono tko ima a tko nema "političkog ugleda" i "političke pameti". **(Pa to je ono što je u svojim izjavama u seriji "jugoslavenskih tajnih službi", generalov ubojica Ilija Stanić i nastojao progurati u javnost, kako bi rasteretio svoju odgovornost za ubojstvo generala, a još i neke druge u to ubojstvo umješao, kako bi javnost zbunio i podvojio, mo. Otporaš)**

Pa ipak, pa makar to nama bilo drago ili ne, situacija je takva da mi moramo povući konzekvence iz nastale vojno-političke situacije, a jedna od tih je i potreba da podvrgnemo analizi stanje oko nas i kod nas, da nas i opet "nemoguće" stvari nebi stavile pred još "nemogućnije" posljedice.

Rusija će braniti i svoje strateške interese čak i na uštrb svoje politike i sprovoditi će tenkovima "drugim sredstvima" svoju politiku na uštrb svoje komunističke ideologije, koju će pak nastojati širiti i politikom i onim "drugim sredstvima" (promidžba, hladni rat, gerila, lokani ili mali klasični



ratovi), i ako ne imadne drugog izlaza i globalnim, klasičnim ili atomskim, ratom.

Ta Rusija je na našim granicama. Ustaše su već jednom bacile u Dravu jednu Rusku pukovnicu, a Poglavar Hrvatske Države je odbio prolaz Rusima na Jadran, pa i uz cijenu priznanja NDH., sa strane Rusa. Nismo babe vračare pa da sad postfactum nagadjamo šta bi bilo da smo Ruse pustili i prihvatili NDH u sklopu ruske strategije, te što bi bilo od Sredozemlja danas, da je Rusija imala jadransku ruku i našu Boku Kotorsku kao bazu za svoje atomske i druge podmornice, a za ledjima solidan hinterland od Hrvatske, Crne Gore i Albanije, tj. da se je mogao stvoriti naš san da spasimo Hrvatsku Državu, a Ruski san Petra Velikoga i Katrine, da izidju na toplu mora. Ali ovoga puta je nazočna Rusija na Jadranu i Sredozemlju sa svojim ratnim brodovima, koje je "došlo" za vrijeme židovsko-arapskog rata i "ostalo" ovdje te se kasnije o "pojačalo" i kako izgleda i "učvrstilo" u lukama Egipta, Alžira (Mazalquivir, velika baza bivše francuske flote na Sredozemlju, danas je u rukama Rusa) te možda i u Libiji i Sirijskoj obali, uz slobodni prolaz kroz Bosfor i Dardanelle i pasivnost Američke VI. Flote u Sredozemlju i okolnih naroda, koji sa ironijom svoj "Mare Nostrum" (**naše more, mo**) zovu "Mare Vestrum" (Vaše More). tj. Američko i Rusko. Kina bi teoretski i praktično mogla biti nazočna u Albaniji u bazama koje su u svoje vrijeme Rusi sebi izgradili i kasnije napustili. Logično je da sada Rusija želi dolinom Vardara izići na Solun, a to znači priključenje Makedonije svom vijernom i najsolidnijem savezniku Bugarskoj, ali to znači i komadanje Jugoslavije.

Prema svemu Bugarska se sprema na akciju. Jake Radio postaje na samoj bugarskoj granici dan i noć obraduju stanovništvo Makedonije, te "Kosova i Metohije". Odakle i žurba da se samim Makedoncima prizna pravo na federaciju, jezik, crkvu i samoupravljanje, a Područje Srbije "Kosovo i Metohiji" kategoriju NOVE REPUBLIKE, koja bi isto federirala sa svojom albanskom zastavom, albanskim jezikom, albanskim ljudima i albanskim sudbinama, (poput srpska republika u Bosni i Hercegovini, mo) koje su na kraju krajeva, pripojenje matici zemlji, tj. Albaniji. Nedaju se više zvati Šćipteri, što je slično nazivu Gedže ili Vlasi, za Srbe.

Pokreću se Rusi, Bugari, Makedonci, - i naravno pokreću se Srbi, Rankovićevci, koji su uspjeli pokrenuti i nove "Protogeroviste" u formi grupa nesvijesnih ili prodanih Makedonaca, koji za srpske pare počimaju, otvorenim napadajima na Ustaše i komuniste, dobre i zle, mlade i stare, krive i prave HRVATE, na čitavi hrvatski narod, na sami pojam i ime Hrvat, navješćujući rat Hrvatima. To isto spada u "nemoguću mogućnost", znamo da su u svoje vrijeme Bugarska (Makedonstvujući) i Srbija (Protogerovisti) vodili krvavi bratski rat između tih frakcija i koji je paralizirao svaku djelatnost, a za volju tobožnje "Stare" i "Južne" Srbije!

U zadnja vremena dogodilo se više toga što naslućuje aktivnost tih novih "protogerovista" (**čitaj Srba, mo**) u službi Rankovićevaca, (Paris, Goteborg, Malmo, Sydney, pisanje novine Makedonija itd). Dogadaju se sasvim neočekivani događaji, rekli bi "nemogući", da u tučnjavi na jednoj strani stoje recimo "vječni saveznici" Hrvati i makedonci, Ustaše i Mihajlovići, - a na drugoj strani "Hrvatski Revolucionarci. Udbaši" i makedonci - Protogerovisti-Rankovićevci i Ljotićevci, koji "čuvaju Jugoslaviju"..To je sve u teoriji zapadnog čovjeka u Americi, koji bi htio na Balkanu gledati očima američkog demokrate, sasvim "nemoguće", ali znamo iz prošlosti da je sve to ne samo "moguće" nego da se i odigravalo to, i još mnoge druge stvari, kao što će se i opet odigravati, a nama tek ostaje da postfactum i sa gorčinom komentiramo: "nemoguće" i "tko bi to bio rekao".

Tako se događa i dogoditi će se da će mali konspiratori Balkana i opet driblati generalštabce bilo koje nacije, - ali će to plaćati narodi i među njima i naš hrvatski narod.

Ako bacimo jedan pogled na "hrvatske revolucionarne akcije" i na "slučaj Draganović" viditi ćemo, da smo samo slijedili, rekli bi, našu tradiciju neshvaćanja "nemogućih stvari". Mi smo te događaje ne samo pravilno ocjenili, nego i najavili. Jedni su nas shvatili, jedni nisu ali su nam vjerovali, treći

su u pomanjkanju sigurna kormilara hrvatske politike u emigraciji i nama prilazili, četvrti su nemoćno slijekali ramenima i prepustili drugima taj "nemoguć" teret, peti su ostajali "kod svoga" u pomanjkanju snage da uoče činjenice, i umirali s tim svojim nostalgичnim i senilnim uvjerenjem, a bilo ih je i ima (ih, mo) dosta, koji su rekli da sve to ni Gospodin Bog nebi razumio i povukli se u svoj mir, svoju obitelj, svoj usamljeni bunker, koji su davno Boga i Hrvatsku zaboravili u tudjini, nego govorimo samo o pozetivnim ili barem poštenim reakcijama naših ljudi.

Bili ste svjedoci našega stava, koji je upodpunjen sa nekoliko poruka na magnetofonskim vrpcama, o kojima ste mogli samo djelomično saznati iz nešega tiska. Nastojali smo biti konkretni mjesto apstraktnih bulažnjenja. Naišli smo na mnogo otvorenih ruku i sredca, ali i na povika: "Opet Maks", i "Maks ne može", i mnogo toga, što nije potrebno prenašati, analizirati i podvrgavati kritici.

Istina bilo je i takvih, koji su sve svoje negativne ocjene moje osobe završavali sa rečenicom: "Doći će njeгово vrijeme" i "trebati ćemo mi Maksa".

Pa dobro, rekao bih, to je vrijeme došlo i treba se iznova baviti "neugodnim hrvatskim poslovima", koji su redovno u svojim pozitivnim aspektima bili iskorišćavani po našim političkim predvodnicima, a u negativnim aspektima padali osobno na moja ledja.

Iz gornjih razloga mi smo izvršili reorganizaciju struktura Odpora i stvorili "VANJSKI FRONT ODPORA" koji će, ako Bog da, brzom prohodati svojim vlastitim nogama i često vezan uz sve ono što bi mogli nazvati "DRINAPRESS", a koju djelatnost mislimo izdvojiti od djelatnosti "DOMOVINSKOG FRONTA" ili "POKRETA ODPORA", gdje moraju doći do izražaja, kako u unutarnjim hrvatskim odnosima, tako i u vanjsko-političkoj koncepciji, elementi "nemoguć" za bilo kakvi tretman u emigraciji, u zemljama, gdje se u dobroj obitelji ne govori ni o Fidelu Kastru, ni o Titu, ni Maksu, ni o logorima, ni o humanom socijalizmu, kao što se ne govori o prostituciji, homoseksualcima, popovima gerilcima, oženjenim kanonicima i vambračnoj djeci.

Pokrenuli smo jedno vojno djelovanje "neugodnih poslova", koji mogu izgledati "nemoguć", ali koji su, možda i najbitniji dio hrvatskih napora za izvojevanje hrvatske nezavisnosti.

"Gdje si Maksu" - znao sam čuti i čitati od mnogih! Ali tu smo i opet u problemu politike, a ne četovanja. Ja sam kao dijete otišao u "Pravašku Radničku Omladinu" i kasnije u "vojno-revolucionarnu bazu. - Jankapustu. O mojim pogreškama i grijesima mnogo se raspravljalo i pisalo i mnogo toga ostalo za napisati, a ako je napisano, (Napisano je samo malo, a ima jedna skupina dobrih Hrvata koja radi na tome da se napiše i ono što se još nije napisalo, tako da se zna prava praviceta **ISTINA** o Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu, mo. Otporaš) za objelodaniti. Čitavu istinu zna samo nekoliko ispovjednika (dakle svećenika, mo) i Svemogići Sudac grijeshnika i ispovjednika, tužitelja i tuženih, pa ostavimo i to po strani, jer nećemo ništa definitivna ustanoviti. Ali ostaju problemi, koji su službeno po većini proglašeni "nemogućima", a neslužbeno prepušteni "Maksu na nadležnost".

Jedan maldi intelektualc pokrenuo je bio jednu novinu i u njoj napisao: "da je ijedan od nas rekao ono, što je rekao Drinjanin, bili bi nas proglasili komunistima". Pa ipak na kraju je i on pošao Maksovim stopama, i rekao, ali previše kasno, a da bi bio dobio naslov "pametna heroja". Ne, niti je Maks komunistia, niti treba da to bude, niti bi bilo pametno takvim se predstavljati, jer baš kao takav ne bih imao šta reći. Ali kao hrvatski nacionalista, stari borac za Hrvarsku Državu i kao antikomunista, kao hrvatski vojnik, konspirativac, mogao bi biti koristan.

Ponavljam da ne tražim pristaše, jer ih nikad nisam imao, želio, ni trebao. Nisam političar, nego borac, pa neka svaki od Vas toj mojoj boračkoj kategoriji dade kakvu hoće nijansu. Tu ništa ili malo znači neki čin, javna priznanja ili javna napadanja. Tome ste bili svjedoci. Prenemaganja,

zapomaganja, proklinjanja, zaklinjanja, plač i blačenje, niti su mene skrenuli s puta, niti su spriječili druge da me u borbi slijede. Što bude više "nemogućih" problema, što jači bude Ranković. što mahnitije stanje i ambijent, što bučniji četnici i srbokomunisti, što pasivniji i dekadantniji "zapad", to će suze manje vrijediti. U Katangi se interveniralo radi rudače urana za pravljenje atomskih bombi.

Onda su Uj. Nacije "mogle" intervenirati i intervenirale su. U Biafri kolju dnevno stotine i umiru deseci tisuća . Umire jedan narod, ali je "nemoguće" intervenirati, jer su svi interesirani u petroleju NIGERIE i ulozenim kapitalima. Česi su prepušteni Rusima u Yalti, a sve drugo je prenemaganje i zapomaganje. Dubček to mora riješiti u Moskvi i tamo je otišao, iako zna da je "moguće" da se ne vrati. I kao što to može biti "moguće" i mnogom od nas, pa i Maksu, koji se htjedne baviti "nemogućim" poslovima. Zato se ovim pismom obraćam i predstavnicima onih, koji mi niječu bilo kakvu katagoriju, ali dopuštaju "da će doći Maksovo vrijeme".

Ja im velim: tu je to vrijeme i treba se požuriti, da ne prodje. (Ovo, nazovimo ga "Maksovo vrijeme", je uistinu donekle, urodilo plodom Hrvatskim Proljećem, koje je počelo najprije Deklaracijom Hrvatskog Književnog jezika 1967., pokretanje Hrvatskih Samostalnih Pisaca TIN UJEVIĆ i HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST 1968/69., Hrvatski Tjednik 1970., pomol hrvatskog slobodnog govora, što je sve skupa rezultiralo SJEDNICOM KARADORĐEVO prosinac 1971., mo. Otporaš)

Neću zalaziti u tehničke detalje, jer ne spada u okvir ovog pisma, nego govorim načelno: jeste li voljni pomoći taj rad. AKO JESTE, POMOZITE, AKO TREBA DA SE OGRADJUJETE, OGRADITE SE I TAKO SI OSIGURAJTE ALIBI.

Pred par dana najnoviju interpretaciju jednog njemačkog komičara o razlozima izgubljena rata. On je naime pozvao publiku da digne ruku svaki onaj koji je bio u ratu protiv Rusa, Engleza, Francuza i Amerikanaca. Naravno nitko nije digao ruku. "Eto, sada znate zašto smo izgubili rat, jer na fronti smo bilo samo ja i Hitler". Tako nešto se događa i samnom. Iznima je bio Veliki Stepinac, koji niti je nijekao svoje veze sa mnom, niti me se htio odreći pred sudom. Ali, naravno, to je bio Stepinac...

Ljudi koji će Vam uručiti ovo moje pismo biti će diskretni. Oni su i pouzdani. Ako možete, pomozite nas materijalno, dajte svoj obol, jer bez sredstava ne može se voditi nikakva politika, a najmanje ona "nemoguća".

Mi smo stigli pred "PRVI KORAK" i idemo na svaki način. Ljudi Otpora će i nadalje raditi u novim oblicima i nastojati hrvatskim konspirativnim potezima dati političku podršku u koliko je to potrebno radi državotvornog karaktera. "Čupavci" (Ovdje general misli na studente koji su pokrenuli masovne štrajkove po cijelom svijetu, a većina njih, ako ne i svi, imali su dugu kosu, pa je izgledalo kao da pred sobom vidiš čopor skitnica, mo. Otporaš) se bune radi bune, a mi se borimo radi Hrvatske Države. Bez toga sva nastojanja ne bi imala smisla.

Kada je trebalo boriti se protivu komunizma, ja sam se borio. Nije to tajna za nikoga a najmanje za komuniste. I baš zato može imati stanovite vrijednosti ruka pomirnica hrvatskim konunistima za suradnju u rušenju Jugoslavije. (Ovdje general misli na "PORUKA IZMIRENJA" koja je izišla u Istarskoj DRINI 1964., mo. Otporaš) Tako, a ne obratno, tj. da njima treba suprostaviti ljude "čiste kao ljiljan", koji u životu ni "mrava zgzazili nisu". Za vrijeme rata, kako je mnogima od Vas poznato, ja sam vodio rat sa četnicima za svoj račun i onda, kada je Hrvatska Vlada s njim pregovarala, ili su to činili pojedini Ministri ili predstavnici pojedinih institucija lokalnog značenja . Nakon što je general Djukić, zamjenik Draže Mihailovića, dobio od Vlade i Vojnih vlasti dozvolu za prelaz za sebe i svoje ljude, on je tražio tada od Poglavnika, da razgovara sa mnom, i da od mene dobije potvrdu tih ugovora, jer: "prošli su slobodno oni, koji su imali njegovu privolu, i bez dozvole Vlade, a nisu prošli oni, koji su imali samo Vlade i Njemaca".

Komunisti u danom času mogu (i ne moraju) rešpektirati ljude, koji su se protiv njih borili baš zato, jer bi to i opet mogli činiti, a malo ili ništa su rešpektirali one, koji se nisu borili, jer se njih ne trebaju bojati. Vidi u Češkoj, gdje su ušle mađarske divizije onog istog Kadara, koji je prije Nadyove bune ležao "kao mađarski komunista" u zatvorima počupanih nokata. One iste divizije koje su se 1956. borile protiv Rusa i bile napuštene od Zapada! I još bi te divizije mogli vidjeti ne samo na granicama, nego i na području Jugoslavije. Finska se je kao mala borila protiv Rusije, bila je pobjedjena, ali je danas slobodna i priznata od Rusije. Mnogo bolje nego Češka, koja je dva puta postala slobodna i dva puta slobodu izgubila a da hitca opalila nije.

Pojava ruskih snaga nije dovoljna, čak ni samo rušenje Jugoslavije i komunističkog režima. Ništa definitivna nema u povijesti naroda. Ogromni blokovi jesu i ostaju jedni na suprot drugima. Tako i u Hrvatskoj (bilo kakvoj) ostaje problem komunista, antikomunista i ne komunista, **(KAKVA DOBRA PRONICLJIVOST I ISTINA JE IZREČENA U OVIM GENERALOVIM RIJEČIMA, ŠTO SE I DANAS MOŽE OČITOVATI U POLITIKI VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, mo. Otporaš)** i nitko od nas ne može predvidjeti krajnji rezultat, jer ga nema. Ali ako želimo da nas se smatra ozbiljnim političkim ljudima, potrebno je zauzeti jedan stav i ne ostati skrštenih rukuh u ovim časovima. Eto, tu smo. Ni na jednoj strani nema ukrućene monolitnosti, jer se i Rusima bune njihovi sateliti, i Amerikancima njihovi. Svi problemi, pa kako god se riješe, ostaju permanentni za dugo vremena. Ali narod koji želi svoju slobodu, mora voditi borbu za svoju nezavisnost i unutar nezavisnosti za svoju dobrobit, bez obzira sjene tenkova velikih potencija ili ravnoteže atomskog straha kod svijetu. Jedino što se ne može jest ono Mačekovo "Bumo vidili" jer ništa viditi nećemo, doli tragedije svoga naroda i svoje vlastite impotencije, koju skrivamo za tobožnje načelne i taktičke stavove, koji pokrivaju prostotu i golotinju vlastitih i osobnih interesa, komoditeta i često kukavičluka.

U takovu djelatnost valja ubrojiti i skrivanje za krilaticu da će "narod sprovesti svoje oslobođenje". Da, ali onda neće trebati onih, ni iz Domovine ni iz emigracije, koji nastoje govoriti u ime naroda, kojega su prepustili samome sebi.

I na kraju: što vrijedi Maks, ili netko drugi, što vrijedi ili ne vrijedi, reći će ono što u budućnosti učinimo ili propustimo učiniti. Reklo se mnogo o mojim ambicijama. Da, od najranijeg mojega djetinstva, tjerala me ambicija ulaska u povijest moga naroda. Ovu je probudio fra. Leon Petrović. koji je nas djake vodio po ruševinama naše slave i govorio nam o hrvatskoj veličini i budućnosti. I sada mislim na tu budućnost, koja će nas svrstati prema tome kako znadnemo ne samo sprovesti, nego i završiti jedan život.

#### **(Napomena:**

**E, dragi moj i dragi naš generale, kako je tebe fra. Leo Petrović vodio po ruševinama, slavi i veličini naše Hrvatske, tako i ti nas vodaš kroz borbu i borbe za NDH i kroz razne primjere i razne načine kako se međusobno izmiriti, oprostiti jedan drugome, i svi zajedno u jedna ROV ZA JEDNU NAM HRVATSKU! Otporaš)**

Svijestan sam činjenice da unatoč svega nisam osoba rekli bi "prihvatljiva" za zapad. Nu recite mi nakon iskrena ispita savjesti što se krije iza velikih "veličina", iza zavjese koju vlade, vojske, promidžba, institucije, pa i povijest, montiraju o pojedinim velikim ljudima, a da ne padamo tako nisko i konzultiramo lakaje, kućne sluge, pa i supruge i punice. Pa i ono što jest u pobjedama uvijek izgleda drugačije, a u porazu drukčije. Iza gloriosnih figura, medelja, zlatnih gumba, pripremljenih biografija, retuširanih stranica, moralnih veličina, čvrstine, karaktera i drugih vrlina, obično ima mnogo a nekada i previše mizerije, kruhorstva, oportuniteta, svakidašnje sivosti, **(u ovomo slučaju "svakidašnje sivosti" bi nekako značilo kao:"svakodnevnosti, mo)** prosječne kulture, pa i nepismenosti. Tin Ujević bi rekao da se daju nagrade ne za "pismenost", nego "protiv pismenosti". **(KANA, br. 5. 24 svibnja 1972. na stranici 44 donosi slijedeći opis kojeg bi se moglo,**

donekle, usporediti o gore navedenim pretjerivanjma i lažima o kojim general Drinjanin piše:

### "LAŽ

Zovem se Laž. Odmah po stvaranju svijeta krenula sam s Istinom u Svijet, u šetnju. Put nije bio lagan. najedno smo došli do neke rijeke. Hoćemo li se ovdje okupati - pitala sam Istinu. I Ona je pristala. I dok se Istina bezbrižno skinula i kupala, ja sam smislila plan. Žurno sam se vratila do obale i ukrala joj haljine. Ona je ostala sama, gola golceta. Otdada se krećem svijetom obučena i Njene haljine i kitim se Njenim perjem, a Ona se potucava svijetom gola, siromašna, bez šarma i privlačnosti. Kažu ljudi da se opasno širim svijetom. Moj je jedini saveznik starh. Nastanio se u svakome više ili manje. Najbolje uspjevamo izdaleka. Naša je najbolja publika masa. Imamo mi i svoje aktiviste. Vrlo su nam odani. Ima ih mnogo, veoma mnogo..." Tako to kaže KANA odmah iza Hrvatskog Proljeća i Bugojanske Akcije Finex 72. 1972., mo. Otptraš)

Da samo znate koliko se je "velikih ljudi" mizerno prodavalo ne za spasiti život, ili nekoga svoga, nego i za zdjelu čorbe ili komad kruha. Bilo je toga i kod nas, i na drugoj strani, a ne govorimo o najbjeđenijima, koji nisu bili ni na jednoj strani, i koji nisu poznavali granica ljudske mizerije, koju nije mogao zamisliti ni tragični De Vigny, (Plemić, Alferd de Vigny (1797-1863) francuski pisac, mo) koji je pisao o veličinama i podložnostima, (mizeriji), vojnog zvanja. I to sve kada se ratuje na zapadu i u klasičnim ratovima. Ali ratovati sa Srbima, sa četnicima, na Balkanu i usred građanskog rata, gdje smo divljali dobri i zli, pet i šest raznih vojska i u vrtlogu ideoloških borbi i upotrebljavajući metode partizanskog rata.

Ne, nisam htio sebe pravdati, jer sam mogao to učiniti i u listovima koje sam stvorio, nego sada pišem da bi hrvatske elite promislile na sve ono što nas dijeli, a među time je i često hipoteka "grijeha hrvatske revolucije". Nisam mislio revalorizirati te jade, niti ih braniti same po sebi, nego sam nabrojio nekoliko "olakotnih okolnosti" koje bi se davno zaboravile da smo rat dobili. Nismo ni mi tako zli, niti su tako oni "veliki", koje bi mnogo od Vas rado gledali na čelu hrvatskih vojnika.

U redu tih misli treba imati u vidu i još jednu činjenicu: da sam ja bio jedan od onih, koji se nije skrivao za ledja šefova, iz naših redova nestalih odgovornih ljudi, iako sam to mogao. Mislim da će ipak trebati radi povijestne istine govoriti i o tome, pa ako ikada trebadne, ja neću bježati iz moga djela odgovornosti zato, jer to nikome nebi koristilo, a njamanje Hrvatskoj. Negdje je mislim Leon VIII. napisao da bi svako pisanje povijesti trebala voditi dva osnovna zakona: ne lagati u namjeri da se čovjek predstavi boljim nego jest i drugo, ne imati nikada straha u kazivanju istine, iako osobno nije ugodna. Mogli ste vidjeti na pr. da se nisam branio u pogledu odgovornosti za Vokića i Lorkovića, i dočekao vrijeme da se je ustanovilo da nemam nikakve krivnje, da ih nisam ni zatvarao, ni sudio, ni tjerao, ni ubio.

### (Napomena:

Iako sam već o tome iznio tko je ubio i kada ministre NDH, Vokića i Lorkovića, ipak ću u idućem opisu, koji će biti kraj ovoga pisma, napisati tko ih je ubio.)

(Kako sam rekao u prošlom opisu da ću navesti podatak tko je ubio ministre NDH Antu Vokića i dra. Mladena Lorkovića. Taj podatak se nalazi u novini OBRANA br. 150, travanj 1971. Pošto sam to već iznio u detalje u prošlim opisima, ovdje ću samo navesti izvor i ime počinitelja. Njegovo je ime Mijo Grabovac iz Proložca kod Imotskog. Ovu informaciju je službeno saopćio Mirko Čavić, a državni bilježnik Republike Argentine potvrdio 12 prosinca 1959 godine u Cordoba, Republica Argentina. Mo)

Mogao bih lako nastaviti pokazujući prstom na žive i mrtve, na zakone, herarhije, itd. ali to neću učiniti. Neću to ni u novom koraku privodjenju "neugodnih poslova" tj. u pokušaju da neutraliziramo stare i privedemo Hrvatskoj, kroatiziramo, mlade hrvatske komuniste i njihove



sputnike, što je odgovoran i "neugodan posao". Možete svi biti sigurni, da se neću skrivati za druge, ni prebacivati krivnje, kao što ljudi često čine, nego ću znati snašati odgovornost, biti dosljedan prošlosti i misiji, koju mi nitko nije navalio na ledja, doli ja sam sebi. Kao što sam uvijek nastojao sačuvati slobodu vlastitog duha, znao sam biti vjeran i jednoj ekipi ljudi s kojima mislim da mogu nešto učiniti za Hrvatsku. Nova vremena, novi zahtjevi, novi ljudi, nove tehnike. Ta se sloboda unutarnjeg duha može sačuvati u svojoj nutрини i onda kada se prema vani mora prividno sklapati kompromise. Ne ulazim u ovu igru bez unutarnje rezerve i opreza. Ne znam dali sam uspio izraziti što sam htio, ovako na brzini, jer se radi o jednom pismu, a imam slab običaj, da sve pišem na brzinu i skorom nikada, već i radi pomanjkanja vremena, nikada ne korigiram. Ako sam uspio, bit će mi drago, a ako ne, ništa Vi izgubili niste.

Samo još jedan konkretni primjer, kako je teško boriti se na više frontova odjednom: u Australiji su naši tragali za jednim previše bučnim vikačem i "superrevolucionarcem", koji je proglasio izdajnikom svakog tko nije voljan dati svoje uštede u "fond za revoluciju". Kad su imali dosta podataka izvršili su mu premetačinu i ustanovili ne samo da je Udbaš, nego k tome i Srbina, sa regularnim posošom Jugoslavije, s kojim je putovao od zemlje do zemlje, a onda "nestajao" i uz pomoć infiltriranih Udbaša bio uvijek prihvaćen kao hrvatski "robijaš", "mučenik", "heroj", i naravno "organizator revolucionaraca". I kad su ga progledali, izvadio bi iz kufera svoj pasoš, išao dalje i izlazio na sunce pod drugim imenom, na drugom mjestu, i u drugoj organizaciji. Moga bih Vam nabrojiti stotinjak takvih ili sličnih događaja, sa konkretnim podacima, imenima, datumima itd. Nu kome nisu dosta ove činjenice, neće ni deset sličnih.

Koristim ovu priliku da vam kažem nekoliko intimnih riječi o "hrvatskim komunistima". Dobar dio Vas je uvjeren da je na mjestu ona naša bosanska, iako vulgarna izreka, da se "ne može iz govana pitu napraviti". Tu bih htio odmah nadodati, da kada se govori o "komunistima" uopće, trebalo bi postaviti najprije jedno pitanje: što je komunizam, odnosno što je tko tražio u komunizmu, pa de se odgovori na pitanje: tko je, ili nije komunista, a onda opet unutar samog pojma: kakve vrsti je komunista, koliko je uvjerenja, koliko oportunist, koliko iz kukavičluka, koliko iz "klasnih" razloga, koliko pak iz same činjenice rata, gdje smo svi bili nekamo svrstani i kad to nismo htjeli. Sjećam se i nikada neću zaboraviti, da smo jednom zgodom jedna grupa svih dužnostnika sigurnosti obilazili zatvore "ustaškog stožera", improviziranih zatvora improviziranih institucija. Kod jednog zatvorenika, radnika iz Like, kao optužba stajalo je da je u jednoj brijačnici rekao da "bi trebalo sabotirati komunizam". U onim blaženim vremenima euforije i prodiranja prema Harkovu nekome se činilo da je to komunistička propaganda, pa čovjeka zgrabili, prebili i doveli ga u zatvor, gdje je mjesecima ležao "radi sumnje komunističke propagande". Kasnije je jedan čovjek pao u borbama na Kordunu kao član Ustških Pripremljenih Bojna, a njegov slučaj često spominjan kao karakterističan čega se sve može dogoditi za vrijeme jednog rata, rata-revolucije.

Osim toga svi mi znamo da je u svoje vrijeme svaki isticaj socijalnih prava bio skršen kao "komunizam", i da su najuspješniji antikomunisti postali iz razuvjerenih komunista, ali da su mnogi komunisti to postali, jer smo ih tamo gurnuli. Generalizirati danas o tome značilo bi isto što i govoriti o "ustašama", o "nastašama" i "pristašama". Tko je sve bio Ustaša? Moramo zato i u tom pogledu stvoriti jasnije definicije. I kad smo već ustanovili za koga da je "komunista-komunista", kao što smo nekoć dobru kafu morali zvati "kafe-kafe" za razliku samo od "kafe", koja nije bila kafa, i k tome još uvijek praviti razliku medju starima i mladima, gdje stari komunisti traže u našim Srbima svoju životnu sigurnost, a mladi zaziru od istih i drugih, - ali možada više još od nas, tj. "ustaša", "fašista", "klerofašista", "nacionalista" ili kako su nas već klasificirali.

Još jednom molim da ovih par riječi shvatite kao jedan intimni razgovor ili osobno pismo.

U to ime ja Vas, postovani gospodine i hrvatski brate, pozdravljam uz naš vojnički pozdrav

general Drinjanin

ispod je generalov podpis i grb Odpora.

Ovo pismo je poslato pod brojem 00045 Boži Čuvalu.

(Kraj ovog pisma generala Drinjanina HRVATSKIM ELITAMA. Otopraš)

13-04-2014 13:59 [#196](#)

### **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

### **PISMO HRVATSKIM ELITAMA, piše general Drinjanin 1968.**

(Želim reći par riječ o ovom pismu. Vjerovali li ne, ovo pismo nema datuma, ali ja sam jedan od svjedoka preko Dra. Dabe Peranića, koji mi je o nekim potankostima govorio. Veliko je gibanje bilo te godine 1968: Studenski štrajkovi diljem svijeta, a počeli su u Francuskoj u svibnju iste godine, kriza u Češkoj kada su jedinice Varšavskog Pakta uletile u Prag 21 kolovoza, svrgnuće liberalne vlade i intezivni rat u Vijetnamu i drugim mjestima. General je to pratio iz dana u dan, a ospbito su ga njegovi prijatelji Španjolci iz vojničkih krugova obavještavali o situaciji. Na osnovi trenutne situacije u svijetu i informacija sa kojima je general raspolagao, on je napisao svojim užim suradnicima ovo pismo, u kojemu je razradio mnoge aspekte glede hrvatskog slučaja u Jugoslaviji. Ja posjedujem ovo pismo pod rednim broje 45. više od od četiri desetljeća. Često puta sam ga čitao sam sebi i iz njega crpio što mi je bilo potrebno. Više puta sam sam sebi rekao da je ovo pismo pisao neki general stranac, zbog ovog pisma bi njegova ga zemlja u zvijezde okovala veličinom svojeg vojničkog znanja, duha i sposobnosti. U tu svrhu donosim ovo pismo hrvatskoj javnosti da se uvjeri u vidovitost i veličinu jednog hrvatskog generala. Naravno, čitajući ovo pismo, treba se staviti u odraz vremena kada je ovo pismo pisano kako bi ga se što svrsihodnije moglo razumijeti. Ako se ovo pismo bude gledalo kroz naočare današnjice, tj. danačnje politike RH kojoj je na čelu sin partizana, protiv kojega se je general Luburić borio, a otac predsjednika RH Ive Josipovića, Ante se borio protiv generala Luburića, što znai da za sigurno možemo reći da se je borio protiv Hrvatske Države; kako je i Dr. Andrija Hebrang mlađi u predizbornoj kampanji 2009. godine rekao da se je Luburić borio za interese Hrvatske Države, a otac predsjednika RH, Ante Josipović se borio protiv interesa Hrvatske Države. To su činjenice koje možemo požaliti a ne šutke preko njih preći, i zbog tih činjenica ovo se pismo MORA PROMATRATI IZ VREMENA KADA JE PISANO 1968. godine. Otopraš.)

### **general Drinjanin:**

### **PISMO HRVATSKIM ELITAMA**

U prvom redu molim Vas da bi ovo pismo smatrali izričito osobnim iako je umnoženo u ovoj formi. Tehnički mi je nemoguće, učiniti to individualno. Zato smo ga ovako umnožili, ali će svakome biti dostavljeno na njegovo ime i adresu i pod brojem.

Možda će netko primjetiti da to nije običaj. Možda, ali mi ga radi potrebe uvodimo u nadi, da će biti dobro primljeno.

Pismo upućujem HRVATSKIM ELITAMA. Pri tome sam mislio na sve one Hrvate u inozemstvu koji još nešto osjećaju za Hrvatsku i nisu digli ruke od traženja rješenja za ono što nam je svima zajedničko. Elitama smatram sve one koji su spremni bilo što učiniti i bilo što žrtvovati za stvar svoje domovine. Elite su se uvijek raspoznavale po sposobnostima za traženje rješenja za stvar duha i slobode, ako su pri tome htjeli za ta rješenja i žrtvovati bilo u kojoj formi. Nisam mislio identificirati elite sa klasom ljudi koja se ističe vanjskim i sporednim vrlinama, nego unutarnjom vatrom, koja je živa u mnogim Hrvatima svih ideologija, političkih stranaka i raznih socijalnih klasa.

Zato cilj i svrha ovoga pisma nije snubljenje pristaša, prelijevanje simpatizera, obrana jednoga ili napadnje drugoga stava, osobe ili organizacije. Cilj i svrha ovoga pisma jest molba jednog Hrvata koji je od najranijih dječaćkih dana pa do zrele muževne dobi bio u službi Hrvatske i spreman je svoj život dokončati u toj službi, (što se je uistinu i na svu žalost i nesreću dogodilo 20 travnja 1969. godine, mo. Otporaš) a da od Vas ne traži niti priznanja za prošlost niti podrške za budućnost. Jedino što se moli jest: nastojati shvatiti ono što Vam želim reći i dati moralnu i materijalnu pomoć za ono što će se prema mom mišljenju dogoditi, a što se tiče sviju nas.

Neposredni povod za ovaj korak bio je jedan letak koji je proširen iz domovine po ljudima koji stoje vrlo blizu onoj grupi ljudi koju bi s pravom mogli nazvati "HRVATSKI KOMUNISTI"

Mi smo taj letak mogli donijeti u zadnjoj "OBRANI", br. 97/98, ili u slijedećem broju, ali smo imali dovoljno razloga da to ne učinimo i nastojati ćemo Vam objasniti te naše razloge.

## **HRVATSKA VLADA NARODNOG IZMIRENJA**

Predsjednik republike HRVATSKE: JOSIP BROZ TITO

DOPREDSJEDNIK REPUBLIKE I PREDSDJEDNIK VRHOVNOG SUDA: DR. STJEPAN HEFER

Predsjednik Vlade HRVATSKE: DR. branko jelić

Dopredsjednik Vlade i Ministar spoljnih poslova: MIKA TRIPALO

Ministar unutarnjih poslova: gen. MAKS LUBURIĆ

Ministar narodne odbrane: gen. IVAN GOŠNJAK

Ministar pravde: Prof. MIROSLAV KRLEŽAŽ

Ministar financija: AVDO HUMO

Ministar narodnog gospodarstva: Dr. JURAJ KRNJEVIĆ

Ministar poljoprivrede: Dr. V. BAKARIĆ

Ministar industrije: Dr. V. VRANČIĆ

Ministar šuma i ruda: Ig. HAMID HROMALIĆ

Ministar socijalnog staranja: Dr. EUGEN JOCIĆ

Ministar mornarice: ADM. VICKO KRSTULOVIĆ

Ministar turizma i povratnika svih Hrvata iz inozemstva: VJECESLAV HOLJEVAC

Ministar narodne prosvjete: Prof. PAVLE TIJAN

Predlaže se (dvanaest Državnih Sekretara) i to:

(šest) Hrvata katolika

(tri) Hrvata Muslimana, (tri) Hrvata Pravoslavne vjere,

isto tako se predlaže: (dvanaest) Ambasadora po istom ključu kao i državnih sekretara, te da ovako sastavljena

HRVATSKA VLADA NARODNOG IZMIRENJA - poradi na ocjepljenju - mirnom izlasku iz tzv. Jugoslavije i organizovanju

izbora na cijelom Hrvatskom povjesnom teretoriju. Moguća je izmjena i evt. dopuna ličnosti u prvoj

Hrvatskoj VLADI NARODNOG IZMIRENJA.

**PRIPREMNI KOMITET**

za nezavisnu državu i  
socijalističku republiku  
HRVATSKU

\*\*\*\*\*

**(Napomena:**

Po sadržaju ovog pisma kojeg iznosim, moglo bi se reći da je general ovo pismo pisao isključivo na bazi sadržaja ovog letka koji je se je širio po domovini Hrvatskoj i dalje... Otporaš.)

Budući da je letak u formi fotokopije stigao slučajno u vrijeme kada sam imao prilike razgovarati sa više uglednih Hrvata raznih tendencija, pokazao sam letak istima i pratio dojmove i geste tih ljudi. Jedan od duhovitijih intelektualaca je rekao, nakon što je pregledao imena i prebrojio "ministre": "Ako ima 16 milijuna Srba i Hrvata, lakše će se sporazumiti tih 16 milijuna Srba i Hrvata, nego ovih 16 ljudi". Jedan ugledni vojnik iz starije generacije rekao je doslovno: "pametno ali nemoguće". Treći je rekao slijedeće: "logično, u skladu sa stvarnim potrebama, a u duhu s intimnim osjećajima, iako nažalost neprovedivo".

Konzultirao sam još nekoliko osoba. Neki su manje više razgoračili oči, neki sa manje više finog humora kulturnih ljudi označili materijal kao zgodan za šaljivi list, a neki su po starom hrvatskom običaju počeli odmah na papiru križati imena onih koje osobno ne simpatiziraju, odnosno stavljati imena svojih kandidata. Ali kod svih je ostalo "nešto", što ne bih znao definirati, a skorom uvijek je ostao kao prizvuk svim komentarima "nemoguće".

Upravo radi toga "nemoguće" htio sam napisati ovo pismo HRVATSKIM ELITAMA i bez obzira na ozbiljnost, namjere, značenje ili posljedice ovog letka. Zato i ne ulazim u meritum samog letka, nego se samo ograničavam na izraz "nemoguće".

Sve ono što se događa oko nas trebalo bi smatrati donekle "nemogućim", pa ipak se događa i moglo bi se dogoditi mnogo toga, što na oko, izgleda "nemoguće", a to nije, a nama ostaje uvijek da postfactum komentiramo: "izgledalo je nemoguće" i "tko bi to mogao reći". Nakon svega što se nama Hrvatima dogodilo, morali bi ne samo naučiti na pogreškama vlastitim i tuđim, nego i promijeniti dio samog našeg mentaliteta, kako bi pojmovi "moguće" i "nemoguće" dobili i za nas konkretno značenje.

Pogledajmo najprije malo unatrag, pa da vidimo, kolika je bila ograničena naša moć imahinacije (**imaginacija, mašta, i sl.,mo**) za predvidjeti, do koje mjere je bila opravdana naša nada, da će se kapitalisti i komunisti odmah "ZAKAČITI" 1945 godine? Ili možda i još ranije, da kako je, uopće, došlo do toga da se uopće mogli sporazumijeti, unatoč svega, kapitalisti i komunisti tj. rusija i Amerika? Ili da razmotrimo skakutanje Tita u ponore svjetske revolucije, da se odmetne i u lakiranim cipelama i nakićen medaljama kao Božićno drvo, snadje u salonima Engleske Kraljice, pa da opte sretno stigne u Moskvu, i sretnije iz nje izidje, kao "prejasni stari drug" i opet se nadje poput modernih "hyppy-a" na fronti protiv svega i svakoga, a u sred Beograda na strani studenata i protiv njih, na čelu milicije! Najveći dio hrvatske emigrantske akcije se sastoji iz nezgrapnih reakcija na te Titove skokove, padajući u teške kontradikcije i izlažući se stalno nelogičnom objašnjavanju i uvjerenju, koji ostavljaju jako siromašne dojmove na našu okolicu. Jer, uvijek se dogodilo i opet nešto, što je prema nama "nemoguće", ali nije za Tita, odnosno za ostale protagoniste.

U novoj "DRINI" koja je posvećena žrtvama komunizma i ima u sebi gradivo počam od "Oktobarske Revolucije" pa do "Češke krize", moći ćete primijetiti da insuiramo o mogućnosti "druge strategije" tj. na strani Sovjetskog Saveza ili Rusije. (U seriji "jugoslavenska tajna služba"

koja je početkom ove godine bila prikazana na RTV u Zagrebu, moglo se je vidjeti kako generalov ubojica Ilija Stanić govori o neki "šifriranim" pismima koja je on, navodno, vido na stolu generala drinjanina, a da su ta "šifrirana" pisma se odnosila na suradnji s Rusijom. Pa, ipak Dr. Franjo Tuđman, general JNA, je uspio sa Sovjetskim Savezom ili današnjom Rusijom postići ono na čemu je - ako je - radio general Drinjanin, da Rusija prizna Hrvatsku Državu, mo. Otporaš) To je istina jedna strateška vizija, kao što je i svaka druga. - ali znamo da će biti ljudi (koji vole da im se dade legitimacija "političke pameti", ako ne, daju je oni sami sebi) - koji će reći da je to jednostavno "nemoguće".

Čitao sam nedavno članak u madridskom uglednom "ABC" iz pera Arnold J. Toynbee, velikog engleskog filozofa poviesti, koji govori o Trećem svjetskom Ratu skorom jezikom Marcuse-a, koji da će se voditi unutar generacija i klasa. Njemu je sve "moguće" a samo nama, Hrvatima, nije moguće nešto što bi trebalo, a to jest koordinacija hrvatskih političkih ljudi, ideologija, organizacija i generacija, k istom cilju: stvaranje vlastite i nacionalne Hrvatske Države.

Najveći dio naše emigracije nalazi se mentalno u 1945., a oni od prije, jer i takvih ima, od novih generacija nisu uopće ozbiljno shvaćeni čak ni kao protivnici, a to je vrlo teška stvar. Govoriti u 1968. o legalnosti starih izbora, o zastupnicima, koji su većinom umrli od starosti u koliko nisu bili pobijeni za vrijeme rata ili u ovih 25 godina, podsjeća mladje na ono malo što znaju iz legende Zrinjskih i Frankopana, Muse Kesadžije i Ive Sibirjanina, Gričke Vještice, od Doboja Muje, ili iz doba borbe stranih dinastija na našem području. Kao što ti ljudi nisu shvatili desetotravanjsku generaciju, ni ova nije malo ili ništa shvatila iz zadnjih četvrt stoljeća političkih i društvenih promijena, iz dolaska nove generacije, koja nije da je bolja ili gora, nego je jednostavno drukčija, kao i svaka nova generacija kod nas i svugdje u svijetu moderne civilizacije.

Ovi naši opet gledaju sve kroz izričito pitanje mejdana, vojničkog oružanog ustanka, oružanih sukoba, trećeg svjetskog rata, pitanje komunizma i antikomunizma, pitanje istoka i zapada, i ne vide ni političkih ni društvenih promijena, koje uvjetuje budućnost i s kojima treba bezuvjetno računati. Isti ti naši dragi ljudi uvijek svaku moguću vanjsku vojnu situaciju bezuvjetno povezuju sa našim hrvatskim problemima, sa našim pravima, našim zaslugama u prošlosti, pa i jednostavnim našim željama za budućnost, jer da "nema rata bez Hrvata", - i kako smo inače junaci i naš teretorij od odsudne važnosti, da brate: "kud će bez nas", a "tko će protiv nas". Mi smo se rugalai nekada našim Crnogorcima, da su svaki svoj politički i strateški plan počimali sa kalkulacijom "nas i Rusa 200 milijuna", ili sada nasljednici Jure Kastriota Skenderbega "Nas i Kineza 800 milijuna".

I ako je netko mogao ustvrditi "nemogućnost" takvog stava, to smo bili mi, hrvatski vojnici. Tu bi trebalo tražiti i izvore naše tragedije na Bleiburgu, pa i tragedije Bože Kavrana i drugova jer se mislilo na bitke i mejdane, na komunizam-antikomunizam, a nije se mislilo na ono što je uvjetovalo našu tragediju, tj. politički rad, ili politički ambient, koji je manjkao za svaki djelatni odpor nakon 1945. godine u hrvatskim šumama i brdima, i koji nije imao političkih uvjeta ni u akciji Kavrana.

Zato smo i u pitanju nedavne Češke krize gledali samo na tenkove i računali odmah na intervenciju Amerike i zemalja "NATO". Kako smo god "nemogućim" smatrali svaki evolutivni napredak komunizma prema jednom socijalnom humanizmu ili socijalnoj demokraciji, a što se ipak dogodilo u Češkoj i donekle u Hrvatskoj, smatrali smo "nemogućim" da bi ruska vojska stvari riješila "tenkovskom demokracijom" - kako sam to napisao u zadnjem uvodniku u "OBRANI".

Neznam do koje mjere su zadnji događaji na granicama Jugoslavije pojačali moć imaginacije hrvatskog čovjeka da shvati realnu definiciju "mogućeg" i "nemogućeg" u politici. Meni je na pr. bilo sasama logično da su Rusi zahvatili oružjem u jedan politički proces, tj. vodili politiku "drugim sredstvima", kako ju je definirao von Clausewitz i o čemu sam u svoje vrijeme pisao u "Vojnom Priručniku" u raznim člancima.



Isto smo opetovano govorili o tome da će se pokrenuti evolutivni proces u domovini. Danas je to stvarnost, ali kad smo mi to počeli tvrditi, trebalo je biti hrabar i izložiti se. Sjetite se samo uzvika jedne Buenosaireske revije: "kako se usude u Frankističkoj i Flangističkoj Španjolskoj ovako pisati". I sada su tu "nove političko-strateške mogućnosti". koje bi vrlo lako kod većine ljudi mogle biti žigosane kao "nemoguće", a mnoge od nas će se žigosati kao komunističke agente, a da ni ne spomenem ono tko ima a tko nema "političkog ugleda" i "političke pameti". (Pa to je ono što je u svojim izjavama u seriji "jugoslavenskih tajnih službi", generalov ubojica Ilija Stanić i nastojao progurati u javnost, kako bi rasteretio svoju odgovornost za ubojstvo generala, a još i neke druge u to ubojstvo umješao, kako bi javnost zbunio i podvojio, mo. Otporaš)

Pa ipak, pa makar to nama bilo drago ili ne, situacija je takva da mi moramo povući konzekvence iz nastale vojno-političke situacije, a jedna od tih je i potreba da podvrgnemo analizi stanje oko nas i kod nas, da nas i opet "nemoguće" stvari nebi stavile pred još "nemogućnije" posljedice.

Rusija će braniti i svoje strateške interese čak i na uštrb svoje politike i sprovođiti će tenkovima "drugim sredstvima" svoju politiku na uštrb svoje komunističke ideologije, koju će pak nastojati širiti i politikom i onim "drugim sredstvima" (promidžba, hladni rat, gerila, lokani ili mali klasični ratovi), i ako ne imadne drugog izlaza i globalnim, klasičnim ili atomskim, ratom.

Ta Rusija je na našim granicama. Ustaše su već jednom bacile u Dravu jednu Rusku pukovnicu, a Poglavar Hrvatske Države je odbio prolaz Rusima na Jadran, pa i uz cijenu priznanja NDH., sa strane Rusa. Nismo babe vraćare pa da sad postfactum nagadjamo šta bi bilo da smo Ruse pustili i prihvatili NDH u sklopu ruske strategije, te što bi bilo od Sredozemlja danas, da je Rusija imala jadransku ruku i našu Boku Kotorsku kao bazu za svoje atomske i druge podmornice, a za ledjima solidan hinterland od Hrvatske, Crne Gore i Albanije, tj. da se je mogao stvoriti naš san da spasimo Hrvatsku Državu, a Ruski san Petra Velikoga i Katrine, da izidju na toplu mora. Ali ovoga puta je nazočna Rusija na Jadranu i Sredozemlju sa svojim ratnim brodovima, koje je "došlo" za vrijeme židovsko-arapskog rata i "ostalo" ovdje te se kasnije o "pojačalo" i kako izgleda i "učvrstilo" u lukama Egipta, Alžira (Mazalquivir, velika baza bivše francuske flote na Sredozemlju, danas je u rukama Rusa) te možda i u Libiji i Sirijskoj obali, uz slobodni prolaz kroz Bosfor i Dardanelle i pasivnost Američke VI. Flote u Sredozemlju i okolnih naroda, koji sa ironijom svoj "Mare Nostrum" (naše more, mo) zovu "Mare Vestrum" (Vaše More). tj. Američko i Rusko. Kina bi teoretski i praktično mogla biti nazočna u Albaniji u bazama koje su u svoje vrijeme Rusi sebi izgradili i kasnije napustili. Logično je da sada Rusija želi dolinom Vardara izići na Solun, a to znači priključenje Makedonije svom vijernom i najsolidnijem savezniku Bugarskoj, ali to znači komadanje Jugoslavije.

Prema svemu Bugarska se sprema na akciju. Jake Radio postaje na samoj bugarskoj granici dan i noć obraduju stanovništvo Makedonije, te "Kosova i Metohije". Odakle i žurba da se samim Makedoncima prizna pravo na federaciju, jezik, crkvu i samoupravljanje, a Područje Srbije "Kosovo i Metohiji" kategoriju NOVE REPUBLIKE, koja bi isto federirala sa svojom albanskom zastavom, albanskim jezikom, albanskim ljudima i albanskim sudbinama, (poput srpska republika u Bosni i Hercegovini, mo) koje su na kraju krajeva, pripojenje matici zemlji, tj. Albaniji. Nedaju se više zvati Šćipteri, što je slično nazivu Gedže ili Vlasi, za Srbe.

Pokreću se Rusi, Bugari, Makedonci, - i naravno pokreću se Srbi, Rankovićevci, koji su uspjeli pokrenuti i nove "Protogeroviste" u formi grupa nesvijesnih ili prodanih Makedonaca, koji za srpske pare počimaju, otvorenim napadajima na Ustaše i komuniste, dobre i zle, mlade i stare, krive i prave HRVATE, na čitavi hrvatski narod, na sami pojam i ime Hrvat, navješćujući rat Hrvatima. To isto spada u "nemoguću mogućnost", znamo da su u svoje vrijeme Bugarska (Makedonstvujući) i Srbija (Protogerovisti) vodili krvavi bratski rat između tih frakcija i koji je paralizirao svaku djelatnost, a

za volju tobožnje "Stare" i "Južne" Srbije!

U zadnja vremena dogodilo se više toga što naslućuje aktivnost tih novih "protogerovista" ([čitaj Srba, mo](#)) u službi Rankovićevaca, (Paris, Goteborg, Malmo, Sydney, pisanje novine Makedonija itd). Događaju se sasna neočekivani događaji, rekli bi "nemogući", da u tučnjavi na jednoj strani stoje recimo "vječni saveznici" Hrvati i makedonci, Ustaše i Mihajlovisti, - a na drugoj strani "Hrvatski Revolucionarci. Udbaši" i makedonci - Protogerovisti-Rankovićevci i Ljotićevci, koji "čuvaju Jugoslaviju"..To je sve u teoriji zapadnog čovjeka u Americi, koji bi htio na Balkanu gledati očima američkog demokrate, sasna "nemoguće", ali znamo iz prošlosti da je sve to ne samo "moguće" nego da se i odigravalo to, i još mnoge druge stvari, kao što će se i opet odigravati, a nama tek ostaje da postfactum i sa gorčinom komentiramo: "nemoguće" i "tko bi to bio rekao".

Tako se događa i dogoditi će se da će mali konspiratori Balkana i opet driblati generalštabce bilo koje nacije, - ali će to plaćati narodi i među njima i naš hrvatski narod.

Ako bacimo jedan pogled na "hrvatske revolucionarne akcije" i na "slučaj Draganović" viditi ćemo, da smo samo slijedili, rekli bi, našu tradiciju neshvaćanja "nemogućih stvari". Mi smo te događaje ne samo pravilno ocjenili, nego i najavili. Jedni su nas shvatili, jedni nisu ali su nam vjerovali, treći su u pomanjkanju sigurna kormilara hrvatske politike u emigraciji i nama prilazili, četvrti su nemoćno slijegali ramenima i prepustili drugima taj "nemoguć" teret, peti su ostajali "kod svoga" u pomanjkanju snage da uoče činjenice, i umirali s tim svojim nostalgичnim i senilnim uvjerenjem, a bilo ih je i ima ([ih, mo](#)) dosta, koji su rekli da sve to ni Gospodin Bog nebi razumio i povukli se u svoj mir, svoju obitelj, svoj usamljeni bunker, koji su davno Boga i Hrvatsku zaboravili u tuđini, nego govorimo samo o pozetivnim ili barem poštenim reakcijama naših ljudi.

Bili ste svjedoci našega stava, koji je upodpunjen sa nekoliko poruka na magnetofonskim vrpcama, o kojima ste mogli samo djelomično saznati iz nešega tiska. Nastojali smo biti konkretni mjesto apstraktnih bulažnjenja. Naišli smo na mnogo otvorenih ruku i sredca, ali i na povika: "Opet Maks", i "Maks ne može", i mnogo toga, što nije potrebno prenašati, analizirati i podvrgavati kritici.

Istina bilo je i takvih, koji su sve svoje negativne ocjene moje osobe završavali sa rečenicom: "Doći će njegovo vrijeme" i "trebati ćemo mi Maksa".

Pa dobro, rekao bih, to je vrijeme došlo i treba se iznova baviti "neugodnim hrvatskim poslovima", koji su redovno u svojim pozitivnim aspektima bili iskorišćavani po našim političkim predvodnicima, a u negativnim aspektima padali osobno na moja ledja.

Iz gornjih razloga mi smo izvršili reorganizaciju struktura Odpora i stvorili "VANJSKI FRONT ODPORA" koji će, ako Bog da, brzo prohodati svojim vlastitim nogama i često vezan uz sve ono što bi mogli nazvati "DRINAPRESS", a koju djelatnost mislimo izdvojiti od djelatnosti "DOMOVINSKOG FRONTA" ili "POKRETA ODPORA", gdje moraju doći do izražaja, kako u unutarnjim hrvatskim odnosima, tako i u vanjsko-političkoj koncepciji, elementi "nemogući" za bilo kakvi tretman u emigraciji, u zemljama, gdje se u dobroj obitelji ne govori ni o Fidelu Kastru, ni o Titu, ni Maksu, ni o logorima, ni o humanom socijalizmu, kao što se ne govori o prostituciji, homoseksualcima, popovima gerilcima, oženjenim kanonicima i vambračnoj djeci.

Pokrenuli smo jedno vojno djelovanje "neugodnih poslova", koji mogu izgledati "nemogući", ali koji su, možda i najbitniji dio hrvatskih napora za izvojevanje hrvatske nezavisnosti.

"Gdje si Maksu" - znao sam čuti i čitati od mnogih! Ali tu smo i opet u problemu politike, a ne četovanja. Ja sam kao dijete otišao u "Pravašku Radničku Omladinu" i kasnije u "vojno-revolucionarnu bazu. - Jankapustu. O mojim pogreškama i grijesima mnogo se raspravljalo i pisalo i

mного toga ostalo za napisati, a ako je napisano, (Napisano je samo malo, a ima jedna skupina dobrih Hrvata koja radi na tome da se napiše i ono što se još nije napisalo, tako da se zna prava pravceta **ISTINA** o Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu, mo. Otporaš) za objelodaniti. Čitavu istinu zna samo nekoliko ispovjednika (dakle svećenika, mo) i Svemogići Sudac grijehnika i ispovjednika, tužitelja i tuženih, pa ostavimo i to po strani, jer nećemo ništa definitivna ustanoviti. Ali ostaju problemi, koji su službeno po većini proglašeni "nemogućima", a neslužbeno prepušteni "Maksu na nadležnost".

Jedan maldi intelektualc pokrenuo je bio jednu novinu i u njoj napisao: "da je ijedan od nas rekao ono, što je rekao Drinjanin, bili bi nas proglasili komunistima". Pa ipak na kraju je i on pošao Maksovim stopama, i rekao, ali previše kasno, a da bi bio dobio naslov "pametna heroja". Ne, niti je Maks komunistia, niti treba da to bude, niti bi bilo pametno takvim se predstavljati, jer baš kao takav ne bih imao šta reći. Ali kao hrvatski nacionalista, stari borac za Hrvarsku Državu i kao antikomunista, kao hrvatski vojnik, konspirativac, mogao bi biti koristan.

Ponavljam da ne tražim pristaše, jer ih nikad nisam imao, želio, ni trebao. Nisam političar, nego borac, pa neka svaki od Vas toj mojoj boračkoj kategoriji dade kakvu hoće nijansu. Tu ništa ili malo znači neki čin, javna priznanja ili javna napadanja. Tome ste bili svjedoci. Prenemaganja, zapomaganja, proklinjanja, zaklinjanja, plač i blačenje, niti su mene skrenuli s puta, niti su spriječili druge da me u borbi slijede. Što bude više "nemogućih" problema, što jači bude Ranković. što mahnitije stanje i ambijent, što bućniji četnici i srbokomunisti, što pasivniji i dekadantniji "zapad", to će suze manje vrijediti. U Katangi se interveniralo radi rudače urana za pravljenje atomskih bombi.

Onda su Uj. Nacije "mogle" intervenirati i intervenirale su. U Biafri kolju dnevno stotine i umiru deseci tisuća . Umire jedan narod, ali je "nemoguće" intervenirati, jer su svi interesirani u petroleju NIGERIE i uloznim kapitalima. Česi su prepušteni Rusima u Yalti, a sve drugo je prenemaganje i zapomaganje. Dubček to mora riješiti u Moskvi i tamo je otišao, iako zna da je "moguće" da se ne vrati. I kao što to može biti "moguće" i mnogom od nas, pa i Maksu, koji se htjedne baviti "nemogućim" poslovima. Zato se ovim pismom obraćam i predstavnicima onih, koji mi niječu bilo kakvu katagoriju, ali dopuštaju "da će doći Maksovo vrijeme".

Ja im velim: tu je to vrijeme i treba se požuriti, da ne prodje. (Ovo, nazovimo ga "Maksovo vrijeme", je uistinu donekle, urodilo plodom Hrvatskim Proljećem, koje je počelo najprije Deklaracijom Hrvatskog Književnog jezika 1967., pokretanje Hrvatskih Samostalnih Pisaca TIN UJEVIĆ i HRVATSKI KNJIŽEVNI LIST 1968/69., Hrvatski Tjednik 1970., pomol hrvatskog slobodnog govora, što je sve skupa rezultiralo SJEDNICOM KARADORĐEVO prosinac 1971., mo. Otporaš)

Neću zalaziti u tehničke detalje, jer ne spada u okvir ovog pisma, nego govorim načelno: jeste li voljni pomoći taj rad. AKO JESTE, POMOZITE, AKO TREBA DA SE OGRADJUJETE, OGRADITE SE I TAKO SI OSIGURAJTE ALIBI.

Pred par dana najnoviju interpretaciju jednog njemačkog komičara o razlozima izgubljena rata. On je naime pozvao publiku da digne ruku svaki onaj koji je bio u ratu protiv Rusa, Engleza, Francuza i Amerikanaca. Naravno nitko nije digao ruku. "Eto, sada znate zašto smo izgubili rat, jer na fronti smo bilo samo ja i Hitler". Tako nešto se događa i samnom. Iznima je bio Veliki Stepinac, koji niti je nijekao svoje veze sa mnom, niti me se htio odreći pred sudom. Ali, naravno, to je bio Stepinac...

Ljudi koji će Vam uručiti ovo moje pismo biti će diskretni. Oni su i pouzdani. Ako možete, pomozite nas materijalno, dajte svoj obol, jer bez sredstava ne može se voditi nikakva politika, a najmanje ona "nemoguća".

Mi smo stigli pred "PRVI KORAK" i idemo na svaki način. Ljudi Odpora će i nadalje raditi u novim

obicima i nastojati hrvatskim konspirativnim potezima dati političku podršku u koliko je to potrebno radi državotvornog karaktera. "Čupavci" ([Ovdje general misli na studente koji su pokrenuli masovne štrajkove po cijelom svijetu, a većina njih, ako ne i svi, imali su dugu kosu, pa je izgledalo kao da pred sobom vidiš čopor skitnica, mo. Otporaš](#)) se bune radi bune, a mi se borimo radi Hrvatske Države. Bez toga sva nastojanja ne bi imala smisla.

Kada je trebalo boriti se protivu komunizma, ja sam se borio. Nije to tajna za nikoga a najmanje za komuniste. I baš zato može imati stanovite vrijednosti ruka pomirnica hrvatskim konunistima za suradnju u rušenju Jugoslavije. ([Ovdje general misli na "PORUKA IZMIRENJA" koja je izišla u Istarskoj DRINI 1964., mo. Otporaš](#)) Tako, a ne obratno, tj. da njima treba suprostaviti ljude "čiste kao ljiljan", koji u životu ni "mrava zgzazili nisu". Za vrijeme rata, kako je mnogima od Vas poznato, ja sam vodio rat sa četnicima za svoj račun i onda, kada je Hrvatska Vlada s njim pregovarala, ili su to činili pojedini Ministri ili predstavnici pojedinih institucija lokalnog značenja. Nakon što je general Djukić, zamjenik Draže Mihailovića, dobio od Vlade i Vojnih vlasti dozvolu za prelaz za sebe i svoje ljude, on je tražio tada od Poglavnika, da razgovara sa mnom, i da od mene dobije potvrdu tih ugovora, jer: "prošli su slobodno oni, koji su imali njegovu privolu, i bez dozvole Vlade, a nisu prošli oni, koji su imali samo Vlade i Njemaca".

Komunisti u danom času mogu (i ne moraju) rešpektirati ljude, koji su se protiv njih borili baš zato, jer bi to i opet mogli činiti, a malo ili ništa su rešpektirali one, koji se nisu borili, jer se njih ne trebaju bojati. Vidi u Češkoj, gdje su ušle mađarske divizije onog istog Kadara, koji je prije Nadyove bune ležao "kao mađarski komunista" u zatvorima počupanih nokata. One iste divizije koje su se 1956. borile protiv Rusa i bile napuštene od Zapada! I još bi te divizije mogli vidjeti ne samo na granicama, nego i na području Jugoslavije. Finska se je kao mala borila protiv Rusije, bila je pobjedjena, ali je danas slobodna i priznata od Rusije. Mnogo bolje nego Češka, koja je dva puta postala slobodna i dva puta slobodu izgubila a da hitca opalila nije.

Pojava ruskih snaga nije dovoljna, čak ni samo rušenje Jugoslavije i komunističkog režima. Ništa definitivna nema u povijesti naroda. Ogromni blokovi jesu i ostaju jedni na suprot drugima. Tako i u Hrvatskoj (bilo kakvoj) ostaje problem komunista, antikomunista i ne komunista, ([KAKVA DOBRA PRONICLJIVOST I ISTINA JE IZREČENA U OVIM GENERALOVIM RIJEČIMA, ŠTO SE I DANAS MOŽE OČITOVATI U POLITIKI VLADE REPUBLIKE HRVATSKE, mo. Otporaš](#)) i nitko od nas ne može predvidjeti krajnji rezultat, jer ga nema. Ali ako želimo da nas se smatra ozbiljnim političkim ljudima, potrebno je zauzeti jedan stav i ne ostati skrštenih ruku u ovim časovima. Eto, tu smo. Ni na jednoj strani nema ukrućene monolitnosti, jer se i Rusima bune njihovi sateliti, i Amerikancima njihovi. Svi problemi, pa kako god se riješe, ostaju permanentni za dugo vremena. Ali narod koji želi svoju slobodu, mora voditi borbu za svoju nezavisnost i unutar nezavisnosti za svoju dobrobit, bez obzira sjene tenkova velikih potencija ili ravnoteže atomskog straha kod svijetu. Jedino što se ne može jest ono Mačekovo "Bumo vidili" jer ništa viditi nećemo, doli tragedije svoga naroda i svoje vlastite impotencije, koju skrivamo za tobožnje načelne i taktičke stavove, koji pokrivaju prostotu i golotinju vlastitih i osobnih interesa, komoditeta i često kukavičluka.

U takovu djelatnost valja ubrojiti i skrivanje za krilaticu da će "narod sprovesti svoje oslobođenje". Da, ali onda neće trebati onih, ni iz Domovine ni iz emigracije, koji nastoje govoriti u ime naroda, kojega su prepustili samome sebi.

I na kraju: što vrijedi Maks, ili netko drugi, što vrijedi ili ne vrijedi, reći će ono što u budućnosti učinimo ili propustimo učiniti. Reklo se mnogo o mojim ambicijama. Da, od najranijeg mojega djetinstva, tjerala me ambicija ulaska u povijest moga naroda. Ovu je probudio fra. Leon Petrović. koji je nas djake vodio po ruševinama naše slave i govorio nam o hrvatskoj veličini i budućnosti. I sada mislim na tu budućnost, koja će nas svrstati prema tome kako znadnemo ne samo sprovesti,

nego i završiti jedan život.

### (Napomena:

E, dragi moj i dragi naš generale, kako je tebe fra. Leo Petrović vodao po ruševinama, slavi i veličini naše Hrvatske, tako i ti nas vodaš kroz borbu i borbe za NDH i kroz razne primjere i razne načine kako se međusobno izmiriti, oprostiti jedan drugome, i svi zajedno u jedna ROV ZA JEDNU NAM HRVATSKU! Otporaš)

Svijestan sam činjenice da unatoč svega nisam osoba rekli bi "prihvatljiva" za zapad. Nu recite mi nakon iskrena ispita savjesti što se krije iza velikih "veličina", iza zavjese koju vlade, vojske, promidžba, institucije, pa i povijest, montiraju o pojedinim velikim ljudima, a da ne padamo tako nisko i konzultiramo lakaje, kućne sluge, pa i supruge i punice. Pa i ono što jest u pobjedama uvijek izgleda drugačije, a u porazu drukčije. Iza gloriosnih figura, medelja, zlatnih gumba, pripremljenih biografija, retuširanih stranica, moralnih veličina, čvrstine, karaktera i drugih vrlina, obično ima mnogo a nekada i previše mizerije, kruhoborstva, oportuniteta, svakidašnje sivosti, (u ovomo slučaju "svakidašnje sivosti" bi nekako značilo kao:"svakodnevnosti, mo) prosječne kulture, pa i nepismenosti. Tin Ujević bi rekao da se daju nagrade ne za "pismenost", nego "protiv pismenosti". (KANA, br. 5. 24 svibnja 1972. na stranici 44 donosi slijedeći opis kojeg bi se moglo, donekle, usporediti o gore navedenim pretjerivanjima i lažima o kojim general Drinjanin piše:

### "LAŽ

Zovem se Laž. Odmah po stvaranju svijeta krenula sam s Istinom u Svijet, u šetnju. Put nije bio lagan. najedno smo došli do neke rijeke. Hoćemo li se ovdje okupati - pitala sam Istinu. I Ona je pristala. I dok se Istina bezbrižno skinula i kupala, ja sam smislila plan. Žurno sam se vratila do obale i ukrala joj haljine. Ona je ostala sama, gola golceta. Otdada se krećem svijetom obučena i Njene haljine i kitim se Njenim perjem, a Ona se potucava svijetom gola, siromašna, bez šarma i privlačnosti. Kažu ljudi da se opasno širim svijetom. Moj je jedini saveznik starh. Nastanio se u svakome više ili manje. Najbolje uspjevamo izdaleka. Naša je najbolja publika masa. Imamo mi i svoje aktiviste. Vrlo su nam odani. Ima ih mnogo, veoma mnogo..." Tako to kaže KANA odmah iza Hrvatskog Proljeća i Bugojanske Akcije Finex 72. 1972., mo. Otptraš)

Da samo znate koliko se je "velikih ljudi" mizerno prodavalo ne za spasiti život, ili nekoga svoga, nego i za zdjelu čorbe ili komad kruha. Bilo je toga i kod nas, i na drugoj strani, a ne govorimo o najbjednijima, koji nisu bili ni na jednoj strani, i koji nisu poznavali granica ljudske mizerije, koju nije mogao zamisliti ni tragični De Vigny, (Plemić, Alferd de Vigny (1797-1863) francuski pisac, mo) koji je pisao o veličinama i podložnostima, (mizeriji), vojnog zvanja. I to sve kada se ratuje na zapadu i u klasičnim ratovima. Ali ratovati sa Srbima, sa četnicima, na Balkanu i usred građanskog rata, gdje smo divljali dobri i zli, pet i šest raznih vojska i u vrtlogu ideoloških borbi i upotrebljavajući metode partizanskog rata.

Ne, nisam htio sebe pravdati, jer sam mogao to učiniti i u listovima koje sam stvorio, nego sada pišem da bi hrvatske elite promislile na sve ono što nas dijeli, a među time je i često hipoteka "grijeha hrvatske revolucije". Nisam mislio revalorizirati te jade, niti ih braniti same po sebi, nego sam nabrojio nekoliko "olakotnih okolnosti" koje bi se davno zaboravile da smo rat dobili. Nismo ni mi tako zli, niti su tako oni "veliki", koje bi mnogi od Vas rado gledali na čelu hrvatskih vojnika.

U redu tih misli treba imati u vidu i još jednu činjenicu: da sam ja bio jedan od onih, koji se nije skrivao za ledja šefova, iz naših redova nestalih odgovornih ljudi, iako sam to mogao. Mislim da će ipak trebati radi povijestne istine govoriti i o tome, pa ako ikada trebadne, ja neću bježati iz moga djela odgovornosti zato, jer to nikome nebi koristilo, a njamanje Hrvatskoj. Negdje je mislim Leon VIII. napisao da bi svako pisanje povijesti trebala voditi dva osnovna zakona: ne lagati u namjeri da se čovjek predstavi boljim nego jest i drugo, ne imati nikada straha u kazivanju istine, iako osobno



nije ugodna. Mogli ste vidjeti na pr. da se nisam branio u pogledu odgovornosti za Vokića i Lorkovića, i dočekaao vrijeme da se je ustanovilo da nemam nikakve krivnje, da ih nisam ni zatvarao, ni sudio, ni tjerao, ni ubio.

**(Napomena:**

**Iako sam već o tome iznio tko je ubio i kada ministre NDH, Vokića i Lorkovića, ipak ću u idućem opisu, koji će biti kraj ovoga pisma, napisti tko ih je ubio.)**

**(Kako sam rekao u prošlom opisu da ću navesti podatak tko je ubio ministre NDH Antu Vokića i dra. Mladena Lorkovića. Taj podatak se nalazi u novini OBRANA br. 150, travanj 1971. Pošto sam to već iznio u detalje u prošlim opisima, ovdje ću samo navesti izvor i ime počinitelja. Njegovo je ime Mijo Grabovac iz Proložca kod Imotskog. Ovu informaciju je službeno saopćio Mirko Čavić, a državni bilježnik Republike Argentine potvrdio 12 prosinca 1959 godine u Cordoba, Republica Argentina. Mo)**

Mogao bih lako nastaviti pokazujući prstom na žive i mrtve, na zakone, herarhije, itd. ali to neću učiniti. Neću to ni u novom koraku privodjenju "neugodnih poslova" tj. u pokušaju da neutraliziramo stare i privedemo Hrvatskoj, kroatiziramo, mlade hrvatske komuniste i njihove suputnike, što je odgovoran i "neugodan posao". Možete svi biti sigurni, da se neću skrivati za druge, ni prebacivati krivnje, kao što ljudi često čine, nego ću znati snašati odgovornost, biti dosljedan prošlosti i misiji, koju mi nitko nije navalio na ledja, doli ja sam sebi. Kao što sam uvijek nastojao sačuvati slobodu vlastitog duha, znao sam biti vjeran i jednoj ekipi ljudi s kojima mislim da mogu nešto učiniti za Hrvatsku. Nova vremena, novi zahtjevi, novi ljudi, nove tehnike. Ta se sloboda unutarnjeg duha može sačuvati u svojoj nutрини i onda kada se prema vani mora prividno sklapati kompromise. Ne ulazim u ovu igru bez unutarnje rezerve i opreza. Ne znam dali sam uspio izraziti što sam htio, ovako na brzini, jer se radi o jednom pismu, a imam slab običaj, da sve pišem na brzinu i skorom nikada, već i radi pomanjkanja vremena, nikada ne korigiram. Ako sam uspio, bit će mi drago, a ako ne, ništa Vi izgubili niste.

Samo još jedan konkretni primjer, kako je teško boriti se na više frontova odjednom: u Australiji su naši tragali za jednim previše bučnim vikačem i "superrevolucionarcem", koji je proglasio izdajnikom svakog tko nije voljan dati svoje uštede u "fond za revoluciju". Kad su imali dosta podataka izvršili su mu premetačinu i ustanovili ne samo da je Udbaš, nego k tome i Srbini, sa regularnim posošom Jugoslavije, s kojim je putovao od zemlje do zemlje, a onda "nestajao" i uz pomoć infiltriranih Udbaša bio uvijek prihvaćen kao hrvatski "robijaš", "mučenik", "heroj", i naravno "organizator revolucionaraca". I kad su ga progljedali, izvadio bi iz kufera svoj pasoš, išao dalje i izlazio na sunce pod drugim imenom, na drugom mjestu, i u drugoj organizaciji. Moga bih Vam nabrojiti stotinjak takvih ili sličnih događaja, sa konkretnim podacima, imenima, datumima itd. Nu kome nisu dosta ove činjenice, neće ni deset sličnih.

Koristim ovu priliku da vam kažem nekoliko intimnih riječi o "hrvatskim komunistima". Dobar dio Vas je uvjeren da je na mjestu ona naša bosanska, iako vulgarna izreka, da se "ne može iz govana pitu napraviti". Tu bih htio odmah nadodati, da kada se govori o "komunistima" uopće, trebalo bi postaviti najprije jedno pitanje: što je komunizam, odnosno što je tko tražio u komunizmu, pa de se odgovori na pitanje: tko je, ili nije komunista, a onda opet unutar samog pojma: kakve vrsti je komunista, koliko je uvjerenja, koliko oportunist, koliko iz kukavičluka, koliko iz "klasnih" razloga, koliko pak iz same činjenice rata, gdje smo svi bili nekamo svrstani i kad to nismo htjeli. Sjećam se i nikada neću zaboraviti, da smo jednom zgodom jedna grupa svih dužnostnika sigurnosti obilazili zatvore "ustaškog stožera", improviziranih zatvora improviziranih institucija. Kod jednog zatvorenika, radnika iz Like, kao optužba stajalo je da je u jednoj brijačnici rekao da "bi trebalo sabotirati komunizam". U onim blaženim vremenima euforije i prodiranja prema Harkovu nekome se činilo da je to komunistička propaganda, pa čovjeka zgrabili, prebili i doveli ga u zatvor, gdje je

mjesecima ležao "radi sumnje komunističke propagande". Kasnije je jadan čovjek pao u borbama na Kordunu kao član Ustških Pripremnih Bojna, a njegov slučaj često spominjan kao karakterističan čega se sve može dogoditi za vrijeme jednog rata, rata-revolucije.

Osim toga svi mi znamo da je u svoje vrijeme svaki isticaj socijalnih prava bio skršen kao "komunizam", i da su najuspješniji antikomunisti postali iz razuvjerenih komunista, ali da su mnogi komunisti to postali, jer smo ih tamo gurnuli. Generalizirati danas o tome značilo bi isto što i govoriti o "ustašama", o "nastašama" i "pristašama". Tko je sve bio Ustaša? Moramo zato i u tom pogledu stvoriti jasnije definicije. I kad smo već ustanovili za koga da je "komunista-komunista", kao što smo nekoć dobru kafu morali zvati "kafe-kafe" za razliku samo od "kafe", koja nije bila kafa, i k tome još uvijek praviti razliku među starima i mladima, gdje stari komunisti traže u našim Srbima svoju životnu sigurnost, a mladi zaziru od istih i drugih, - ali možada više još od nas, tj. "ustaša", "fašista", "klerofašista", "nacionalista" ili kako su nas već klasificirali.

Još jednom molim da ovih par riječi shvatite kao jedan intimni razgovor ili osobno pismo.

U to ime ja Vas, postovani gospodine i hrvatski brate, pozdravljam uz naš vojnički pozdrav

general Drinjanin

ispod je generalov podpis i grb Odpora.

Ovo pismo je poslato pod brojem 00045 Boži Čuvalu.

(Kraj ovog pisma generala Drinjanina HRVATSKIM ELITAMA. Otporaš)

14-04-2014 14:06 [#197](#)

### **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

### **HRVATSKI NARODNI ODPOR - U OGLEDALU POVIJESTI**

(Ovo je originalno ime kada se je na Ivan planini u listopadu 1944 godine osnovao HRVATSKI NARODNI ODPOR kao zalaznica HOS. Na čelo HNO hrvatska državna vlada je (po)stavila generala HOS Vjekoslava Maksa Luburića.

Godine 1951. u suglasnosti hrvatske državne vlade i Poglavnika dra. Ante Pavelića general Maks Luburić reorganizira i pokreće HNO i mjesečnik "DRINA", koja je u to vrijeme bila više kao vijestnik između razbacanih hrvatskih boraca u emigraciji. U tim "DRINAMA" Maks Luburić uzima ime "general DRINJANI", piše mnoga pisma, izvještaje, okružnice, članke što sve potpisuje pod imenom "general Drinjanin". Mnoge uspomene i ratne dogodovštine su u tim "DRINAMA" opisane i tako sačuvane za povijest.

Kada je došlo do razlaza između Poglavnika i generala Drinjanina 1956 godine, dolazi i do obustave svih aktivnosti HNO kao i izlaženje časopisa "DRINA". Tko bi iz bliza čitao u tim "DRINAMA" Maksa Luburića pisanja, očito bi mogao shvatiti po pisanju i izražaju da je Maks ostao onaj isti Maks iz Janka puste i rata.

Poslije Poglavnikove smrti 29 prosinca 1959 godine u Madridu, Maks Luburić se iz zimskog sna od skoro četiri godine pokreće. Odmah u početku 1960 g. pokreće organizaciju HNO, izdaje letak **PRVI KORAK i TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI**, u ožujku daje intervju novini NOVA HRVATSKA koju u Londonu izdaje Jakša Kušan, gdje otvoreno govori da su grijesi "ustaške revolucije" na njemu i da nikada više neće biti Poglavnika, dvije vojske i Crne Legije u borbi za hrvatsku državu. U tom intervjuu je najznačajnije kada je rekao: "...da su neke ustaške glave počele misliti svojom glavom..."

Od tada je počeo novi horizont HNO u službi Domovine Hrvatske. Pratiti pisanje Maksa Luburića prije smrti Poglavnika i poslije smrti Poglavnika, uočiti će se velika politička promjena, a ne nacionalna.

Poslije pogibije generala Drinjanina 20 travnja 1969 godine, dolazi do velikog nesnalaženja u organizaciji HNO. Novina OBRANA neredovito je izlazila sve do potpunog prestanka 1975 godine. Časopis "DRINA" je prestao izlaziti. Izišla su dva ili tri časopisa koja su već od prije bili pripremljeni za tiskanje. Napetost između Glavnih Povjerenika HNO se širi sve više i više. Saziva se Glavna Sjednica svih Povjerenika HNO u Hamilton, Canada 1974 godine. Na jednoj strani izabran je za Glavnog Pročelnika Stipe Bilandžić iz Njemačke a na drugoj Dinko Šakić, zet generala Drinjanina. Tako dolazi do polarizacije ove hrvatske vojničke i stegovne organizacije HNO.

Novi Pročelnik HNO Stipe Biladžić sa svojim najužim suradnicima u Glavnom Pročelništvu: Mirko Bušić, Argentina, Tomislav Kvaternik, odnosno Nikola Štedul, Škodska, Ante Ljubas, Stipe Šego i Mile Markić, Chicago, počimaju davati nove smjernice, u duhu tadašnjice 1975/76., organizaciji HNO. Proljećari, Bruno Bušić, Franjo Mikulić, Zlatko Markus i drugi su srcem i dušom, drugim riječima idejno bili uz zacrtani program HNO.

Glavno Pročelništvo Hrvatskog Narodnog Otpora HNO je sazvalo sjednicu u Chicagu 1977 godine. Tada se je izabralo za Kontinentalnog Pročelnika za sjeverni kontinent gospodina Milu Boban iz San Francisca. Bruno Bišić je izradio i tiskao jednu knjižicu UPUTE ZA OSLOBODITELJSKI RAD - hrvatski grb - GLAVNO SJEDIŠTE HRVATSKIH OSLOBODITELJSKIH SNAGA, Zagreb 1977. Tada se je poteglo pitanje riječi "osloboditeljskih" umjesto "oslobodilačkih", našto je Bruno odgovorio da je jezik živ kao i riba i da se mora prilagođivati duhu i vremenu u kojem hrvatski narod živi. Tada smo mi OTPORAŠI došli do ideje da se riječ "Otpor" fonetički više izgovara "Otpor" nego "Odpor". Izradili smo i izdali USTAVNA I TEMELJNA NAČELA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA. Otporaš.)

Sada donosim ovdje:

**RESISTENCIA NACIONAL CROATA (ovdje grb otopra) CROATIAN NATIONAL RESISTANCE**

secretaria general secretary's general office

**HRVATSKI NARODNI ODPOR**

ured glavnog tajnika

**GLAVNI STAN ODPORA,**

Br. Z.: 738/64.

**OTVORENA ZAPOVJED**

bratu MILANU MARKICH, glavnom povjereniku Otpora, da kao posebni izaslanik Zapovjednog

Skupa odputuje u Njemačku, te u istoj obadje naše povjerenike i suradnike i izvrši sljedeće:

**1.)** Provjeri i reorganizira sva povjereništva, te smjeni ili postavi druge povjerenike, ako potrebe zahievaju.

**2.)** Skupi podatke o kretanju neprijateljskih agenata, te provjeri podatke o onim Hrvatima, koji rade za tudjina i strane službe.

**3.)** Održi sastanke glavnih suradnika i ustanovi taktiku za rad u budućnosti.

Svi su pripadnici HOS-a i ODPORA dužni dati svu pomoć br. Markiću u toj misiji i staviti mu na raspolaganje sve podatke.

Uz naš vojnički pozdrav,

**general Drinjanin**  
podpis

Veliki okrugli grb HNO s tropletom okolo.

15-04-2014 02:20 [#198](#)

**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

## **U SPOMEN VIDOVIKOG GENERALA V. LUBURIĆA**

40 godina poslije krvave pogibije

**Piše: J. Ivan Prcela**

### **Moja definicija generala Luburića**

Dne 11. svibnja 1969., pred tužnim skupom u Clevelandu ovako sam definirao umno prodoran i vidovit duh generala-viteza Vjekoslava Maksa Luburića: "Što čini jednoga lidera različitim od drugih ljudi u poslovanju ili na bilo kojoj dužnosti? Lider se ne radja nego se kuje u kovačnici života. Lider vidi ono što on uistinu jest a ne što bi mu bilo drago vidjeti. Lider se ne boji prstom ukazati na istinu ma koliko ona bila gorka. On je optimist kojega "željezni zakoni" determinizma nisu dotaknuli. Kad on čuje drukčiji ritam, ne zabrinjava ga mogućnost da on ide u raskorak. On se radije hvata originalne ideje i nastoji je učiniti izvedivom. Lider je svjestan odgovornosti da mora tražiti nove puteve i ispuniti nemoguće te ostaviti u baštinu svima onima koji se oko njega okupljaju ne samo ideju koja do u dubine ispituje sve događaje nego i duh koji gleda na odlučnost u djelovanju kao na osebinu koja je uvijek dobro došla i od koje se nikada ne smije bježati."

### **Prema susretu s generalom Luburićem**

Za te osebine generala Luburića mnogo puta sam čuo i o njima čitao u godinama 1941-1945 Prvoga domovinskog rata, kada sam se kao mladi franjevac molitvom i učenjem za život pripravljaao na Visovcu, u Sinju i u Makarskoj. Pedesetih godina prošloga stoljeća u Clevelandu sam o tome

junačkome hrvatskom generalu doznao od Bože Bagarića, hrvatskog vojnog veterana iz Bukovice kod Tomislavgrada; od Štefa Crničkog, prekaljenoga zagrebačkog Starčevićanca već u vrijeme kraljevske Jugoslavije; i od Rudolfa Erića, legendarnog hrvatskog Domobranca u SAD-u još prije NDH-a. O našem dragome generalu doznao sam također i od ustaškog satnika Ante Pivca, sina Krešimirovog grada Šibenika. Od spomenute četvorice i od drugih članova Kola hrvatskih vitezova (iz ove udruge sredinom 60-tih godina nikla je dinamična organizacija Američkih prijatelja hrvatskog narodnog o d p o r a) mnogo sam naučio o prodornome duhu generala Luburića. Oni su me njemu toplo preporučili i puteve mi utrli da se s njime u ljetu 1960. u Valenciji sastanem, kadno sam na mojim putovanjima po Zapadnoj Europi posjetio najistaknutije hrvatske javne djelatnike.

Za sastanak s generalom Luburićem pripravlja sam se također svojim posjetom fra Branku Mariću u franjevačkom samostanu San Francisco El Grande u Madridu. Ovaj hercegovački fratar kao poznavatelj Poglavnika Ante Pavelića i Maksa Luburića odveo me je da na Poglavnikov grob u ime Ujedinjenih američkih Hrvata u Clevelandu položim velik vijenac cvijeća. Međutim, najviše sam upoznao veličinu duha generala Luburića od njegovih velikih štovatelja prof. Pavla Tijana, enciklopedijski obrazovanoga Senjanina, i od njegove supruga-junakinje Nedjeljke Tijan Luetić, kćerke hrvatske državotvorne splitske obitelji Luetić. Oni, i blagoslov Nadbiskupa Ivana Ev. Šarića baš na smrtnome krevetu, uputili su me na točnu adresu generala Luburića u njegovome poslovnome uredu u Valenciji. Kao što sam nekoliko dana prije preko hrvatske sekcije Nacionalnog španjolskoga radija u Madridu pred hrvatske domovinske slušatelje iznio veličantsven uspjeh Petnaeste godišnjice blajburške tragedije u Clevelandu (ona je 2. lipnja 1960. u analima američkog Kongresa u Washingtonu, CONGRESSIONAL QUARTERLY, nadugo zabilježena) isto tako sam nastupio i pred toplo-prijaznim generalom Luburićem.

### **Sastanak s junakom širokih pogleda**

Budući da su Rezolucijom UA Hrvata u Clevelandu i brošuram S. W. Skertića o Blajburško-mariborskim pokoljima (vidi CONGRESSIONAL RECORD od 2. lipnja 1960.) već bile date smjernice za moje daljnje istraživanje i promicanje istine o Blajburškoj tragediji, glavna svrha mojega sastanka s generalom Luburićem bila je utjecati na njega da on kao član Glavnog ustaškog stana napiše svoj iskaz, kako je došlo do povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji. On me je velikom pozornošću saslušao i obećao mi taj iskaz napisati i poštom mi ga u Cleveland poslati. I ja sam njega pažljivo saslušao i njegovim vidovitim pogledima o izmirenju ustaških i partizanskih sinova u svrhu rušenja hrvatožderne Jugoslavije toliko frapiran ostao, da sam na licu mjesta postao njegov sljedbenik. U tim časovima došle su mi na pamet riječi dr. fra Otona Knezovića, koje sam u Chicagu pedesetih godina od njega čuo, naime, da jedino general Luburić posjeduje sposobnost Hrvate ujediniti u rušenju Jugoslavije i ponovnome ostvarenju Države Hrvatske. Upravo zato, desetak godina kasnije sam na proslavi 20. godišnjice uspostave NDH-a ovako u Torontu izrazio Maksove državotvorne poglede:

"General Luburić Vam preko mene poručuje da U NARODNOM RADU GLEDATE NAJPRIJE NA SLUŽBU DOMOVINI I NA SVEOPĆE DOBRO HRVATSKOG NARODA I DA SE ČUVATE KULTA BILO KOJE POJEDINE OSOBE. ON VAM SVIMA NAPOMINJE DA NE ISTIČETE NI NJEGOVO IME JER ISTICANJE POJEDINANACA VIŠE NEGO NARODNOG PROGRAMA URODJUJE NEUSPJEHOM PA ČAK I TRAGEDIJOM ZA HRVATSKU STVAR."

### **Razgovori s povjesničarom Draganovićem i drugi susreti**

Iz Španjolske put me odveo u Rim, gdje sam u Zavodu Sv. Jeronima imao duge razgovore s dr. K. Draganovićem kao najboljim poznavateljem Blajburške tragedije. S njime sam se dogovorio, kako ćemo zajednički raditi na pripremanju djela, kojemu smo već u Clevelandu postavili čvrste temelje. Iz Rima sam otišao u Klagenfurt a odavle u grad Bleiburg. Zatim sam vlakom otputovao za München i u njemu, radi Mejunarodnog euharistijskog kongresa, desetak dana ostao. U tom



glavnom gradu Bavorske često sam se sastajao s dr. Brankom i s dr. Ivanom Jelićem. Tu sam od njih i od drugih istaknutih Hrvata, kao na pr., od don Vilima Cecelje, fra Mirka Čovića, puk. Pjanića, puk. Batušića, dr. Buća, gosp. M. Ilinića, itd. tražio suradnju i moralnu podršku u promicanju Blajburške tragedije. S istim planovima otputovao sam također u London na duge razgovore s dr. Jurjem Krnjevićem i s osobljem "Nove Hrvatske". O svim tim posjetima javljao sam vidovitom generalu Luburiću jer me je on kao revolucionarac, ratnik, general i sve od jeseni 1944. zapovjednik Hrvatskog narodnog odpora najbolje razumio u pitanju Blajburške akcije. Prihvatio me je kao borca čvrste volje i spremna duha da, kako je on često isticao, RAZVIJEM BORBU BAŠ S BLEIBURGOM, GDJE JE MASOVNIM POKOLJIMA HRVATSKA VOJSKA ZAUSTAVLJENA.

Posljednje desetljeće života generala Luburića, tj. razdoblje 1960-1969, prepuno je duboko-umnih njegovih tekstova, kako o rušenju Jugoslavije iznutra treba ujediniti sinove hrvatskih ustaša i partizana i kako se politički i vojno treba pripremati za ponovnu uspostavu Države Hrvatske. Ti tekstovi su objavljeni u posebno tiskanom letcima. Otiskivani su bili u Drinapressu, koju je on stvorio velikom novčanom pomoći svojih vjernih sljedbenika. Na prvom mjestu su to bili njegovi odporaši bojnik Stjepan Fistrović iz Lima, Peru, i Stipe Šego iz Chicaga. Ta izdanja Drinapressa su ne samo letci nego brojne knjige iz vojne znanosti. Tu dalekosežnu Doktrinu generala Luburića širili su ogranci i članstvo H. N. O d p o r a u SAD-u, Kanadi, Australiji, Južnoj Americi i u Zapadnoj Europi. Ta Doktrina širila se je i u našoj široj Hrvatskoj, prodrijevši čak i u redove Komunističke partije u Hrvatskoj, na čelu s Mikom Tripalom. On i ja učenici smo bili Franjevačke klasične gimnazije u Sinju još za vrijeme Kraljevske Jugoslavije. M. Tripalo često se je služio tekstovima generala Luburića, iz čije Doktrine je niklo i Hrvatsko proljeće

### **Razbukta vatra Blajburške akcije**

U godinama 1960-1969 razvila se je i razbukta također Blajburška akcija, kojoj sam ja bio na čelu. Tu akciju je svim žarom promicao general Luburić, kako to možemo čitati na mnogim, mnogim stranicama službenih odporaških glasila "Drine" i "Obrane". One su preko odporaških organizacija po svijetu bile širene pa je preko njih dopirala moćna riječ o mojemu pisanju, organiziranju Blajburških komemoracija i pripremanju obsežne knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE (Pothvat klaonica). Stizala je i novčana pomoć, najviše od ogranaka HN O d p o r a, za to monumentalno izdanje. Tolika je bila ta pomoć, da su zli jezici širili "priče", kako ja spremam odporašku knjigu a ne djelo od sveopće hrvatske vrijednosti. Unatoč tome, ja sam baš udarnički vršio svoje DERŽANSTVO naprema svome poklanome naraštaju, umnažajući i prevadjajući dokumente, podržavajući korespondenciju, upravljajući sakupljenim novcem, itd., itd. Upravo zato, general Luburić me je ranih 60-tih godina "mobilizirao" i udijelio mi čin satnika, ali ja sam mu smjesta odgovorio, da on mene kao američkog državljanina ne može mobilizirati niti imenovati satnikom. Uz to sam nadodao, da ja samo želim biti njegov vjerni suradnik Ivan Prcela. On se na moj odgovor nije naljutio, nego me je čak skupa s puk. Erićem i puk. Crničkim ubrojio u svoja TRI VELIKA. Ostao je on, dakle, dosljedno vjeran onome što mi je već godine 1960. jednom pisao: "Ivane, Ti iza sebe ostavljaš tako dobar dojam, da se prvi sastanak s Tobom ne može nikada zaboraviti." Eto, tako ja udjoh u krug TROJICE VELIKIH vidovitog hrvatskog generala Luburića.

Pri koncu 1962. poštom sam primio iskaz generala Luburića, kako je došlo do povlačenja Hrvatske Vojske prema Austriji. Ovim dokumentom bili su još više utvrđeni temelji mojega životnoga djela o Blajburškoj tragediji. Odmah sam počeo planirati svoje putovanje u Španjolsku za slijedeću godinu, zapravo dug posjet našem junačkome hrvatskom generalu. Tako, u ljetu 1963. dva mjeseca sam proveo kod njega u gradu Carcagente, gdje se je on pod zaštitom vjernoga prijatelja Padre Miguel Oltre krio u jednoj iznajmljenoj kući u neposrednoj blizini franjevačke škole Colegio San Antonio. Rektor ove škole bio je taj učeni Padre M. Oltra. Do tada, za mene i široku javnost Maksova adresa bila je jedino na poštanskim pretincima u Madridu i Valenciji a toga ljeta točna adresa je postala - Calle Santa Ana 33, Carcagente (Valencia). Na toj adresi nalazila se je i Drinapress, odakle se je po svijetu i u Lijepoj našoj širila POVIJESNA Doktrina generala Luburića o

rušenju Jugoslavije i o ponovnoj uspostavi Države Hrvatske. Ta vrlo plodna izdavačka kuća stvorena je od poduzetnoga i vidovitog generala Luburića obilatom financijskom pomoći njegovih sljedbenika, među kojima su se najviše istakli bojnik Stjepan Fistrović iz Lime, Peru, i Stipe Šego (rođen i pokopan u Medjugorju) iz Chicaga.

### **Upoznavajući Doktrinu o rušenju Jugoslavije**

Živeći puna dva mjeseca kod nezaboravnoga svog prijatelja i suborca generala Luburića, izbliza sam ga promatrao, slušao i pomagao mu u Drinapressu. U to vrijeme on mi je za glavni zadatak dao da za obljelodanjenje preuredim doživljaje Safeta Jaškića iz Osnabrucka u Zapadnoj Njemačkoj. Prvu polovicu te Jaškićeve knjige sam preuredio a drugu polovicu sam ostavio za dr. Dabu Peranića u Parizu jer sam, idući na dnevnu svetu Misu i Pričest u franjevačkoj crkvi Sv. Franje, susreo franjevačku trećoredkinju Ameliju Consuelo Mir pa smo si malo pomalo obećali doživotnu vjernost, koja je 26. prosinca 1963. konačno zapečaćena velikim sakramentom svete Ženidbe. Tih nezaboravnih dana u Cargenteu, mnogo puta na licu mjesta sam se uvjerio, kako nas veliki hrvatski general Luburić ljubomorno brani povijest Hrvatskog narodnog odpora, korijenski pisanoga u vrijeme njegova osnutka 1944. i pedesetih godina KORIJENSKI od njega obnovljenoga u prijateljskoj nam zemlji Španjolskoj. Po hrvatskim novinama njegov dragi H. N. ODPOR namjerno su izvrtali u "Odbor", "Otpor" i tome slično. NJEGA JE TO DO U DUBINE SRCA POGADJALO jer on je u tome vidio, da protivnici i neprijatelji H. N. O d p o r a time žele promjeniti smjernice toga dičnoga hrvatskog državotvornog Pokreta.

Iako su ga te pojave pogadjale, on je ipak sa mnom šale zbijao o meni nadasve dragoj Blajburškoj akciji. Znao mi je dobaciti: "Ivane, čime bi se Ti bavio i o čemu bi pisao da se nikada Blajburška tragedija nije desila?" Ja bih mu odgovorio: "Dragi moj Makse, u tome slučaju ja bih sigurno pisao o dubini i visini, dužini i širini Božje i romantične ljubavi!" Na to je on nadodavao: "Ivane, počekaj sa Ženidbom dok ne odrastu moje kćerke Drina i Mirica!" Te prekrasne djevojčice i njihova braća Domagoj (Donchi) i Vjeko mene su od milja nazivali "Strikom Ivanom" i u srce su me dirali jer je u to vrijeme njihov nježni otac bio sudski rastavljen od majke im Isabele. Sud ih je povjerio skrbništvu NE njihove majke nego oca jer u njemu je sud, isto kao i ja, upoznao VELIKOGA LJUBITELJA ŽIVOTA I ZAGOVARATELJA JOŠ BROJNIJE SVOJE VLASTITE OBITELJI...

### **"Doličan doček" najvećega krvnika hrvatskog naroda**

Uvijek vjerni uputama vidovitoga generala Luburića, da hrvatsku borbu vodimo u skladu sa zakonima zemlje u kojoj živimo, mi američki Hrvati smo u zadnjoj trećini godine 1963. razvili vrlo zavidnu promičbu sveopće hrvatske stvari.

Pod vodstvom Rudolfa Erića pripremali smo se za "doličan doček" Tita u Bijeloj kući kod Predsjednika Kennedyja. Ja sam pripremio jedan dug opis najglavijih dijelova Blajburške tragedije - OSAM dugih i predugih "marševa smrti" od Bleiburga do rumunjsko-jugoslavenske granice. Te "marševe" sam ocrtao jasnom mapom i njih osvijetlio dugim sastavom pod naslovom THE POSTWAR MASSACRES IN YUGOSLAVIA.

Na osam punih stranica velikog formata tu analizu dao sam tiskati u nekoliko stotina primjeraka pa smo to poštom razaslali na mnoge važne adrese, uključivši i Bijelu kuću. Američki Hrvati iz Clevelanda, New Yorka, Chicaga i drugih gradova pod vodstvom R.Erića otišli su da pred Bijelom kućom masovno prosvjeduju protiv Tita, dijelili su tu otiskanu analizu o Titovoj strahovladi i o masovnim pokoljima hrvatskih ratnih zarobljenika. Prosvjedi su dobro odjeknuli na televiziji i u američkim novinama, uključivši čak i New York Times. I general Luburić čitavu jednu stranicu "Obrane" posvetio je tim prosvjedima.

Na prosvjedima ja nisam bio jer sam ostao predavati svojim razredima na Charles F. Brush High Schoolu u Lyndhurstu, Ohio. Američki tajni agenti ipak me nisu pustili u miru, nego su me u toj školi došli ispitivati o tobožnjim planovima, da mi Hrvati planiramo ubiti Tita. Dva agenta ispitivala su me u jednoj sobi na domak direktorovom uredu. Odmah sam im odvažno odgovorio, da mogu biti

sigurni da ja ne ću pucati na Tita iz svojega razreda, ali ako ga slučajno netko u Washingtonu ubije, ja ću organizirati svečani program zahvalnosti Bogu, da je taj najgori međunarodni zločinac konačno "dolično" završio. Na to će oni meni, da se uopće ne slažu s mojim mišljenjem. Odgovorio sam im, da se ne radi o nikakvom mišljenju, nego o dokazanim činjenicama iz najnovije povijesti moje rodne Hrvatske. Te povijesne činjenice, kako im rekoh, ja stručno istražujem i o njima već pripremam obsežno djelo. Za dokaz toga istraživanja dao sam im našu ukusnu brošuru o OSAM "marševa smrti" uzduž cijele Jugoslavije.

Ni tri tjedna nisu prošla od toga mojega neugodnog razgovora s američkim tajnim agentima, kadno u Dallasu 22. studenoga 1963. bi ubijen Presjednik Kennedy. Američke tajne službe više su štitile krvnika Josipa Broza Tita nego svoga mladoga i popularnog presjednika!! General Luburić prati me u novu fazu mojega života

Unatoč iznenadnom ubojstvu Predsjednika Kennedyja, moji planovi za vjenčanje s mojom cargagentskom odabranicom nisu bili prekinuti pa par dana prije Božića 1963. ja se opet nadjoh u kući dragog mi prijatelja generala Luburića. Iz te kuće od njega sam čak i otpraćen bio u župnu crkvu Nuestra Senora de Remedios u Carcagenteu. Pred tom čudotvornom Gospinom slikom 26. prosinca vjenčao sam se sa svojom Amelijom Consuelo Mir. Na njezinoj lijevoj strani klečala joj je majka Remedios a na mojoj desnoj strani kum mi je bio general-vitez Vjekoslav Luburić. Padre Filibero Mir, brat moje odabranice i k tome svećenik-franjevac, u ime Crkve Kristove je blagoslovio naše vjenčanje a propovjednik nam je bio Padre Miguel Oltra, veliki, veliki prijatelj našega kuma generala Luburića. I četvero generalove djece bili su na toj nezaboravnoj svečanosti. Moja A. Consuelo "Chelo" i ja otišli smo u Madrid na naše bračno "putovanje". Tri puna tjedna odsjeli smo u Hotelu Nacional blizu željezničke postaje Atocha. Taj hotel smo si izabrali jer smo znali da tu odsjeda naš kum general Luburić kadgod ga put vodi u Madrid. U prekrasnom glavnom gradu Španjolske morali smo biti radi mnogih, mnogih procedura na američkom veleposlanstvu za što skoriji ulazak moje supruge u SAD. Zahvaleći baš Padre Miguel Oltri, prijatelju našega kuma, i njegovom uplivu na američkom poslanstvu, moja Chelo dosta brzo je dobila papire za ulazak u Ameriku. Za vrijeme našega trodnevnoga boravka u Madridu u posjet nam je došao naš kum general Luburić. S njime je bio Padre M. Oltra i još jedan njegov franjevački subrat. Sav sretan general je meni na poklon donio tek u Buenos Airesu objavljenu knjigu na španjolskom - LA TRAGEDIA DE BLEIBURG u izdanju revije "Studia Croatica". Prije nekoliko mjeseci za tu knjigu, na nagovor generala Luburića, ja sam poslao dvadesetak iskaza o Blajburškoj tragediji, sakupljenih od dr. Krunoslava Draganovića. Za to izdanje poslao sam takodjer dugi iskaz generala Luburića o povlačenju Hrvatske Vojske.

U toj knjizi taj njegov iskaz nisam našao, ali drugi iskazi iz moje pripremane knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE bili su na španjolski prevedeni i u to izdanje uključeni. U tome novo-objelodanjenom djelu uzalud sam tražio nekakvo priznanje za dvadesetak iskaza, od mene njima u Buenos Airesu dostavljenih. Jedino "priznanje" sam našao, što se u knjizi spominje NE jedan, nego tri Odbora za istraživanje Blajburške tragedije - u Clevelandu, Rimu i Buenos Airesu. Od godine 1960. do konca 1963. po hrvatskim novinama se znalo samo za jedno tijelo KAO ODBOR a eto, tada se na stranicama knjige LA TRAGEDIA DE BLEIBURG iznenada pojavila tri "Odbora"!! Upravo zato, ta knjiga se spominjala onda a i dandanas se PROTUČINJENIČNO spominje (vidi članak Zvonimira Springera u ZBORNIKU Četvrtoga žrtvoslovnog kongresa) kao majka drugih knjiga o Blajburškoj tragediji. Činjenicno stanje je skroz drukčije jer ja sam svome životnome djelu čvrste temelje postavio već godine 1960. i iz njega dosta dokumenata u Buenos Aires poslao.

### **Neprestana borba oko iskaza generala Luburića**

Nakon povratka u Cleveland opet, iako oženjen, dao sam se svim žarom na prevadjanje mnogih dokumenata o Blajburškoj tragediji. Najviše me je ipak zanimao iskaz generala Luburića o povlačenju Hrvatskih oružanih snaga prema Austriji jer sam tu njegovu analizu smatrao kamenom-

temeljcem mojega već pripremanoga životnog djela. Iskaz generala-viteza DOSLOVNO sam na engleski preveo i onda ga svome suuredniku dr. Guldescuu, profesoru povijesti na Fayetteville State Teachers' Collegeu u Sjevernoj Karolini, na uvid poslao. Njemu se je smjesta neobično svidio taj Maksov opis ondašnjih događaja. Taj američko-hrvatski povjesničar onda je taj vrijedni dokument preuredio i u engleskom jeziku za američku čitalačku publiku savršeno dotjerao te onda meni kao odgovornom uredniku natrag dostavio. Odmah sam vidio, da je taj iskaz toliko preuredjen da sam ga između redaka s engleskog na hrvatski preveo. Taj preuredjeni i dobro organizirani tekst generalu Luburiću sam poštom poslao, da on engleski tekst odobri i potpiše. Nakon nedugog čekanja, manuskript sam natrag primio sa sljedećom napomenom: "Svaki prevod i pregrupiranje dovodi do manjih ili bitnijih pogrešnih interpretacija i posebno kad to čine osobe koje ne poznaju predmet izbliza."

General Luburić kao istinoljubiv i izvanredno nadaren pisac pred mene je na više od dvije gusto tipkane stranice pomnjivo napisao ŠESNAEST svojih ispravaka koje je "bezuvjetno potrebno u tekst unijeti jer ćemo se izvrnuti ruglu, kritici i ima ih previše koji bi to jedva dočekali. Ima tako velikih kontradikcija u izjavama, da se to jednome vojniku nikada ne bi oprostilo." Čim sam te BEZUVJETNE ispravke u ruke primio, spremno sam ih sve u generalov iskaz unio i tako ispravljen čitav tekst dr. Guldescuu natrag poslao. On se je sa svim ispravcima potpuno složio i manuskript mi poštom poslao, postavivši mi i on svoj NEOPOZIV UVJET, naime, da iskaz generala Luburića u našu knjigu mora ući kao Treće poglavlje. Inače, on (Guldescu), prestaje biti moj suurednik. Dr. Guldescu je tako postupio jer je, što se tiče generalova Poglavlja, od mene znao za "povuci-potegni" stavove mnogih hrvatskih povjesničara i drugih pisaca .

Ta grmljavina je od mene detaljno opisana u HRVATSKOM HOLOKAUSTU od 2001. i od 2005. godine. pa ne želim više ulaziti u te dobronamjerne ali i zlonamjerne kritike. Nestanak dr. Draganovića, pogibija gen. Luburića i izlazak mojega djela

U ljetu godine 1967. ja sam opet otputovao u Carcagente, ali ovoga puta sam sa trudnom ženom i dvoje male djece boravio u rodnoj kući moje supruge. Ja sam si ipak našao vremena da budem sa svojim dragim kumom generalom-vitezom Luburićem. On je posebnom nježnošću oca svoje četvero djece moju dječicu grlio i ljubio a mojemu četveromjesečnom sinčiću Josipu od srca je zaželio da jednom postane hrvatski general ili hrvatski kardinal. U generalovoj iznajmljenoj kući opet sam s njime mnogo razgovora vodio i s njime opet pomnjivo, pomnjivo njegovo dugo Treće poglavlje pregledao. ON GA JE PRED A MNOM ČAK I U ENGLJESKOM PREVODU TU NA LICU MJESTA POTPISAO. Unatoč tadašnjem protivljenju dr. Krunoslava Draganovića (s njime su se slagali R. Erić i drugi vodeći odporaši) da generalov iskaz udje u moje životno djelo, dr. Guldescu i ja u to vrijeme bili smo jedini za to da generalovo Treće poglavlje udje u sastav knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE. Moj suurednik i ja smo to Poglavlje smatrali najbolje pisanim stranicama, kako je uopće došlo do povlačenja Hrvatske Vojske i kako se je ono u duhu već onda postojećega Hrvatskog narodnog o d p o r a u djelo provadjalo. General Luburić je do u dubine svoga srca bio potresen držanjem čak i njegovih VELIKIH da, u svrhu postignuća Draganovićeve analize Blajburške tragedije, njegova vlastita analiza bude iz knjige potpuno ispuštena.

Nakon kratkoga vremena što sam se sa svojom dječicom u Cleveland povratio, hrvatskim se svijetom pročula vijest, da je dr. Draganović u blizini grada Trsta od Udbinih agenata ugrabljen, u nutrinu Jugoslavije odveden i smrskane glave u bolnicu u Splitu doveden. Udba je tim nasilničkim činom mislila, da je i djelu o Blajburškoj tragediji smrtni udarac zadala. Baš u tome duhu i HRVATSKA REVIJA je u Buenos Airesu pisala. Zloguki proroci ipak su se grdno prevarili jer nestanak dr. Draganovića s hrvatske iseljeničke pozornice izlaženje DEFINITIVNOGA DJELA (riječ su to sveučilišnog američkog profesora C. Michaela McAdamsa) o Blajburškoj tragediji ustvari je pospješio. Uklonjeno je dugogodišnje zatezanje dr. Draganovića pa sam ja kao odgovorni urednik dugo očekivane knjige čvstu odluku stvorio, da iskaz generala Luburića ulazi u moje



životno djelo i ono će bez daljnega zatezanja konačno biti objelodanjeno. Ta moja NEOPOZIVA odluka najviše je obradovala generala Luburića, jednoga od najvećih rušitelja i kraljevske i srbo-komunističke Jugoslavije. Tom mojom odlukom obradovao se i povjesničar dr. Guldescu. On i ja dali smo se smjesta na traženje izdavačke kuće. Nakladničke usluge ponudio nam je i sam general Luburić, nastojeći mene pridobiti da OPERATION SLAUGHTERHOUSE bude tiskana u nakladi Drinapressa.

Iz sveopće-hrvatskih narodnih interesa tu generalovu ponudu ja sam kategorički odbio. Moj suurednik dr. Guldescu napokon je našao izdavačku kuću Dorrance Publishing Company u Philadelphiji, koja je prihvatila da sa mnom potpiše ugovor za objelodanjenje knjige. Ugovor sam s tom tvrtkom potpisao i točno na Veliki Petak 1969. o tome sam javio svome kumu generalu Luburiću. On mi nikada nije na tu vijest odgovorio jer. 20. travnja 1969. on od Ilije Stanića Livaje, upletenoga u za hrvatski narod i za H. N. O d p o r štetne terorističke mreže Hrvatskog revolucionarnog bratstva, bi metalnom šipkom u glavu smrtno dotučen, dok si je u svojoj kuhinji kavu pipremao. Taj legendarni i dalekovidni branitelj Države Hrvatske u vječnost je odselio, umrijeviši NE u krevetu nego USPRAVNO NA NOGAMA STOJEĆI, baš kako je on meni svome dragome suborcu često proricao.

U proljeću godine 1970. moje životno djelo pred izlaskom se u Philadelphiji nalazilo, kadno iz newyorske "kuhinje", gdje je čitav moj manuskript bio u rukama dr. Mate Meštrovića, žestoki vjetar u Cleveland preko Rudolfa Erića zapuhnu pa mi ovaj vodeći čovjek H. N. O d p o r a pred Ivanom Džebom, Ivanom Ćorićem i preda mnom, dakle, pred TRI IVANA, i pred školom hrvatske župe Sv. Pavla jedne nedjelje zapovijed dade da smjesta zaustavim tiskanje knjige OPERATION SLAUGHTERHOUSE jer ona uvelike vrijedja Zapadne Saveznike!!

Na tu autoritativnu zapovijed R. Erića, predsjednika Odbora za istraživanje Blajburške tragedije, ja sam odvažno kao odgovorni urednik knjige odgovorio, da mu ja poslušnost KATEGORIČKI ODKLANJAM i da će knjiga naskoro iz tiska izići. Sredinom godine 1970. knjiga je konačno na svijetlo izišla i otpremljena je bila na mnoge Delegate u Organizaciji Ujedinjenih Naroda. Ona je otišla i u Državno tajništvo u Washingtonu i tu se je uvijek nalazila na "Jugoslavenskom desku". Stigla je i u ruke mnogih sveučilišnih profesora povijesti i političke znanosti pa je svima njima i američkim novinama SKUPA S DOKTRINOM GENERALA LUBURICA nagovještala skori raspad hrvatožderne Jugoslavije.

### **Zaključak**

U svijetlu svega u ovome dugome članku iznesenoga, u ime ubijenog generala Luburića, u ime njegovih pokojnih sljedbenika, u ime svih zivućih i umrlih veterana Prvoga i Drugoga domovinskog rata a poglavito u ime STOTINA TISUĆA hrvatskih narodnih mučenika apeliram na sve državotvorne Hrvate i Hrvatice u našoj široj domovini i u svijetu da proučavaju dalekovidnu Doktrinu generala Luburića i moćnu poruku mojega životnoga djela OPERATION SLAUGHTERHOUSE / HRVATSKI HOLOKAUST. Doktrina generala Luburića i moje životno djelo još uvijek sve Hrvate i Hrvatice moćnom porukom pozivaju da čvrsto stoje na braniku naše VJEČNE Hrvatske protiv mnoštvu njezinih neprijatelja iznutra i izvana. Svi moramo s velikom zahvalnošću poštivati hrvatske branitelje jer oni su svojom nevino prolivenom krvlju natopili sve kuteve Hrvatske, Bosne i Hercegovine te čak i susjednih država. Ne smijemo dozvoliti raznim demagozima i revizionistima da nam razvodnjavaju i iskrivljuju povijest Blajburške tragedije i uvijek državotvornoga H. N. O d p o r a. Ova dična hrvatska organizacija osnovana je od hrvatskih državnih vlasti već u jeseni 1944. a NE pedesetih ili sedamdesetih godina prošloga vijeka. Baš u 25. godišnjici **H. N. O D P O R A** ubijen je njegov zapovijednik general-vitez Vjekoslav Maks Luburić. Hrvatska braćo i sestre u domovini i širom svijeta, nadasve ustajte protiv iskrivljivanja povijesti naše VJEČNE Hrvatske.

Crni izdajice hrvatskog naroda Prvome i Drugome domovinskom ratu svim silama nastoje



nakalamiti nekakav magloviti i hrvatožderni "anitifašizam", tj. srbo-komunizam i jugo-partizanstvo. Medjutim, nadljudska borba hrvatskih branitelja u razdobljima 1941-1945 i 1991-1995. bila je čista hrvatska državotvorna borba protiv i prve i druge Jugoslavije. Ta nadljudska borba za Drzavu Hrvatsku, ako se u obzir uzmu sve okolnosti i mnoštvo neprijatelja iznutra i izvana, čistija je nego borba ijedne druge države na svijetu.

Da je to prava pravcata povijesna istina, svjedoči nam u prvome redu Bl. Alojzije Kardinal-Mučenic Stepinac, najveći hrvatski domoljub svih vremena.

To nam svjedoče i nekoliko hrvatskih biskupa-mučenika; to nam svjedoče takodjer više od ŠEST STOTINA svećenika-mučenika; to nam poglavito svjedoče STOTINE TISUĆA drugih narodnih mučenika. Njihova nevino prolivena krv neprestano vapi pred Božjim prijestoljem, pozivajući sve nas da u uzvišenoj hrvatskoj borbi nikada ne smalakšemo nego da do zadnjega svoga daha s Božjom pomoći ustrajemo.

Eto, u to ime neka je vječna slava generalu-vitezu Luburiću i STOTINAMA TISUĆA drugih hrvatskih mučenika! Neka po zagovoru njihovom nad Hrvatskom i nad čitavim hrvatskim narodom uvijek vladaju samo BOG I HRVATI!

**J. Ivan Prcela**

Cleveland, Ohio, 11. veljače 2009.

15-04-2014 13:47 [#199](#)

**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

### **KOMPROMITIRANI MAKS LUBURIĆ I NJEGOVE IDEJE**

**Za dvadesetgodišnjicu HRVATSKOG NARODNOD ODPORA,**

(Donosim ovdje za mnoge koji nisu znali **ZAŠTO JE OSNOVAN HRVATSKI NARODNI ODPOR** iz pera generala Drinjanina. On je to iznio u prvom broju novine OBRANA od 1 siječnja 1963 godine. Maks Luburić nikada i nigdje nije zanjekao svoju ulogu u stvaranju Nezavisne Države Hrvatske, niti borbe za očuvanje iste, niti svojih visokih dužnosti u vojsci HOS-a, niti odgovornosti koje je imao i koje je vršio kao vojnik u jednom nacionalnom ratu. Otporaš)

...**Zašto** je osnovan HRVATSKI NARODNI ODPOR godine 1943.- 1944, kada je postojala NDH sa svojom Vladom i državnim Poglavarom?

...**Zašto** se je neke poznate ustaške borce, posebno pripadnike Hrvatskog Narodnog Otpora, kako u Domovini, tako i u emigraciji, lišavalo čina, zatim opet rehabilitiralo, unapredjivalo u najveće položaje u državnoj, političkoj i vojničkoj hijerarhiji, da si se i opet proglasi buntovnicima, samovoljnicima, pa čak i komunističkim agentima?

...**Zašto** ti ljudi ne iznesu istinu sada u slobodnome svijetu?

...**Zašto** su puč Lorkoviča interpretirali jednom ovako, jednom onako, nikako i svakako, te da ih se u krugovima jedne iste stranke naziva herojima, drugi put neozbiljnim i nepoštenim ljudima, četvrti puta ih se opet jednostavno prešućuje?

**...Zašto** se je Hrvatska Vojska povukla kada je imala 17 divizija sa zavidnim moralom i spremnosti na žrtvu?

**...Zašto** je rečeno vojničkim zapovjednicima da idu na predaju, ako se je znalo (*nije se tada znalo. Saveznici su iznevjerili na Bleiburgu. Vidi knjigu dra. V. Vrančića S Bijelom Zastavom preko Alpi, mo. Otporaš*), da su propali svi pokušaji za naći neki kontakt sa zapadnim saveznicima?

**...Zašto** se je bio organizirao odpor (rezistencija), a onda opet dat nalog, da se ide na zapad?

**...Zašto** se je predala Hrvatska Vlada, Hrvatski Vojni Stožer i Vojska a zašto se nije predao Poglavnik?

**...Zašto** se nije obnovila Bitka na Krbavskom polju?

**...Zašto** je došlo do Bleiburga?

**...Zašto** stanoviti politički krugovi napadaju ljude, koji žrtvuju sve, da svijet sazna za Bleiburšku tragediju i Titove zločine?

**...Zašto** blatimo jedni druge i nekada i brat brata, prijatelj prijatelja, iako znamo, da činimo nepravdu i škodimo našoj stvari; uništavamo ugled boraca za koje znamo, da su poštene i hrabri rodoljubi!

**...Zašto? Zašto.....**

Prošlo je 17 godina od Bleiburga, a 21 godina od Desetog Travnja i već se nova generacija boraca stvara za novu svehrvatsku revoluciju. Ta generacija ima pravo znati istinu. Mi je moramo reći prije konačnog polaska u boj, jer nas je tako jako malo preživjelih, koji nešto o tome znamo. Mi istinu moramo reći i onda, ako iz te bitke sa istinom i osobno ostanemo u slabom svijetlu. Svjetske velesile atvoraju arhive i iznose tajne, koje im ne služe na čast! Zašto to čine? Zato, jer ih nove generacije povjestničara tjeraju na to, kao što i nas naši povjestničari u ime časti pozvlju, da im kažemo istinu.

Mi smo obećali nekolicini hrvatskih povjestničara, da ćemo iznieti ono što znamo. Obećali smo to hrvatskim povjestničarima Jeri Jarebu i Marku Sinovčiću, kao i pročelniku Odbora za istraživanje Bleiburške Tragedije Ivanu Prceli, u čije rodoljublje ne sumnjamo.

"OBRANA" u svojim narednim brojevima donosi niz članaka, koje će napisati potpisani, dok će o akciji Odpora, koja je poznata pod imenom "Kavranova akcija" pisati jedan od sudionika br. Rover. Brat Rudi Erić će pisati o radu Odpora u stranome svijetu, a br. Dr. Mahmut Muftić o suradnji Odpora sa drugim organizacija.

Mnogo smo puta rekli, da nam je teško govoriti istinu.

Sada velimo: teško nam je već šutjeti, jer će novi borci sumnjati u naše rodoljublje, pa je bolje, a da nadju svoj smisao za žrtvu u novom revolucionarnom pohodu za slobodu naroda.

A svijestni odgovornosti pred Bogom i Narodom, mi ćemo reći istinu, a ostatak života mi smo posvetili odgoju i pripravi mladih. Hrvatska će nas povjest suditi prema onome, kako se budemo vladali danas, a ne prema tome što smo htjeli biti ili što bi bili, da smo mogli i htjeli...

Prije odluke potpisani je dobro razmislio, uredio svoje račune sa Bogom i ljudima i za vrijeme duhovnih vježbi krajem godine došao do zaključka, da je došlo vrijeme govoriti punu istinu. I mi ćemo ju reći. Neka bude za dobro Hrvatske.

### **general Drinjanin.**

(Da. Tako je mislio i djelovao Maks Luburić. Kada se je on pokrenuo sa hrvatskim Narodnim Odporom odmah poslije smrti Poglavnika dra. Ante Pavelića 28 prosinca 1959. godine, najprije je izdao jedan letak imenom **PRVI KORAK.**

Zatim je početkom 1960. godine izdao **TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI.** Sa starim borcima prikuplja nove koje počima osvajati dinamikom novog političkog kursa. Izdaje nekoliko DRINA 1961. i 1962. godine.

Zatim izdaje letak **DRUGI KORAK.** Tada sam bio i živio u Parizu. Bio sam član HOP-a i prisegnuti član TRUP-a. Pred crkvom svake nedjelje se dijele letci Maksa Luburića. Veliko komešanje nastade među Hrvatima grada Pariza. Jedni ostadoše u HOP-u, vjerni Poglavniku i ustaškom pokretu. Drugi ostaju uz HSS, svojatajući da samo oni imaju narodni mandat za voditi hrvatski narod. Treći odoše k dru. Branku Jeliću u njegov Hrvatski Narodni Odbor. U tom metežu i nesnalaženju izlazi dr. Krunoslav Draganović i Miroslav Varoš sa svojim Hrvatskim Demokratskim Odborom. Sve to Hrvate zbunjuje. Svaki vrti glavom i ne zna gdje će i kojoj stranci prići.

General Drinjanin nudi novi početak. Jedni samo o njemu govori i njegovu novom programu, dok drugi, treći i ostali govore kako je Maks kompromitiran svojim zlodjelima i Jasenovcem. Zatim izlazi prvi broj novine OBRANA baš na Novu Godinu 1963. godine. I tako počima **TREĆI KORAK** djelovanja HNO. Mo. Otporaš)

15-04-2014 20:12 [#200](#)

### **Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

### **GOVOR PROČELNIKA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA PONODOM PETNAESTE OBLJETNICE SMRTI GENERALA DRINJANINA.**

"OTPOR" godina X. kolovoz 1984., glasilo HNO.

**Kako smo najavili u prošlom broju "Otpora", a u znak petnaeste obljetnice smrti generala Vjekoslava Maksa Luburića, ovaj broj posvećujemo njegovoj dalekovidnoj ideji, riječi i djelu. Odvelo bi nas predaleko kada bi smo išli u potanju raščlambu Maksova života i rada, zato smo se radije poslužili kraćim opisom života i rada, zatim govorom g. Mile Boban, kojeg je održao u Chicagu 29 travnja, na SPOMEN SLOVU ZA GENERALA LUBURIĆA i fotokopijom pisma HRVATSKIM ELITAMA koje je general Drinjanin, ljeta 1968., uputio svim istaknutim Hrvatima. Jedno i drugo upotpunjuju i daje cjelinu, koja sama za sebe govori. Uredništvo "Otpora".**

Među slavnim imenima hrvatskih vojskovođa, počevši od Ljudevita Posavskoga, Domagoja, Borne, Tomislava, Zvonimira, Krešimira i Svačića, preko Zrinjskih, Frankopana i Bakača, Hrvoja Vučkicia Hrvatinića, Kosače, Berislavića, Kotromanića, Rizvanbegovića, Huesin Bega Gradaševića, bana Jelačića, pa do novih - Kvaternika, Brojovića, Dujića, Alagića, Osmana Pačariza, Francetića, Bobana i tisuće drugih, stoji ime našega hrvatskog Viteza - generala Vjekoslava Luburića - Maksa.

General Luburić se rodio 1913. u Ljubuškom, gdje je svršio pučku školu. Gimnaziju je učio u

Mostaru kao pitomac Napredkova Konvikta. Kao đak se odlikovao velikom bistrinom i energijom. Za vrijeme pohađanja gimnazije, vidio je na sve strane velikosrpsku bahatost i progonstvo svega što je hrvatsko. To je na mladoga Vjekoslava učinilo takav dojam, da je jedva čekao kad će uzrasti, kako bi se mogao sav posvetiti revolucionarnom radu i rušenju Jugoslavije - tamnice hrvatskog naroda. Bježanje pred policijskim režimom dovelo je Luburića u Mađarsku, na Janka Pustu, ([Ne znam koliko bi se danas među Hrvatima znalo i govorilo o "Janka Pusti", da nije tada tu bio Vjekoslav Maks Luburić, mo. Otporaš.](#)) gdje se pridružio Ustaškom Pokretu, pod vodstvom sada pokojnog Poglavnika Dr. Ante Pavelića. Tu je dobio svoju vojnu izobrazbu. Pokazivao je u svemu neobičnu oštroumnost, što ga je dovelo u prve redove i vrhove Ustaškog Pokreta.

Proglašenjem Nezavisne Hrvatske Države, godine 1941., Luburić se stavlja u službu Domovine, zajedno s ostalim ustašama. Ulazi u borbu protiv neprijatelja mlade Hrvatske Države. Za njegovu hrabrost i neustrašivo vođenje hrvatskih vojnih jedinica bio je unapređen u čin ustaškog Pukovnika i Domobranskog Generala, a zaslužio je najveća naša odličja, Krunu Kralja Zvonimira Prvog Reda i Orden Viteza. Bio je zapovjednikom Ustaške Obrane i Prve Udarne Divizije. Istakao se je sa svojim jedinicama u više ratnih okršaja. Osobito na Ljevču Polju i kod oslobođenja Banja Luke. Bio je zapovjednikom Južnog Fronta na Ivan Planini, ([Ivan Sedlu, mo](#)) gdje je i utemeljen Hrvatski Narodni Odpor, godine 1944.

Odlukom hrvatskog političkog vodstva o povlačenju hrvatske vojske prema Austriji, general Luburić i njegove jedinice bile su zalaznica hrvatskoj vojsci i civilnom pučanstvu na povlačenju. kada je uvidio od strane političkog vodstva počinjenu političku i vojnu pogriješku povlačenja tako silne, dobro naoružane, ratnički iskuse vojske, uspijeva se s manjom grupom probiti u hrvatske šume, gdje nastavlja borbu protiv partizanskog okupatora i biva ranjen više puta.

Gogine 1947. prebacuje se preko Mađarske, Austrije i Francuske u Španjolsku. ([Ovdje treba nadodati da je zet Maksa Luburića, Dinko Šakić pisao na jednom portalu - ne sjećam se više na kojem - u dva nastavka o Kavranovoj Akciji i u tim opisima spominje da je Maks Luburić stigao preko Pirineja u Španjolsku 18 listopada 1948., mo. Otporaš](#)) Tu nastavlja svoj rodoljubni rad za Hrvatsku, okuplja stare borce i mlade snage, koje su spremne na žrtve. Uspostavlja tiskaru u kojoj se tiskaju listovi "Obrana" i "Drina", te razne druge knjige na hrvatskom jeziku, a koje sadrže u sebi redovito najvažnija suvremena hrvatska pitanja. Svojim dalekovidnim i nesebičnim radom na okupljanju hrvatskih snaga, general Luburić, zvani i poznati Maks, postao je pojam hrvatske borbenosti, Otpora i ustrajnosti, u pravednoj borbi potlačenog hrvatskog naroda za ostvarenjem njegovih opravdanih težnja - slobodom i samostalnom Hrvatskom Državom. Neprijatelj Hrvatske je uvidio tko mu najviše mrsi račune, pa je na podmukli način, zločinačkom rukom skratio život neumrlom hrvatskom vojskovođi, generalu Vjekoslavu Vitezu Luburiću na dan 20 travnja 1969. u španjolskome gradu Carcagente.

Sjećajući se generala Luburića, sjećamo se i riječi njegova predšasnika, vojskovođe, junaka i pjesnika Frane Krste Frankopana. Te riječi vrijede za svakog Hrvata, koji je dao život za Domovinu Hrvatsku, a one nam otvaraju veličinu smrti generala Vjekoslava Viteza Luburića, jer glase: - **NAVIK ON ŽIVI - KI ZGINE POŠTENO!**

### **DRINJANIN I NJEGOVA IDEJA**

Gospođe i gospodo, dragi prijatelji, Hrvatice i Hrvati. Sastali smo se ovdje, ne da jadikujemo niti da donosim sud o djelovanju generala Drinjanina, nego da se prisjetimo njegovih ideja, koje je on ostavio za riznicu hrvatske budućnosti.

O generalu Luburiću se je mnogo pisalo i govorilo. Mnogi su samo ponavljali ono što se je na stotine puta reklo i zapisalo. Neki su nastojali uljepšati Drinjanovu prošlost, dok su neki drugi iskrivljivali činjenice, kako bi lakiše prikazali ljubav i žrtvu generala Luburića besmislenom i

suvišnom, bez svrhe i cilja.

Ja Vam neću govoriti o njegovu djetinstvu i gdje je rođen, niti ću Vam govoriti o njegovim mukama i stradanjima, niti o njegovu predratnom djelovanju u redovima hrvatske revolucionarne organizacije "Ustaša". Pa ni o njegovoj borbi za očuvanjem NDH.

Nedavno je štoviše i Đorđe Ličina "zasukao" rukave kako bi "novinar-Udbaš iz Zagreba, junački" opisao rad i djelovanje generala Drinjanina. Rijetki su oni koji su pravilno opisali ideje generala Drinjanina. Zato ću se ukratko osvrnuti na one ideje koje govore o izmirenju i integraciji svih Hrvata, na ideje, koje su mnogi prešućivali, navodno zbog njegove prošlosti. Koliko god je general Luburić neprijatelju bio opasan za vrijeme rata, još više im je on bio opasan poslije rata. Njegova ideja: **"Sinovi bivših partizana i sinovi bivših Ustaša se moraju, rame uz rame, boriti zajedno za sretniju budućnost Hrvatske"**, nije ideja mržnje, niti ideja nastavljanja borbe između sinova jednih i drugih. Ovu ideju generala Drinjanina ni danas mnogi ne mogu shvatiti, jer računaju, da se nisu dostatno osvetili jedni nad drugima. Tu i jest kukavština onih Hrvata, koji se boje izmirenja takozvane hrvatske ljevice i desnice, zapravo onih strana koje su svoj idealizam mržnjom zadojile i svoju zemlju krvlju natopile.

Tu tragediju prvi je uočio general Drinjanin i malo po malo u časopisu "Drina" razrađivao razna gledišta na sudbinu Hrvatske u prošlosti. Revolucionarni "fanatik" Maks Luburić je pobjedio samog sebe, pobjedio je svoje stranačarsko-ustaške ideje - iako je pri tome ostao, do smrti, vjeran i dosljedan ustaško-državotvornim načelima. Na drugoj strani su uviđali svoje zablude i drugi hrvatski fanatici, kao: Andrija hebrang, Vjekoslav Holjevac, Franjo Tuđman i još neki.

Kasnije su ih počeli slijediti i mlađi: Vlado Gotovac, Marko Veselica, partizanski sinovi Budiša, Čičak, Paradžik, Franjo Mikulić, zatim Zlatko Tomičić, Bruno Bušić i još mnogi. To je bio i ostao plod izmirenja generala Drinjanina sa svim Hrvatima, što mu neprijatelj nikako nije htio oprostiti.

Deviza generala Drinjanina: **"...Mi smo za hrvatsku revoluciju i u toj revoluciji ima mjesta svakom Hrvatu, koji je voljan dati svoj život za slobodu Hrvatske, a ne za ovaj ili za onaj politički režim ili pak ideologiju..."**, jest kristalno jasna za svakoga državotvornog Hrvata. General Drinjanin čvrsto drži u svom srcu svoje stranačko-ustaško nadahnuće, a novom hrvatskom naraštaju nudi i preporuča hrvatsku revoluciju sa svakim Hrvatom, koji se je voljan žrtvovati za slobodu Hrvatske, za koju je vrijedno živjeti i umrijeti, a ne samo za "svoj" režim ili za svoju ideologiju. Ovo nije retorika generala Drinjanina, kako je to nedavno u nastavcima, u časopisu "Danas" naveo spomenuti Đorđe Ličina, nego iskrena, demokratska linija iskusnog i isprobanog hrvatskog rodoljuba i borca Maksa Luburića. To je bio njegov poslijeratni stav, kojeg je on unio kao temeljno načelo u redove HNO. I taj stav izmirenja su prihvatili mnogi Hrvati, osim grupaško-stranačarskih luralica, kojih ima i u domovini i u iseljeništvu.

Neki poznaju generala Vjekoslava Luburića, neki generala Maksa Luburića, neki jedno i drugo, a ja ga poznajem kao generala Drinjanina, kroz njegovo pisanje u časopisu "Drina" i novini "Obrana", kao i kroz neke druge hrvatske publikacije. On je zagovarao hrvatsku i kulturnu i cijelovitu revoluciju. Jest on je zagovarao i revoluciju, a ne da ona jedne porobi, druge u emigraciju otjera, treće natjera u šumu, četvrte zatvori, pete da postavi na Markov trg, da nad šestima vladaju, već da svakog građanina Hrvatske oslobodi, hrvatsku državu ostvari i hrvatske granice učvrsti, sa susjedima prijateljske odnose uspostavi i da Hrvatima osigura miran i dostojan život, u vlastitoj državi Hrvatskoj. Za taj njegov cilj on je imao nacrt: izgraditi elitu hrvatskih vojnika, koji će biti kadri sprovesti plan u djelo, s njim ili bez njega. On je bio na čistu, da u jednoj nacionalnoj revoluciji nema priziva, kao na sudskim procesima. Za ti svrhu stvorio je tiskaru **"Drinapress"** i tiskao priručnike za izobrazbu hrvatskih vojnika. Jer, ako zbog pomanjkanja znanja nisi uspio, onda si sa znanjem drugih uništen. On je toga bio svijestan i zato je bio uporan u svojoj ideji opće



hrvatskog **IZMIRENJA**, što je javno izrekao: "Ja se ne borim za hrvatsku državu, da netko sjaši a ja da uzjašim, već da pomognem Hrvatima državu stvoriti".

Poznata je izreka generala Drinjanina, koju je neprijatelj toliko puta izrabio u svoje svrhe: "Naš stav je jasan... rušiti Jugoslaviju..." Ova izjava je bila toliko snažna, da je potresla temelje Jugoslavije, potkopala povjerenje u savezu komunista Jugoslavije, stvorila razne frakcije među članovima komunističke partije, otriježnila fanatike i zanešenjake jugoslavenske koncepcije, probudila prirodni osjećaj kod Hrvata i stvorila mas-pokret, nazvan kasnije "**Hrvatsko Proljeće**".

Usuđujem se reći, uzvišene gospođe i gospodo, da ove zasluge ne pripadaju toliko ustaškom pukovniku i generalu Hrvatskih Oružanih Snaga Maksu Luburiću, koliko hrvatskom prognaniku i generalu DRINJANINU. Mnogi Hrvati još uvijek Ga ne mogu shvatiti. To mogu samo oni, koji uspiju sebe pobjediti i svoj život posvetiti Hrvatskoj. U njegovoj pravoj veličini i u njegovoj pravoj ideji Hrvati će shvatiti Drinjanina tek onda, kada iščeznu svi noi mržnjom zadojeni fanatici partizanske i ustaške revolucije.

General Drinjanin je pao na polju časti, za svoje hrvatske ideale, pa je kao što i vojnik kad padne na bojnem polju, vršeci svoju vojničku dužnost. Koja žrtva bi mogla biti potpunija, da potvrdi svoju ljubav i odanost prema Domovini Hrvatskoj, osim one po kojoj se može dati i vlastiti život za rodoljubne ideale? Živi duh generala Drinjanina nije umro. On živi među nama i živjet će vječito među državotvornim Hrvatima. To je blago, kojeg je general Drinjanin ostavio u riznici Hrvatske.

Slava generalu Drinjaninu! Slava svim Hrvatima koji žrtvovaše svoje živote za obranu časti i imena Hrvatskog!

### **NEKA ŽIVI DUH HRVATSKOG IZMIRENJA!**

Hvala svima na pozornom slušanju.

Pročelnik Mile Boban.